

SANDRA BROWN
MOȘTENITOAREA

CAPITOLUL 1

Andrea își prinse centura și-și dădu seama că mâinile îi tremurau. Pentru o clipă, ar fi vrut să-și abandoneze proiectul și să fugă din acest avion, care o purta spre necunoscut. Tresari la acest gând. Cu bucuria că a găsit soluția salvatoare pentru toate frământările ei.

În acel moment. Însă, auzi zgomotul motoarelor și simți cum avionul se îndreaptă lent spre pista de decolare. Deci, era prea târziu să se răzgândească.

Trase perdeaua și aruncă o privire prin hublou. O ploaie puternică uda geamul. Distingea cu greu luminile aeroportului, dincolo de pista măturată de vânt.

Condițiile meteorologice erau proaste: totuși, nu perspectiva zborului o tulburase pe tânăra, ci ideea de a se ști brusc răspunzătoare de propria ei persoană. Nu mai putea conta pe ajutorul nimănui: era singură.

Toți, în anturajul său, avuseseră grijă s-o prevină: plecarea ei nu era doar puțin nebunească. Ci și primejdioasă. De-a lungul ultimelor săptămâni, se exercitaseră asupra sa presiuni din cele mai diverse: sfaturi prietenești, apoi amenințări mai mult sau mai puțin deghizate. În zadar: fără să știe de ce. Andrea se agățase de proiectul său. Acum începea aventura.

Nervozitatea i se risipi deodată și se simți foarte însuflețită. Pentru prima oară în douăzeci de ani era liberă!

Zgomotul motoarelor puternice sparse liniștea și, într-un vacarm asurzitor, aparatul își accelerează goana. Decolarea se făcu ușor și punctele luminoase ce delimitau pista dispărură curând în întuneric.

— Pot să fumez?

Lui Andrea îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă că întrebarea îi era adresată.

— Da. Desigur, răspunse ea repede.

Adâncită în gânduri, nu acordase nici cea mai mică atenție vecinului său. Dar, pentru că urmau să călătorească împreună trei zile și trei nopți, îl cercetă discret.

Locurile nu erau foarte apropiate, dar el abia reușea să-și întindă picioarele, de înalt ce era. Avea tenul oacheș ca de țigan și părul îi era foarte scurt tuns. Fruntea era masivă, nasul acvilin, maxilarul agresiv. Cu țigara aprinsă, el încercă să ia o poziție mai confortabilă și deschise o carte; un fel de manual, fără îndoială: pe pagina din dreapta, era un grafic complicat. Purta un costum bine croit, o cravată de culoare închisă, dar Andrea avu impresia că ar fi fost mai în largul lui în short și cămașă.

— Vă puteți desface centura, domnișoară Gartner, spuse în trecere stewardesa. Cina va fi servită în câteva minute.

Andrea îi înapoie zâmbetul prietenesc. Își descheie centura și remarcă surprinsă că îi era foame. Lăsând la o parte oul fiert și felia de pâine prăjită, pe care se forțase să le înghită la micul dejun, nu pusese nimic în gură toată ziua.

Își reaminti atmosfera ostilă care-i întunecase plecarea și-și muscă buzele. Nu-i urase nimeni succes!

Chiar Roger, din punctul ei de vedere cel mai drăguț din familie, o făcuse bine să înțeleagă, spunându-i *adio*, că nu va mai putea conta pe afecțiunea lui.

— Xerex sau Martini, doamnă?

Smulsă din gândurile sale. Văzu lângă ea un stewart cu un platou de aperitive.

Sorbindu-și Xerex-ul cu înghițituri mici, Andrea decise să abandoneze astfel de gânduri triste. Era inutil. Dar, dintr-un trecut îndepărtat, se iviră amintiri pe jumătate uitate: revăzu vila de pe malul Mediteranei și pe Michael Gartner, în capul mesei, ridicând paharul și spunând: «Fără regrete!»

Doisprezece ani după moartea tatălui, amintirea devizei lui favorite readuse curajul în sufletul tinerei.

Puțin mai târziu, întorcându-se de la toaletă, Andrea era pe punctul de a se așeza, când avionul devie violent. Vru să se agațe de cel mai apropiat fotoliu, dar alunecă și căzu drept în brațele tăcutului ei vecin. Roșie de jenă, încercă disperată să se redreseze, dar se simți ținută ferm de talie.

— V-ați lovit? întrebă bărbatul cu un calm surprinzător.

— Nu... Sunt dezolată... Nu mă așteptam... bâlbâi ea.

— Totul e în regulă, domnișoară Gartner? se îngrijoră stewardesa venită repede la fața locului.

— Da. E în regulă, mulțumesc.

— Din fericire, ați căzut peste doctorul Stransom, observă veselă tânăra. Era un gol de aer. Nimic altceva. Nu vă îngrijorați. Ați face mai bine să vă puneți din nou centura. În caz că vor fi și altele.

Se îndepărtă și Andrea își strânse cu grijă centura înainte să se întoarcă spre vecinul său.

— Nu v-am lovit, sper? spuse ea pe un ton de scuză.

— Nu sunteți deloc grea, ripostă doctorul Stransom, vizibil amuzat. Luați o țigară, vă va calma. Golurile acestea de aer totdeauna dezorientează, prima oară.

— Nu. Mulțumesc, nu aș putea să fumez acum. De unde știți că merg pentru prima dată cu avionul?

— Ați așteptat decolarea de parcă v-ați fi aflat în fața plutonului de execuție.

Ea se îmbujoră.

— Nu trebuie să vă faceți griji, adăugă el. Toți am fost începători.

— Zburați des?

— Destul, făcu el laconic.

Ridică fără grabă cartea care îi căzuse din mâini din cauza ei și începu s-o răsfoiască pentru a regăsi pagina la care ajunsese.

Călătoria continuă fără alt incident. În fața politetiei reci a vecinului ei, Andrea se hotărî să nu fie ea cea care va face primul pas spre o conversație. Trebuia, însă, să recunoască faptul că nu o încânta deloc perspectiva unei călătorii atât de lungi alături de o persoană atât de antipatică.

Cum nu reușea să-și găsească nicio ocupație, după câțva timp, Andrea privi prin hublou și constată că cerul devenise perfect limpede. Foarte departe, sub aripile avionului, luna lumina piscurile impunătoare ale Alpilor. Ici-colo, în deschizăturile întunecate ale văilor, luminile orașelor izolate străluceau ca niște perle de aur pe această imensitate de gheață și zăpadă.

Fascinată de grandoarea peisajului, tânăra își uită prima hotărâre și, cu o voce alterată de emoție, se adresă doctorului Stransom.

— Priviți! N-am văzut niciodată ceva așa de frumos!

Abia încheie că se și simți stupidă. Trebuie să îi

fi părut tare naivă și lipsită de experiență bărbatului de lângă ea. Care părea că face abstracție de peisaj. După ce o privi câteva clipe, doctorul se aplecă fără interes să privească spre hublou.

— Da, este impresionant, spuse cu o voce lipsită de entuziasm.

— Vă cer scuze. Nu intenționez să vă deranjez iarăși, spuse Andrea pe un ton rece.

După o privire pătrunzătoare, el păru gata să riposteze, dar se răzgândi și reveni la cartea sa.

Tânăra închise ochii, lăsând impresia că doarme. Ar fi fost ridicol să se lase enervată de un necunoscut. Fără îndoială, surescitarea o făcea mai susceptibilă. Se abandona gândurilor ei.

Cu o zi înainte, la această oră, se frământa în pat Era acasă... De fapt. Nu se simțea niciodată acasă la mătușa ei. Din ziua sosirii sale, la zece ani, copil derutat cu totul, nu fusese decât o străină, o rudă săracă.

Era născută pe Coasta de Azur și amintirile ei cele mai îndepărtate erau ale cerului albastru, ale soarelui uriaș, ale parfumului florilor, ce coborau din vârful dealului până la vila foarte albă. Avusese o copilărie lipsită de griji, iar Imogene și Michael Gartner, îndrăgostiți pătimaș unul de celălalt, fuseseră pentru ea mai mult o soră și un frate mai în vârstă decât niște părinți.

Dar ei își găsiseră moartea într-un accident de mașină și, înainte să aibă timp să-și revină din teribilul șoc, Andrea fusese nevoită să plece în America, fiind lăsată în grija doamnei Eleonore Turner.

Și totul se schimbase. Coama sălbatică și blondă ca mierea fusese disciplinată în codițe strânse; o uniformă severă înlocuise shortul și espadrilele. Andrea fusese expediată la pensionul unde se găseau

deja verișoarele sale, Judith și Margaret

După o libertate totală, disciplina strictă reprezentase pentru ea un adevărat purgatoriu. Vacanțele erau și mai rele. Verișoarele ei o maltratau fără milă. Doamna Turner o muștra fără încetare. Cel mai crud șoc fusese să afle că, după opinia familiei Turner, tatăl ei adorat fusese un om de nimic. Andrea îi luase apărarea cu pasiune; după care doamna Turner îi interzisese să-i mai pronunțe numele.

— Sper numai să pot ucide în tine defectele pe care ar fi putut să ți le transmită, declară ea cu severitate. Și acum, du-te în camera ta și încearcă să nu te mai lași cuprinsă de manifestările acestea deplasate.

Andrea înțelese curând: era inutil să lupti împotriva voinței de neclintit a mătușii sale. Când părăsi, în sfârșit, școala, supunerea îi devenise o obișnuință. Învăță, deci, să conducă și să bată la mașină, pentru a deveni secretara mătușii Eleonore. Dar sub aparenta sa docilitate ascundea o dorință arzătoare de a scăpa într-o zi de sub autoritatea mătușii.

Ocazia i se prezentă, în sfârșit. Sub forma unei scrisori de la notariat, lui Andrea îi veni greu să creadă că are atâta noroc.

Nașul său, Josh Field, pe care nu-l mai văzuse de la vârsta de șapte ani, îi lăsase prin testament o sumă mare de bani și o proprietate aflată la celălalt capăt al lumii. Când Andrea își anunță rudele că are intenția să plece acolo, familia Turner luă în glumă declarația ei. Când înțelesesă că vorbea serios, fură consternați. Mătușa Eleonore sfârși prin a-i da un ultimatum.

Dacă te încapățânezi în acest proiect extravagant, te avertizez, Andrea: nu conta pe mine.

Dacă pleci, aici nu te mai întorci!

Cu impetuozitatea care fusese unul din «regretabilele defecte» ale tatălui său, Andrea răspunse:

— Foarte bine, mătușă Eleonore. Sunt dezolată că nu mă înțelegi, dar, orice s-ar întâmpla, eu plec în Malaezia.

Acum se întreba dacă nu cumva greșiserăzvrătindu-se împotriva mătușii sale. Biletul dus-întors pentru Singapore îi afectase deja bine capitalul; nu va putea trăi prea mult timp cu ce-i rămânea. Ar putea să-și vândă domeniul, dar poate n-avea cine știe ce valoare. Și atunci va trebui să se întoarcă în America și să-și găsească de lucru. Dar, într-o privință, era sigură: niciodată nu va apela la familia Turner.

«E un rămașag, își spuse ea confuz, și, fără îndoială, am să pierd. Dar Michael spunea totdeauna că norocul le zâmbește îndrăzneților, în orice caz, e o aventură.» După o clipă de gândire, își spuse: «Când voi fi bătrână, voi avea cel puțin amintiri plăcute. Mă întreb de ce nașul Josh mi-a lăsat casa. Mă întreb...»

Când se trezi, lumina palidă a dimineții, se filtra printre perdele. Își reveni cu vioiciune și le trase. Înaintea avionului, cerul nu era decât o scânteiere aurită, dungată de sidef și de galben-lămâie. Cu șase mii de metri mai jos, mediterana sclipea ca o mătase cenușie. Sub răsăritul care-i arginta aripile, avionul zbura spre auroră.

Imediat după micul dejun, avionul pierdu din înălțime pentru a ateriza la Beirut. Traversând pistele sub un soare de foc care, în ciuda orei matinale, vărsa peste peisajul fără umbră o căldură de cuptor, pasagerii își amintiră cu greu că, douăsprezece ore mai devreme, dărdâiseră în umezeala înghețată a unei seri

de iarnă englezească.

Zburară pe rând pe deasupra Golfului Persic, a imensului continent indian și ajunseră în sfârșit la Rangoon, unde domul aurit al *Templului lui Dogan* strălucea în ultimele raze de soare.

După lungile ore de zbor, călătorii istoviți, copleșiți de căldură, aveau nevoie să facă o baie și să se schimbe. Majoritatea purtau încă haine de iarnă și transpirau din abundență.

Hotelul unde trebuiau să-și petreacă noaptea era mare și confortabil, cu pavaje de marmură și ventilatoare enorme agățate de plafon. Andrea semnă în registru și ajunse în camera ei însoțită de un hamal indian. Ferestre înalte dădeau spre o curte interioară. Patul era înconjurat de o plasă albă de muște și, sub una din ferestre, se găsea o canapea confortabilă. Hamalul dădu drumul la ventilator, acceptă bacșișul cu un salut mut și se retrase.

O oră mai târziu, îmbăiată, coafată, într-o cămașă curată și o fustă de stambă, Andrea coborî. La bar, membrii echipajului gustau băuturi răcoritoare. Tânăra se opri un moment în pragul salonului. La o masă, aproape de ușă, doctorul Stransom servea o bere la gheață, în compania profesorului Linton, un antropolog cu părul alb, cu care Andrea conversase puțin la Calcutta. Acesta îi zâmbi și-i împinse un scaun.

— A, domnișoară Gartner. Vreți să ne țineți companie?

Ea îi mulțumi și aruncă o privire doctorului. Se ridicase în picioare când intrase ea, dar fața îi era fără expresie. Toată ziua nu-i adresase nicio vorbă.

— Ce vreți să beți? Vă recomand o citronadă rece, urmă profesorul făcând semn unui chelner... Măine la ora asta, reluă, vom fi ajunși. Nu îmi plac deloc, trebuie s-o spun, călătoriile aeriene. Fără

îndoială că sunt demodat.

— Ce vă aduce în Malaezia, profesore? întrebă Andrea.

— Studiez populațiile indigene. Originea lor e destul de obscură. Doctorul Stransom îmi vorbea de expedițiile pe care le-a făcut în interiorul ținutului. Foarte interesant... Spuneți că lucrați la Perak, doctore? În statul Perak, la nord, nu-i așa?

— Perak? Ia te uită. Exact acolo mă duc eu! exclamă tânăra.

— Adevărat? făcu doctorul sec.

— Vreți să rămâneți mai mult acolo? întrebă profesorul.

— Nu știu. Totul depinde de primirea care mi se va face, răspunse ea.

Doctorul rămase impasibil. Sesizase măcar aluzia?

— O să vă placă acolo, domnișoară Gartner. Malaezii sunt încântători. Clima te pune câteodată la încercare, dar peisajele sunt superbe, declară profesorul Linton. Și acum, ce-ar fi să trecem în sala de mese?

În sala vastă, cu plafonul susținut de coloane, se instalară la o masă într-un colț.

— Am nevoie de o noapte de odihnă, remarcă Linton. La vârsta mea, e dificil să dormi în avion. Dar presupun că aveți chef să vizitați puțin orașul înainte de a vă culca, nu-i așa domnișoară Gartner?

— Da, mi-ar place să văd Pagoda.

— După părerea mea, ați avea nevoie de cineva să vină cu dumneavoastră, spuse el punându-și ochelarii ca să examineze meniul.

— O, voi lua un *trisha*, un velo-taxi. Este un șir întreg în fața hotelului.

— Profesorul Linton cunoaște Orientul mai bine

ca dumneavoastră, domnișoară Gartner. Nu-i prudent pentru o americană să iasă singură seara. Nu vorbiți limba țării, nu?

— Nu sunt o elevă de liceu, făcu ea pe un ton tăios.

Începea să o enerveze atitudinea arogantă a doctorului. E adevărat, întâmplările din avion nu o puseseră într-o lumină prea favorabilă, dar aceasta nu-i dădea niciun drept să o trateze ca pe o puștoaică.

Trebuia neapărat să pună capăt acestei situații de nesuportat.

— Dragă domnișoară, nu asta voia să spună doctorul, interveni profesorul. Din partea mea, aș fi încântat să vă însoțesc. N-am mai vizitat Shwe Dagon de ani de zile.

Atâta gentilețe o însenină pe Andrea.

— Vă cer scuze, spuse ea cu sinceritate. De fapt, cred că mă voi culca devreme. Aș putea oricând să văd Pagoda, când mă voi întoarce.

După cină. Merșeră să ia cafeaua în salon și, în momentul în care profesorul se retrase, tânăra plecă și ea. Luă liftul până la etajul întâi, coborî din nou scările, traversă rapid holul și strigă un *trisha*. Vehiculul, foarte ușor, tras de un băiat ale cărui picioare goale acționau pedalele, era confortabil. Andrea se destinse și se bucură de îndrăzneala acestei ieșiri. Sigur, doctorul Stransom nu avea nicio autoritate asupra ei, dar faptul că i-ar dezaproba excursia o făcea și mai picantă. A doua zi, îi va povesti de escapadă și va face în trecere o remarcă asupra temerilor lui perfect nejustificate.

După un drum care-i păru foarte scurt, *trisha-boy* o lăsă la intrarea în templu. Văzu o femeie descălțându-se și făcu la fel. Încredințându-și pantofii unei vânzătoare de flori de la care cumpără o creangă de iasomie, începu să urce cu greu scara

monumentală, ale cărei trepte erau călduțe și plăcute picioarelor ei goale. De fiecare parte, în vitrine, erau etalate flori, gonguri, bibelouri și umbrele miniaturale pentru a-i fi oferite lui Budha. Vânzătorii o priviră fără să manifeste nici interes, nici ostilitate.

La capătul scărilor, ajunse pe o terasă vastă, dominată de domurile aurite. Sute de feștile, scăldându-se în recipiente miciuțe, umplute cu ulei, iluminau locul. Aerul era greu de parfumul iasomiilor, al lotușilor și al florilor de ghimbir. Chiar lângă Andrea, o femeie tânără îngenunchease în fața unei statui masive de aur și, de-a lungul întregii terase, se înălțau alte statui: unele aveau trăsături de monștri fabuloși, altele fețe umane. Andrea pătrunse în sanctuar și exploră galeriile cufundate în penumbră. Printre siluetele prosternate ale pelerinilor se preumblau încet călugări budhiști cu țeasta rasă, cu anterii portocalii sau galben-șofran.

Când tânăra ieși, era ora nouă și jumătate. Își recupera pantofii și hotărî să se întoarcă pe jos la hotel. Noaptea era magnifică; miliarde de stele străluceau pe cerul de catifea neagră și Andrea începu să înțeleagă farmecul atât de lăudat al tropicelor. Străzile păreau animate ca în plină zi. Lumea, chircită pe trotuare, sporovăia și fuma. Copiii se fugăreau de pe o uliță pe alta. Undeva, un gramofon cânta zgomotos.

Pasionată de toată această activitate nocturnă, Andrea acorda puțină atenție drumului pe care-l urma. La venire, *trisha* făcuse aproape zece minute, cotind de două ori la stânga. Ca să se întoarcă pe jos, ea trebuia deci să facă aproape o jumătate de oră; coti prima dată spre dreapta: strada era mai puțin animată decât celelalte. Coti a doua oară, tot la dreapta, și se trezi pe o străduță strâmtă, mai tăcută și mai întunecată. Se rătăcise.

Merse, totuși, mai departe; în câteva minute, ar putea regăsi și o stradă mare și ar putea să se intereseze de drumul său. Zece minute mai târziu, începu să nu se mai simtă în largul ei; se găsea într-un labirint de ulițe și de fundături. Casele aveau un aspect mizer și oamenii, în pragul ușilor, tăceau la trecerea sa și o urmăreau din priviri cu o atenție neliniștitoare. O bătrână se îndreptă spre ea. După o ezitare scurtă, Andrea întrebă:

— *Hotelul Strand? Strand-ul?*

Ochii negri o priviră fix. Bătrâna își continuă drumul. Andrea întinse mâna și-i atinse ușor brațul.

— Vă rog. Nu plecați! Trebuie să știți *Hotelul Strand*. Acela unde sunt americani...

Femeia scutură din cap cu o expresie disprețuitoare. Deja curioșii se adunau și tânăra se înspăimântă trezindu-se dintr-o dată în mijlocul unui

cerc de oameni din ce în ce mai numeroși. Își stăpâni cu greu groaza nebună.

— Caut *Hotelul Strand*, spuse cu o voce încordată. Cineva trebuie neapărat să știe unde se află. *Strand...*

Nu văzu decât zâmbete batjocoritoare. Un băiat cu fața ciupită de vărsat trăgea cu coada ochiului la poșeta ei. Andrea își adună forțele și încercă să-și facă loc. Dar nimeni nu se depărta și ea nu îndrăznea să folosească forța. Cu dinții strânși, regretă amar orgoliul stupid care o împinse în această aventură. Să strige după ajutor nu i-ar fi folosit la nimic. Poate dacă le-ar da banii pe care-i avea la ea...

La fel de brusc cum apăruse, mulțimea se risipi, dar atât de repede, că nu-i veni să-și creadă ochilor. Chiar și bătrâna se îndepărta cu vioiciune, mormăind. Fără să înțeleagă ce se întâmplase, Andrea își căută în buzunar o batistă, ca să-și șteargă fața și mâinile ude de sudoare.

— Ei bine, domnișoară Gartner, încercați să înnoțați relații amicale cu băștinașii sau, mai degrabă, prietenii noștri vă inoportunau?

Fata își simți inima sărindu-i din piept și, brusc, înțelese. Înainte de a-l vedea pe bărbatul care se afla la câțiva metri de ea, știu că acea voce rece și batjocoritoare era a doctorului Stransom. Acesta se apropie încet, cu mâinile în buzunare și cu un zâmbet dezaprobator pe buze.

— Ce faceți aici? spuse Andrea cu o voce tremurătoare.

— Vom vorbi despre asta mai târziu. Veniți! ordonă prinzând-o de cot pentru a o trage după el. Cartierul nu e sigur și oamenii nu sunt obișnuiți cu vizitatorii, mai ales la această oră târzie.

Ea avu chef să se desprindă, dar un asemenea

gest ar fi făcut-o și mai ridicolă. Se lăsă așadar condusă și, în câteva minute, erau pe o arteră principală.

Doctorul o sui într-un *trisha*.

— Trebuie să fiți mândru de dumneavoastră, spuse fata cu amărăciune.

— Nici măcar un pic. Aș fi preferat să-mi petrec seara citind, dar eram sigur că vă veți rătăci.

Ea se înroși; din fericire, era întuneric sub capota celui *trisha*. Cum îndrăznise să o urmărească? O pândise pas cu pas și ea nici măcar nu-l observase. Atitudinea lui devenea insuportabilă.

Își arogase niște drepturi care, de fapt, nu îi reveneau.

În sufletul ei, însă, îi era recunoscătoare pentru intervenția lui salvatoare. Dar nu ar fi recunoscut-o pentru nimic în lume.

— Cum de ați fost acolo? îl întrebă.

El aprinse o țigară și flacăra îi descoperi figura amuzată.

— V-am văzut strecurându-vă din hotel.

— Și m-ați urmărit? E un obicei de-al dumneavoastră?

— Urmăresc numai oamenii care caută încurcăturile cu lumânarea.

— De data aceasta, depășiți limitele! țipă ea furioasă. M-am rătăcit, n-am știut să mă fac înțeleasă de oamenii aceia. Asta nu înseamnă că m-ar fi furat ori că m-ar fi asasinat!

— Nu, dar ați simțit cea mai grozavă teama din viața dumneavoastră...

— Cine vă spune că mi-a fost frică?

El îi prinse încheietura mâinii.

— Pulsul dumneavoastră prea rapid.

— Foarte bine, mărturisesc: mi-a fost o teamă

cumplită. Sunteți satisfăcut?

— Deloc. Vă avertizasem asupra pericolelor la care vă expuneți. Nu știți să acceptați un sfat? Sau e pentru că eu eram sfătuitorul?

— Nu simt nicio simpatie pentru dumneavoastră.

— De ce?

Ea nu răspunse și se lăsă un moment de tăcere. De fapt, nici ea nu știa exact de ce. Pur și simplu, omul acesta îi crea o senzație ciudată, neobișnuită. Era ceva în el care îi ținea mereu treze simțurile. În fața lui trebuia să fie mereu pregătită de atac.

Se încruntă, neștiind ce să-i răspundă.

— Pentru că nu v-am acordat suficientă atenție în timpul călătoriei? spuse el într-un sfârșit. Pentru că nu am arătat un interes deosebit găsindu-mă alături de singura femeie tânără și seducătoare din avion?

Era totodată foarte aproape și foarte departe de adevăr și Andrea nu găsi nimic ce să-i răspundă.

— N-are importanță, spuse ea ostenită.

Se simțea dintr-o dată pradă unei oboseli de moarte. Dorea mai mult decât orice să fie singură, să doarmă, să încheie acest duel al vorbelor.

În fața hotelului, doctorul plăti *trisha-boy-ul* și intrară în hol.

Ar trebui să vă dezinfecțați picioarele, înainte de a vă culca. Presupun că nu țineți să ajungeți în Malaezia cu o boală de piele, nu?

Ea îi răspunse cu un semn al capului.

— Iertați-mă, doctore Stransom. M-am înfuriat. Vă mulțumesc că ați venit în ajutorul meu și, pe viitor, nu vă voi mai plictisi.

Spusese aceste cuvinte mușcându-și buzele, dar, înainte de orice, învățase să fie politicoasă.

— Ați face bine. Joc rar rolul îngerului păzitor.

Data viitoare, veți ieși singură din încurcătură. Noapte bună.

Nu avu timp să-i răspundă; după ce o salutase. El se îndreptă cu pași mari spre bar.

A doua zi dimineață, începură ultima etapă a călătoriei lor, cu o escală de o oră la Bangkok, capitala Siamului. La începutul după-amiezii, erau la Singapore. Tot zborul, Andrea nu deschise gura. Cu toate acestea, fără să vrea, fu decepționată când doctorul Stransom, la aterizare, nu-i spuse *la revedere*.

În sala de primire, o aștepta Robert Adams, notarul nașului ei, un scoțian vesel și cărunț, în costum de pânză albă și panama. Se așteptase vizibil s-o găsească mai vârstnică, diferită de cum era, și nu înceta să-i arunce priviri uimite

— Avionul spre Perak pleacă mâine la ora unsprezece, domnișoară Gartner, spuse el în timp ce serveau ceaiul. Servitorul nașului dumneavoastră va veni să vă caute la aeroport. Se numește Chen și vorbește foarte bine americana, deci nu veți avea nicio greutate să vă înțelegeți. Eu însumi voi veni cam în trei săptămâni, ceea ce vă va lăsa timp să luați o hotărâre în legătură cu proprietatea.

Vorbiră un timp de domeniu și Andrea întrebă neglijent:

— Cunoașteți un oarecare doctor Stransom la Perak, domnule Adams?

— Da, desigur. Era un prieten intim de-al domnului Field, care l-a trecut în testament. Trebuie să vă fi vorbit despre el în scrisorile sale.

Ea scutură din cap. Domnul Adams își mânuia pipa de parcă avea de spus ceva stânjenitor.

— Trebuie să știți, domnișoară Gartner, că nașul dumneavoastră trăia mai mult sau mai puțin izolat. Își făcuse chiar câțiva dușmani. Din câte știu eu, singurul

american pe care-l frecventa era doctorul Stransom. Dacă întâmpinați vreo greutate, vă sfătuiesc să apelați la el.

Andrea își înăbuși un hohot de râs. Ce-ar zice domnul Adams dacă ar ști că îl întâlnise deja pe doctor și că acesta se spălase pe mâini de ceea ce putea să i se întâmple ei?

— Mai aveți ceva să mă întrebați, domnișoară Gartner?

— Întrebarea vă va părea, poate, bizară, domnule Adams. Dar... trebuie să știu de ce nașul meu mi-a lăsat mie această proprietate. La urma urmei, nu-l mai văzusem de ani de zile. Eram aproape niște străini.

— Da, din multe puncte de vedere, testamentul acesta e deosebit, recunosc eu după o tăcere. Dar Josh Field era un om ciudat. Procedura normală ar fi constat în vânzarea domeniului și trimiterea banilor la dumneavoastră. Dar el a ținut categoric ca dumneavoastră să moșteniți proprietatea în starea în care se găsea.

— Voia deci ca eu să vin până aici?

— Spera, fără îndoială, acest lucru.

— Atunci am făcut bine! șopti ea. Înainte de a relua cu voce tare: Vedeți dumneavoastră, ideea mi-a venit primindu-vă scrisoarea. Pentru un moment, am crezut că aleg o cale greșită. Sunt ușurată că nu-i deloc așa.

— Pot să vă pun o întrebare personală, domnișoară Gartner?... Erați fericită la mătușa dumneavoastră?

Cu sprâncenele încruntate, Andrea se juca cu vârful degetelor pe spătarul fotoliului. În sfârșit, îl privi pe notar în față.

— Nu, spuse ea. Unchiul și mătușa mea s-au

ocupat de mine și le sunt recunoscătoare pentru asta, dar n-am fost niciodată fericită la ei.

— Hm. Nașul dumneavoastră se temea de așa ceva.

— Cum asta? Nu-i cunoștea.

Domnul Adams își scutură pipa și o îndesă din nou cu tutun, după care își scotoci toate buzunarele în căutarea chibriturilor. Când, în fine, pipa trăgea satisfăcător, se așează mai confortabil în canapea.

— Poate nu ar trebui să v-o spun, făcu el rar, dar asta v-ar putea ajuta. Când au murit părinții dumneavoastră, Josh Field călătorea în Japonia. Imediat ce a aflat trista veste, s-a dus în America, la mătușa dumneavoastră. Voia să vă adopte. Ea a refuzat să se despartă de dumneavoastră. Dar a acceptat oferta lui de a vă asigura costul educației și întreținerii.

— Cum?! exclamă Andrea, aplecându-se spre el. Dar... dar n-am știut niciodată nimic!

— Nu, cred și eu, spuse el ironic. Astfel că, vedeți, era între dumneavoastră și unchi o legătură mai puternică decât credeți.

— Și eu mă simțeam obligată față de mătușa mea... spuse ea după un timp. Dar de ce a refuzat să-l lase să mă adopte? Nu m-a iubit niciodată!

— Natura omenească își are ascunzișurile ei. Sper că nu v-am tulburat, draga mea copilă. Aveam mult respect și afecțiune pentru Josh Field și, după mine, trebuia să știți adevărul.

— Sunt foarte fericită că mi l-ați spus, domnule Adams. Numai dacă l-aș fi știut mai devreme! Această descoperire clarifică multe.

După plecarea notarului, Andrea reflectă la ceea ce i se spusese. Puțin câte puțin, crezu că întrevede mobilurile mătușii sale. Josh Field fusese cel

mai bun prieten al tatălui ei și, fără îndoială, semănau. Doamna Turner trebuie să fi avut impresia că se răzbună astfel pe cumnatul său. Dar acceptase totuși banii oferiți de nașul lui Andrea. Toate acestea erau atât de monstruoase că tinerei i se făcu greață.

«Niciodată nu mă voi întoarce acolo! își spuse. Niciodată!»

Rămase mai bine de o oră cufundată în reflecțiile ei. Un servitor chinez veni să o întrebe dacă dorea un aperitiv înainte de cină. Ea refuză zâmbind și urcă în camera sa ca să-și desfacă bagajele. După ce termină, se duse la recepție și expedie o telegramă familiei Turner pentru a-i informa că a ajuns cu bine la Singapore. Se îndrepta spre sala de mese, când o voce spuse lângă ea:

— Scuzați-mă. Dar cred c-am înțeles că mergeți la Perak?

Era un bărbat blond și subțire, în pantalon de dril alb și în cămașă de culoare deschisă.

— Nu vă supărați că vă abordez astfel. Vedeți dumneavoastră, la Perak nu suntem decât în jur de treizeci de americani și, când auzim vorbindu-se de un nou venit, natural că ciulim urechile, reluă el cu un zâmbet dezarmant, ce-i descoperea dinții albi. Mă numesc Bradley, Mike Bradley și iau și eu avionul de mâine dimineață, domnișoară...?

Ea se prezentă.

— Sper că nu sunteți supărată, domnișoară Gartner?

— De ce să fiu?

— Fetele tinere și drăguțe sunt sfătuite totdeauna să nu intre în discuții cu necunoscuți, spuse el cu un aer amuzat. Ascultați, ce-ar fi să luăm un pahar împreună? Vă voi vorbi de Perak. Numai dacă familia dumneavoastră nu vă însoțește! adăugă, cu o

privire rapidă către mâna ei stângă.

— Nu, sunt singură.

— O, cu atât mai bine. Mergem la bar? E mai răcoare acolo.

Andrea îl observă în timp ce el făcea comanda. Putea să aibă cam douăzeci și șapte de ani și alura lui părea a fi a unui *Don Juan*. «Cu totul opus doctorului Stransom», își spuse.

— De câtă vreme sunteți în Malaezia, domnule Bradley? Întrebă ea când fură serviți.

— De șase luni... din nefericire pentru mine! Deschise o tabacheră de aur și i-o întinse și ei.

— După părerea familiei mele, nu luam viața destul de în serios. M-au expediat aici, ca să mă facă să trăiesc dur un an sau doi. Putea fi și mai rău, presupun. Și pe dumneavoastră, ce vă aduce aici?

— O... o călătorie de afaceri, spuse Andrea pe un ton evaziv.

Mike Bradley îi inspira simpatie, dar domnul Adams îi vorbise de dușmanii pe care și-i făcuse nașul său; ar fi fost imprudent să aibă încredere în acest băiat, înainte de a-l cunoaște mai bine.

— Dacă locuiți la bungalow-hotel, să faceți bine să purtați o mască de gaze. E sezonul durianului.

— Sezonul cui?

— Al durianului. Un fruct tropical delicios, dar care miroase a ou stricat. Tot orașul e parfumat și piața de fructe e chiar în fața bungalowului.

— Ce noroc că nu locuiesc acolo! făcu ea râzând de curiozitatea lui. Perak-ul e mare?

Mike se răsturnă în fotoliul său și-și încrucișă picioarele. Tânăra îi remarcă pantofii lucrați manual. Tabachera, bricheta, ceasul erau din aur. Evident, avea tot atâția bani cât și farmec.

— E un târgușor, spuse el. Are o piscină, unul

sau două cinematografe, un singur magazin în stil american. E, mai degrabă, mort. Toată lumea se cunoaște și nimeni n-are altceva de făcut decât să mănânce, să doarmă și să bârfească. Și, acum că misterul nostru local a dispărut, cronica scandalurilor nu mai are mare lucru de forfecat.

— Ce mister? Un bărbat? Cine e?

— Un bătrân care trăia singur într-o casă imensă la marginea orașului, explică el zâmbind. Refuza orice contact cu noi. Un personaj curios, te asigur. Circula într-un Rolls antic, înaintea căruia flutura drapelul american. Un nebun bătrân. Dar fasoanele lui ne furnizau subiecte de conversație.

— Nu se numea Field, din întâmplare?

— Ba da. Ați auzit vorbindu-se de el?

— Era nașul meu, spuse ea calmă.

— Doamne! strigă Mike, stânjenit în chip vizibil. Vă cer scuze. Natural, nu am spus-o cu răutate. Dumnezeu mare, iată cine-o să relanseze cancanurile. Aveți de gând să trăiți în mausoleul acela? Nu, n-o luați în nume de rău. Din câte se spune, e aproape un palat în interior. Un pic din castelul *Frumoasei din pădurea adormită*, înconjurat de o junglă de nepătruns.

Andrea recunoscuse că avea să stea o vreme în casa nașului său.

— Veți fi principalul subiect de conversație timp de săptămâni întregi la Perak, remarcă el. Toată lumea va dori să vă vadă. Mă întreb ce reacție va avea doctorul Stransom.

— Doctorul Stransom? Am făcut cunoștință cu el în timpul călătoriei.

— Adevărat? A, așa-i: a fost în America la un știu ce conferință, chiar după moartea bătrânului... a nașului dumneavoastră. Ce părere aveți despre el?

— Îl cunosc puțin. De ce să aibă o reacție anumită la venirea mea?

— E singurul american cu care nașul dumneavoastră era în termeni buni. Și nu iubește prea mult femeile. Nu știe cine sunteți, presupun?

— Nu, nu cred.

— Ah, domnișoară Gartner. Cu dumneavoastră, Perak-ul va regăsi puțină însuflețire! Avem multă nevoie.

O văzu îngrijorată și adăugă:

— Nu vă sinchisiți. Bârfele vor înceta de la sine, când vor vedea că sunteți o femeie ca toate celelalte și, pe deasupra, și fermecătoare.

Vorbea cu un zâmbet încântător și nu puteai să te înșeli în privința admirației care-i strălucea în ochii negri. Andrea simți că roșește ușor.

— Veți accepta să cinați cu mine? reluă el. Nu vă puteți petrece singură prima dumneavoastră seară la Singapore. Și mi-ar plăcea să vorbim despre această situație interesantă. Spuneți *da*, vă rog.

Andrea încercă să-și imagineze reacția Turner-ilor dacă ar vedea-o într-un bar, în compania unui necunoscut, care tocmai o invitase la cină. Doctorul Stransom ar avea, de asemenea, un aer dezaprobator.

— Păreți să ezitați, spuse Mike cu o voce glumeață. Vreți să-l aduc pe directorul hotelului? El v-ar putea asigura că sunt un cetățean respectabil.

Tânăra începu să râdă. Veselia, nepăsarea lui îi plăceau.

— Mulțumesc, domnule Bradley. Aș fi încântată să cinez cu dumneavoastră, răspunse cu o eleganță perfectă.

Capitolul 2

— Iată-ne și aici! Perak, inima mistică a Orientului!

Mike Bradley zâmbi zeflemitor, întinzându-și mâna către acoperișurile ce străluceau în amurgul soarelui.

Aparatul execută un viraj larg și orașul dispăru din raza lor vizuală. Avionul nu avea aer condiționat și aerul din cabină era ca dintr-o seră. Andrea avea mâinile umede, începuseră să piardă din înălțime și tânăra zări o stradă mare, mărginită de grădini imense. În fața unui garaj era o mașină; un vânzător de înghețată pedala pe tricicleta sa.

— Gopeng Road, spuse Mike. Aici locuiesc chinezii bogați și majoritatea americanilor. Clubul de înot e un pic mai departe, dar n-o să ai nevoie să te înscrii în el; ai propria dumitale piscină.

— O piscină? Întrebă stupefiată.

— Nu știai? Domnul Field a construit-o când a cumpărat casa. Niciunul dintre noi n-a văzut-o, dar, dacă e să credem zvonurile, e demnă de Hollywood.

— Nu știam nimic. Mi s-a spus doar de casă, de grădini și de câteva parcele de pământ.

— Câteva parcele, zău? făcu el. E puțin spus. Practic, pe domeniu se găsește un sat. Nașul tău se ocupa cu reabilitarea prizonierilor eliberați și le distribuia pământ. Dar liniștește-te, din câte știu eu, niciunul nu-i vreun criminal periculos.

— Dumnezeule, zise Andrea, nu mă așteptam la locatari. Unde se află proprietatea? Se poate vedea de aici?

El scutură din cap.

— E pe partea cealaltă a orașului. Știi ceva, permite-mi să te însoțesc. Mă deranjează ideea de a te vedea aventurându-te singură în necunoscut.

Aparatul se pregătea să aterizeze. Își strânseseră centurile de siguranță.

— Foarte amabil din partea ta, Mike, spuse tânăra, însă prefer să fiu singură. Servitorul vorbește americana. Totul va fi bine.

— Cum dorești, răspunse el neconvins.

După o scurtătură, roțile scrâșniră pe pista supraîncălzită. Andrea îi mulțumi fermecătoarei stewardese chinezoaice și coborâră.

«Iată-mă, într-adevăr, la celălalt capăt de lume!» își spuse Andrea cu un fel de uimire.

Mike luă valiza tinerei și se îndreptară spre clădirea vamei. Câteva taxiuri staționau și ea se întrebă care era al ei. Tocmai îl privea pe vameșul indian scotocindu-i rapid prin valiză, când Mike îi atinse brațul; văzu lângă ei un chinez mic și slab.

— Bun venit la Perak, domnișoară Gartner! spuse el cu o voce cântată. Sunt Chen, servitorul Numărul Unu al lui Tuan Field și sunt la dispoziția dumneavoastră.

Se înclină adânc, arătându-și țeasta netedă și strălucitoare ca pielea lăcuită.

— Bună ziua. Chen! spuse Andrea veselă întinzându-i mâna.

Dar el se mulțumi să facă o nouă reverență.

— Mașina vă așteaptă, o anunță servitorul. Puțin dezorientată, se întoarse spre Mike să-i spună *la revedere* și-l văzu făcându-i ușor cu ochiul.

— Ce-ar fi să luăm în seara asta un pahar la Club? sugeră el. Ca să nu îți petreci singură prima ta seară aici. Am să trec să te iau la ora opt și o să te prezint câtorva americani.

— Ești sigur că ai timp?

— Pentru tine, oricând.

— Atunci, voi fi gata la opt, spuse întinzându-i mâna cu un zâmbet.

El îi reținu îndelung degetele și strălucirea care-i fulgeră în priviri o făcu pe Andrea să roșească ușor.

Îl urmă pe Chen. La capătul parkingului staționa un Rolls-Royce antic cu pavilion american. Chen o conduse spre mașină. «Ce lux!» gândi, în timp ce se instala pe bancheta din spate. Chen se așeză la volan și străbătură aeroportul spre stradă.

După ce traversă orașul, Chen accelerează și o luă pe o stradă lăturalnică, mărginită pe o parte de coline împădurite, iar pe cealaltă parte de un pârau leneș.

Drumul se dovedi mai lung decât își imaginase ea și simți o ușoară amețală. La un moment dat, mașina încetini și trecu pe sub un portal mare, aflat deasupra unei arcade. Aleea nisipoasă era mărginită de pajiști și de arbuști bine întreținuți.

Aproape imediat, mașina făcu o curbă și, pentru prima oară, Andrea își descoperi moștenirea: *Casa cu șapte fântâni*.

Chen încă nu întrerupsese contactul când Andrea coborî grăbită ca să contemple în tăcere spectacolul ce i se oferea.

Casa lungă și joasă avea un acoperiș ridicat în stil chinezesc, pereți albi și obloane verzi. O verandă spațioasă se întindea de-a lungul întregii fațade și plantele agățătoare în floare se răsuceau în jurul stâlpilor ce susțineau acoperișul.

Din acel moment, Andrea înțelese că avusese dreptate venind.

— Pe aici, vă rog.

Glasul lui Chen o smulse din contemplație. Fără niciun cuvânt, îl urmă și, de la verandă, trecură printr-o

ușă masivă din lemn de teck, într-un vestibul cufundat în penumbră și aerisit de ventilatoarele ce se învâneau pe plafon.

Șase perechi de ochi negri îi întâlniră pe cei ai tinerei.

— Iată-i pe servitorii dumneavoastră, domnișoară Gartner. Spuse Chen.

Șase capete brunete și netede se înclină cu respect. Ca un ofițer care-și prezintă unitatea la inspecție, Chen înșiră șase nume asiatice. Ultimul aparținea unei păpuși chinezești în tunică de stambă scrobită și în pantaloni largi. Se numea Ah Kim.

Chen bătu din palme și toți dispărură, în afară de tânăra chinezoaică. El îi adresă câteva cuvinte în limba sa și se întoarse spre Andrea.

— Nu vorbește prea bine americaneste. Dacă aveți greutăți să vă înțelegeți, sunați și voi veni.

După plecarea lui, Ah Kim o invită pe Andrea s-o urmeze. Trecură într-o anticameră și, de acolo, într-o încăpere mult mai mare, unde era într-adevăr răcoare. Andrea urma să descopere mai târziu că o parte a clădirii avea aer condiționat. Lumina aurie a soarelui se strecura printre perdelele venețiene de un verde pal.

Patul imens, din lemn încrustat cu sidef, era acoperit cu o mătase albă ca fildeșul, brodată cu flori stacojii. Un divan jos încărcat de perne de brocart, un dulap masiv bogat sculptat și o comodă de lac roșu completau mobilierul. Pe pardoseala verde erau covoare de Boukhara. În timp ce făcea duș în sala de baie alăturată, Andrea auzi că i se aduc bagajele. Când reveni în cameră, Ah Kim îi așezase pe pat lenjerie și o cămașă curată.

După ce se îmbracă și se aranjă, camerista o conduse pe verandă, unde ceaiul era servit lângă un fotoliu de bambus. Tocmai își termina a doua ceașcă

de ceai când reapăru Chen.

— V-ar place să vă arăt casa? îi spuse el.

— O, desigur, răspunse Andrea ridicându-se cu o săritură. Camera mea era a domnului Field, Chen?

— Nu, doamnă. Camera lui este în cealaltă parte a curții.

Andrea nu uită niciodată această primă vizită. Fiecare cameră îi părea și mai frumoasă decât precedentele. Când ajunseră în salon, scoase fără să vrea un țipăt de plăcere. Aici totul era în tonuri de gri, de la griul porumbac al pereților până la griul închis al tapiseriei fotoliilor și canapelelor. Dădea senzația de prospețime și spațiu.

Erau pe punctul de a părăsi încăperea, când un tablou agățat într-o firidă atrase atenția tinerei. Reprezenta o casă albă deasupra unei plaje. Avu impresia vagă că-l mai văzuse și se apropie. În colțul din stânga jos, era semnat M. Gartner. Regăsea aici, pe peretele salonului nașului ei, o amintire a paradisului pierdut al copilăriei.

— Nu vă simțiți bine?

— Nu e nimic, Chen.

Își înghiți lacrimile care-i ardeau pleoapele.

— Tabloul acesta reprezintă casa unde m-am născut. Tatăl meu l-a pictat. A murit demult.

Chinezul nu spuse nimic, dar o expresie curioasă îi traversă privirea.

— Vreți să vedeți curtea? întrebă el după un moment.

— Da, bineînțeles.

— Pe aici, vă rog.

Chen ridică draperia care acoperea un glasvand. Îl deschise și se dădu într-o parte. Orbită la început de insuportabila strălucire a soarelui, Andrea se trezi într-un fel de grădină închisă. În centrul ei, se

Înălța un arbore acoperit de flori albe, sub care se afla un leagăn capitonat. Puțin mai departe, un bazin încercuia un pedestal de piatră sculptată.

— Un moment, vă rog, spuse Chen.

Se apropie de un perete și apăsă un buton. După un şuierat ușor, deasupra bazinului urcă o perdea lichidă, atât de brusc încât Andrea tresări.

— Da, bineînțeles, fântânile! strigă ea.

Și se apropie alergând.

Erau șapte jeturi de apă. Cel mai înalt țâșnea până în vârful soclului; celelalte șase cădeau la loc în cascade piezișe, ca petalele unei minunate flori scânteietoare.

— Cât e de frumos! exclamă. Și muzica asta... Când se întoarse, vrăjită, Chen nu mai era acolo.

Timp de o oră, privi jocul fântânilor arteziene. Ușoarele izbucniri ale apei aveau ceva nespus de liniștitor și, în curând. Andrea se întinse în leagăn și se lăsă cuprinsă de somn.

Puțin înainte de ora opt, auzi zgomotul unui motor. Câteva minute mai târziu, o mașină joasă, de culoare crem, apăru pe alee și se opri făcând să scârțâie pietrișul. Mike coborî vioi. Ea îi văzu smokingul alb și se felicită că-și alesese o rochie de mătase verde.

— Bună seara! Ești foarte seducătoare! spuse el.

O întâmpină pe verandă și-i sărută mâna cu un gest care ar fi părut pretențios la oricare altul. Cei doi se instalară pe fotoliile de bambus.

— Ai aici o proprietate frumoasă, remarcă tânărul. Ce părere ai, acum că ai văzut-o?

— E cea mai frumoasă casă care ar putea exista. Mi-ar place să trăiesc aici.

— Credeam că ai alte intenții, spuse el.

Luă shaker-ul de pe masa rulantă și-l scutură ca un expert.

— O, nu! N-am să stau decât foarte puțin timp, explică Andrea.

— Păcat! Speram să te văd intrată în comunitatea noastră. Deci, care îți sunt planurile?

— Nu știu încă prea bine, zise ea gânditoare.

Mike îi întinse un cocktail și tânăra sorbi cu prudență o înghițitură.

— Îți place? E un Bradley special.

Ea aprobă politicoasă din cap. Dar băutura i se părea puțin cam amară.

— Apropo, reluă el. Vestea sosirii tale s-a răspândit ca o dâră de praf.

— O, Doamne, n-am chef să mă întâlnesc cu toți oamenii aceia! spuse ea cu o voce ezitantă.

— Nu te îngrijora; voi veghea asupra ta. Dacă ai terminat paharul, vom pleca. Ia-ți o haină; serile sunt răcoroase.

Andrea își mușcă buzele. Unica sa haină călduroasă era o vestă de lână galbenă. Dar Ah Kim se arătă în prag: aducea un șal de mătase albă.

— Noaptea rece foarte. Domnișoara luat asta.

— Mulțumesc, Ah Kim, spuse Andrea recunoscătoare.

— A fost o idee bună să ridic capota, altfel curentul îți deranja părul, declară Mike coborând din verandă pe peron.

— Păcat! Un pic de vânt m-ar fi însuflețit. Tânărul o instalează în mașină cu precauțiile pe care le iei când umbli cu un bibelou de porțelan.

La lumina farurilor, aleea părea mai neliniștitoare ca ziua. Andrea fu cuprinsă de un frison.

— Ți-e teamă? Întrebă Mike privind-o.

— Da. Îmi imaginez șerpii care trebuie să

colcăie prin tufele astea.

— Și, de asemenea, porcii sălbatici. În locul tău nu m-aș plimba singur pe aici nici ziua.

— N-am nici cea mai mică intenție s-o fac. Părăsiră domeniul și intrară în stradă.

— Cum e acest Chen? întrebă Mike. Nu-mi place deloc să te știu singură aici, noaptea.

— O, voi fi în perfectă siguranță, spuse ea convinsă. Chen mi se pare grozav și Ah Kim, pe care tocmai ai văzut-o, e încântătoare.

— Nu știi niciodată cum stai când ai de-a face cu chinezii. Îți fac plecăciuni ani de zile și, într-o bună zi, te sugrumă, fără nici cea mai mică remușcare, dacă le pică bine.

Andrea îi aruncă o privire speriată, iar el adăugă precipitat.

— Nu. Tu nu trebuie să te temi deloc. Nașul tău era în termeni foarte buni cu ei. Totuși, ai grijă să știe bine cine-i stăpânul. Dacă nu, vor profita de slăbiciunea ta.

Ea schimbă vorba, punându-i întrebări despre mașina lui; în curând, ajunseră la club.

În fața intrării, erau aliniată mașini, una mai luxoasă ca cealaltă. Prin ferestrele deschise, se auzea larmă de voci. Andrea se simți cuprinsă de o timiditate de neînlăturat.

— Calm. Nu te vor mânca, îi zise Mike ajutând-o să coboare. Ne vom instala într-un colț liniștit și vom vedea cine ne va căuta primul.

Barul nu era departe de ușa de la intrare, dar Andrea avu impresia că parcurge o sută de metri. Mike se instalează pe un scaun înalt, lângă ea.

— Ce vrei? Martini?

— O citronadă, te rog, spuse ea cu o voce încordată.

— Hai, îți trebuie un întăritor. Alt Bradley special?

— Nu. Serios. Fără alcool.

— Cum vrei. O citronadă și un whisky dublu, comandă Julien barmanului cu fața de maimuță. Ei, cum ți se pare? o întrebă el pe tânără, arătându-i pe cei din sală, reflectați într-o oglindă mare, în spatele tejghelei.

Andrea le aruncă o privire scurtă. Majoritatea păreau în vârstă. Totuși, într-un colț, la o masă lângă fereastră, stătea un grup de tineri printre care o blondă decolorată se lăsa curtată de câțiva bărbați cu figuri de fanfaroni. Tânăra nu apucă să-i răspundă. O voce strigă:

— Mike, ticălosule! De ce n-ai venit vineri la seara mea de primire?

O femeiușcă îndesată cu o alură extravagantă, cu ochi negri și strălucitori și plete albastrii se apropiase prin spatele lor și-l măsura pe Mike cu un aer pe jumătate supărat, pe jumătate ademenitor.

— Bună, Madge. Îmi pare rău, în seara aceea am lucrat. N-ai primit bilețelul meu? întrebă el sărutându-i degetele grăsuțe.

— Tu să lucrezi? Nu cred o iotă. Fără îndoială că ai avut întâlnire cu una din frumoasele tale chinezoaice! Creatură groaznică, ce ești! zise ea lovindu-l cu evantaiul peste mână.

Mike tuși.

— Madge, ți-o prezint pe domnișoara Andrea Gartner, făcu el cam repede. Andrea, doamna Carshalton.

— Bun venit la Perak, copila mea! zise femeia, examinând-o pe tânără din cap până în picioare. Deci, tu ești fina domnului Field. Moartea lui ne-a tulburat pe toți. Era un om minunat!

— L-ați cunoscut bine? Întrebă Andrea. Remarca o surprindea, ținând cont de ceea ce auzise despre nașul ei.

— Ei bine... Nu intim, bineînțeles. Vezi tu, era mai degrabă rezervat, ca atâția oameni străluciți. Dar eu am avut totdeauna o mare admirație pentru el și, dacă te pot ajuta cu ceva, nu ezita să mi-o spui.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră.

— Voi fi încântată, să știi. Găsesc că e foarte curajos din partea ta să vii aici singură-singurică. Ce părere ai despre casă?

— N-am avut timp s-o văd toată.

— Nu, desigur. Mike. De ce n-o aduci pe domnișoara Gartner la masa noastră? Toată lumea se grăbește s-o cunoască. Ești un egoist groaznic!

În ora care urmă, Andrea fu prezentată unei mulțimi de oameni, care-i vorbiră toți în termeni elogioși despre nașul ei. Îi venea greu să creadă că el fusese la cuțite cu ceilalți americani și că trăise într-o adevărată pustnicie. Totuși, însuși Mike i-o confirmase.

Tânăra îl asculta pe un bărbat, cu mustață roșcată, care povestea o anecdotă încâlcită, când doamna Carshalton făcu semne largi unei nou-venite. Andrea se întoarse și văzu lângă ușă o tânără cam de vârsta ei.

— Vino, dragă Kara! o chemă imediat doamna Carshalton.

După o ezitare, tânăra se apropie.

Chiar dacă n-avea o siluetă perfect proporțională sau trăsături clasice, regulate, Kara Maitland atrăgea atenția. Avea părul negru, ochii albaștri și tenul lăptos, totul fiind pus în valoare de o rochie de muselină stacojie, pe care o purta cu nonșalanța superbă a unui manechin de profesie. Pe una din încheieturile ei delicate, trona o brățară de

argint cu pietre imitând rubinele, iar unghiile ca migdalele îi erau lăcuite în aceeași culoare. La apropierea ei, bărbații se ridicară în picioare.

— Domnișoară Gartner, spuse Madge, permite-mi să ți-o prezint pe Kara Maitland.

— Fii binevenită în mica noastră comunitate, domnișoară Gartner! spuse tânăra cu o voce puțin voalată.

Nu catadicsi să-i zâmbească și Andrea percepu o nuanță de ironie sau de ostilitate. Lângă această frumusețe triumfătoare se simțea fadă cu rochia ei pastelată și părul bălai.

— Tatăl Karei e aici din partea UNESCO, preciză doamna Carshalton.

— Sunteți de mult timp în Malaezia? Întrebă Andrea.

— De șase luni. Răspunse laconic cealaltă.

— Și vă place aici?

Kara își aprinse o țigară turcească. Formă un cerculeț de fum și-l privi urcând spre tavan, înainte de a răspunde.

— Un orașel ca atâtea altele. Nu prea sunteți o cine știe ce călătoare, așa-i?

Andrea scutură din cap.

— Eu mi-am petrecut cea mai mare parte din viață alergând de ici colo, spuse Kara cu o voce blazată. După un timp, toate orașele se aseamănă. Diferă clima sau hotelurile, dar oamenii sunt toți după același vechi tipar. Asta sfârșește prin a fi monoton.

— Hai, Kara, fără cinisme în fața domnișoarei Gartner, interveni doamna Carshalton. La vârsta voastră, viața ar trebui să fie o aventură pasionantă.

Kara o privi cu un dispreț abia ascuns.

— Ești aceeași veșnică optimistă, Madge.

— Îți vei schimba tu părerea când te vei

îndrăgosti.

— Și, după tine, cui ar trebui să-mi dăruiesc inima pură? Unuia dintre colaboratorii tatei? Sunt prea prost plătiți. Nu cred că aş aprecia mizeria, chiar în plină fericire. Madge plesni din limbă cu dezaprobare.

— Sunt câteva partide frumoase la Perak, draga mea. De exemplu, doctorul Stransom. E foarte seducător și, din câte cred, foarte bogat.

Kara începu să râdă.

— Nicholas Stransom e însurat cu munca lui, Madge. Dacă vreodată ar consimți să se abată din drum, ar face-o pentru o fată serioasă, care n-ar vedea niciun inconvenient în a-l împărți cu bolnavii indigeni.

Își stinse țigara în scrumieră și-și aprinse imediat alta.

— Mă întreb, totuși, dacă stimabilul nostru doctor e chiar așa de distant precum pare, reluă gânditoare. Ar fi amuzant de descoperit.

Doamna Carshalton se întoarse spre Andrea.

— Doctorul Stransom e un bărbat foarte auster, care-și exercită meseria în cartierul chinezesc. Dumnezeu știe de ce-i preferă pe asiatici americanilor.

— L-am cunoscut. Am înțeles că el și nașul meu erau foarte legați.

Cele două femei manifestară un brusc interes pentru această noutate.

— Unde ai putut să-l întâlnești? întrebă Kara. Credeam că ai venit chiar azi.

Eram în același avion, vecini de scaune. Dar el și-a petrecut cea mai mare parte citind.

— Ăsta-i el! remarcă amuzată Kara. Dacă Stransom s-ar trezi lângă Venus pe o insulă pustie, ar rămâne cufundat în vreo carte foarte erudită. Se spune că l-a înșelat o fată pe când ora tânăr și naiv și, de atunci, le tratează pe toate celelalte cu un fel de

dispreț curtenitor. Biată fetiță, n-ai avut o călătorie prea veselă!

— Domnișoara Gartner a făcut cunoștință și cu Mike, la Singapore. El a adus-o aici în seara asta, preciză doamna Carshalton.

— Adevărat? Treci de la o extremă la alta. Mike e la fel de vulnerabil pe cât e Stransom de indiferent. Nu-l lăsa pe Mike să-ți sucească capul cu farmecul lui, domnișoară Gartner: vei evita astfel dezamăgirile.

Exact în acel moment, cel despre care vorbeau le găsi și se cocoță pe mânerul fotoliului lui Madge Carshalton.

— Bună seara, Kara. Ce face tatăl tău? întrebă el.

— Mulțumesc, bine. Te-ai distrat cu adevărat la Singapore?

— Da, mi-a făcut bine să mă amuz puțin. Trebuie, din când în când, să mai ieși din cocina asta.

Schimbul de replici era atât de banal, încât Andrea se întrebă dacă nu-și imaginase ea o ostilitate ascunsă între cei doi.

— Cred că e timpul să te conduc acasă, îi spuse Mike. Ziua a fost lungă și trebuie să fii obosită.

— Într-adevăr, mi-e puțin somn, mărturisi ea surâzând.

— Nu te agita o săptămână sau două. Când încerci să păstrezi ritmul vieții obișnuite aici, ești epuizat rapid de căldură.

— Da, clima e într-adevăr neplăcută, până te obișnuiești, sublinie doamna Carshalton. Va trebui să veghem asupra ei, Mike.

— Va fi o plăcere pentru mine.

Mike o luă de mână și o ajută să se ridice.

— Noapte bună, Madge! Noapte bună, Kara!

Traversară holul și se treziră afară, în noapte.

— Nu-mi dădusem seama că aerul era așa de înăbușitor înăuntru, remarcă Andrea.

— Ți-a fost de ajuns?

— Nu, de ce? Domnișoara Maitland este absolut răpitoare. Cum reușește să-și păstreze tenul acesta cu așa o climă?

Mike izbucni în râs.

— Ești prima femeie care n-o vorbește de rău pe Kara pe la spate. Majoritatea femeilor sunt oribil de geloase pe ea și le face plăcere s-o facă bucățele.

— Ar fi greu. N-am întâlnit niciodată pe cineva atât de atrăgător.

— Așteaptă s-o vezi într-o criză de furie. Sub norul ei blazat se ascunde o pisică sălbatică.

Tonul lui Mike lăsa să se înțeleagă că avusese de pățimit din cauza temperamentului Karei.

— Nici de data asta nu vei avea ocazia să mergi cu mașina fără capotă, spuse el ajungând lângă mașină. Nu țin să răcești din prima seară.

Înghițise o cantitate zdravănă de whisky, dar părea perfect lucid. Conducea chiar mai încet decât la venire.

— Te-am observat, îi spuse el brusc. M-a intrigat ceva la tine și nu știu exact ce. Ce fel de viață duceai în America? Lucrai?

— Nu, din păcate. După ce mi-am terminat studiile, aș fi vrut să lucrez în publicitate, dar, până la urmă, am rămas acasă ca să-mi ajut mătușa.

— Foarte bine. Cea mai mare parte a femeilor sunt atât de ocupate să-și facă o carieră încât nu mai au timp să fie feminine.

— Nici tu nu ți-ai luat munca prea în serios, remarcă abil Andrea.

— După părerea mea, făcu el zâmbind, viața e făcută ca să fie trăită. Vezi, toți indivizii ăștia care se

chinuie să facă avere: mor de inimă înainte să aibă timp să se bucure de ea. Cred că, din acest punct de vedere, ești diferită de celelalte femei: ai, în același timp, frumusețe și inteligență. Lucru rar!

El îi luă mâna.

— Norocul meu că mă aflu ieri seară la Singapore! adăugă dulce.

Tânăra se desprinsese.

— Numai ieri? Întrebă cu o ușoară ironie.

Un moment stăpâni tăcerea. Andrea se întrebă dacă-l jignise. Ei și, cu atât mai bine, își zise.

— Te-au pus în gardă împotriva mea? Întrebă el.

— Deloc. De ce?

— Așa m-am gândit.

Își aprinsese o țigară. La lumina brichetei, ea îl văzu încruntând din sprâncene. Kara, își aminti tânăra, o sfătuisese să nu-l ia în serios. Dacă se va împrieteni cu Mike, va trebui să fie cinstită cu el. Orice atitudine falsă ar complica lucrurile.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise. Dacă îți par diferită de altele, e din cauză că nu sunt prea sofisticată. Am dus până acum o viață destul de mediocră și...

Își căuta cuvintele.

— Și nu ești obișnuită să fii ținută de mână de un străin, încheie Mike.

Andrea simți că roșește și se bucură că e noapte.

— Fără îndoială că ți se pare ridicol, dar nu țin atât de mult să mă schimb.

— Nici eu nu cred c-aș vrea să te văd schimbându-te, spuse el, cu o nuanță de amuzament prietenos în voce. Bun, acum știm cum stăm. Pot să vin să te văd mâine?

— Sigur. Am să-ți arăt casa și fântânile

arteziene.

Ajunseseră în fața peronului. Andrea zări pe verandă ceva ca un pachet gros de haine.

— Ce poate fi asta? Întrebă ea cu o voce plină de teamă.

— Câinele tău de pază. Unul dintre grădinari, cred.

— Doar n-o să-și petreacă așa toată noaptea?

— Bineînțeles că da. Face parte din obligațiile sale. Judecând după sforăiturile lui, se simte foarte bine.

— Atunci nu-l vom deranja. Mulțumesc, Mike, și noapte bună!

— Pe mâine! Noapte bună, Andrea!

Abia când se cufundă în patul mare, tânăra își dădu seama cât era de obosită. Ziua aceasta fusese una din cele mai lungi din viața ei. Totul era atât de nou, atât de străin! Mâine își va lua micul dejun lângă fântâni și va explora restul domeniului. Mâine... Pleoapele i se închiseră și adormi cu un suspin fericit.

* * *

Andrea deschise ochii și contemplă plafonul cu o privire uimită. Recunoscând camera, se așeză pe marginea patului și, cu vârfurile picioarelor, își căută papucii. Când ridică storul venețian, soarele strălucitor al dimineții tropicale invadă cu valuri de lumină camera. Pe comoda de lac roșu, pendula arăta trecut de șapte.

După ce-și făcu toaleta, îmbracă o rochie de bumbac roz și ajunse fără zgomot în verandă. Nu era nimeni și atunci coborî în curte. Fântânile erau împietrite, dar bazinul strălucea în soare. Pe când culegea niște petale albe și pufoase căzute în timpul

noptii din migdal, auzi deodată un zgomot ca de plonjon în apă. Își aminti de existența unei piscine, trecu pe sub arcada pridvorului și traversă pajiștea. Sub trambulină se lărgeau cercuri concentrice, dar, la prima vedere, piscina părea pustie. Văzu atunci o tabacheră lucind în iarbă. Un zgomot ușor îi atrase atenția. Se întoarse rapid și avu timp doar să zărească un cap brun care dispăru imediat într-o țâșnire de apă. Acum știa unde să se uite și distinse o formă bronzată care se îndrepta spre ea. La câțiva metri de margine, înotătorul ieși la suprafață, apucă scara și se ridică până la ghizdul de ceramică.

Era doctorul Stransom.

Câteva clipe nesfârșite se măsurară la fel de surprinși. Trupul lui bronzat, bine legat, strălucind de apă în bătaia soarelui, o cutremură. Îl privea fascinată, fără să-și poată desprinde ochii de pe umerii lui puternici. Brusc, palmele i se umeziră și pulsul i se acceleră. Simți cum i se pune un nod în gât și cum obraji îi ard în flăcări.

Corpul acesta bărbătesc era de o frumusețe aproape revoltătoare.

Doctorul încreți pleoapele.

— Ce dracu' faci aici? întrebă el.

Întrebarea lui o luă pe nepregătite. Vag, se gândi că ea ar fi trebuit să o pună. Pentru că el era cel ce venise pe neaunțate la ea acasă.

Dar, cum prezența bărbatului din fața ei o tulburase prea mult, nu reuși decât să bâlbâie cu greutate:

— Lo... locuiesc aici...

Apoi, brusc, își regăsi sângele rece. De ce continua bărbatul acesta să o trateze ca pe un copil? Era o femeie în toată firea și nu putea să accepte impertinența din partea nimănui, chiar și dacă venea

din partea unui bărbat extrem de atrăgător.

«Asta e! îşi spuse. E un bărbat extrem de atrăgător!» Ruşinată şi mâniată de acest gând, spuse cu voce înţepată:

— Sunt la mine acasă. Domnul Field mi-a lăsat casa prin testament.

El îşi trecu mâna pe frunte, apoi prin păr. În loc să fie câtuşi de puţin stânjenit, părea că situaţia îl amuză.

«Nimic nu-l poate scoate din calmul acesta englezesc?» se întrebă ea furioasă.

Cu un zâmbet ironic în colţul buzelor, doctorul spuse cu aparentă părere de rău:

— E vina mea, din câte se pare. Field îmi dăduse voie să folosesc piscina. Nu ştiam că a venit noua proprietară. Nu te voi mai deranja.

Andrea nu avu timp să-i mai răspundă; bărbatul îşi ridicase deja tabachera şi se îndepărta.

«Imposibil! Bărbatul acesta crede că poate să îşi bată joc de mine!» Ar fi avut chef să-i strige ironic în urmă: «Ce păcat!», dar de pe buze îi ţâşniră alte cuvinte:

— Doctore Stransom!

Se întoarse. Corpul musculos îi strălucea umed. Andrea se îndreptă spre el, cu capul uşor şi ezitant.

Doctorul rămăsese nemişcat, privind-o cum se apropie. O flacăra ţâşni din ochii lui, întrezărind prin materialul subţire al rochiei, contururile trupului subţire şi tânăr, dar se stinse imediat în faţa zâmbetului ei deschis şi fermecător.

— Nu pleca, te rog! De ce n-ai folosi în continuare piscina?

El nu răspunse nimic şi ea continuă:

— Domnul Field era naşul meu. Nu ţi-a spus niciodată că mi-a lăsat proprietatea lui?

— N-am vorbit niciodată despre asta, spuse el scurt.

Privirea i se fixă într-un punct aflat în spatele ei. Întorcându-se, tânăra îl văzu venind pe Chen ducând o tavă, așezată pe o masă cu rotile, sub o umbrelă dungată.

— Bună ziua, Mem! Bună ziua, Tuan!

— Bună, Chen! Cum de ai ghicit că eram aici? întrebă Andrea.

— Nu știam, Mem. Cafeaua era pentru Tuan doctor.

— Aha. Ei bine, îmi aduci și mie o ceașcă?

— Da, Mem.

După ce făcu o plecăciune, Chen se întoarse în casă.

— Nu vrei să te așezi, doctore Stransom?

El ezită puțin înainte de a se așeza, ridicând din umeri.

— Cred că-ți pui niște întrebări, zise el. Mi-e teamă că Chen nu înțelege că situația s-a schimbat. Să-ți explic: piscina clubului nu e deschisă la ora asta. Când trăia nașul tău, treceam pe aici în drum spre cabinetul meu. Să înot puțin și să beau o ceașcă de cafea.

— Nu văd nimic surprinzător în asta. Nu e cazul să-ți schimbi obiceiurile din cauza mea.

Andrea umplu ceașca și i-o întinse.

— Nu, ia-o tu. Eu am să aștept. Pot fuma?

— Sigur. Dacă aș fi știut din timpul călătoriei că ai fi fost prietenul nașului meu... M-am purtat stupid la Ragoon și trebuie să-ți fi făcut o impresie proastă. Sper că nu mă vei judeca prea sever, spuse tânăra roșind ușor.

— Nu sunt arbitru monden aici la Perak, domnișoară Gartner.

— Nu asta voiam să spun. Dar totul e așa de nou pentru mine! Aș vrea să pot cere cuiva câte un sfat la nevoie.

— Vei găsi toți sfătuitoarii care îți vor trebui, spuse el ironic.

— Posibil, dar sfaturile lor vor fi bune?

— De ce ar fi bune ale mele? Nu aveai atâta încredere în mine la Ragoon.

Tânăra își mușcă buzele. Nu o ajuta deloc. Ceva din sufletul ei îi spunea că putea avea încredere în acest om tăcut și ciudat, care o atrăgea și o îndepărta cu brutalitate de el în același timp.

Și ea avea acum nevoie de un ajutor, de un prieten pe care să se poată baza. E adevărat că Mike Barclay se oferise, dar doctorul îi inspira mai multă încredere.

— Din câte mi s-a spus, erai una din puținele persoane care l-a cunoscut bine pe nașul meu. Fără îndoială, împărtășeați aceleași opinii. Aș vrea să acționez conform vederilor sale.

Întoarcerea lui Chen întrerupsese discuția. Andrea îi mulțumi cu un zâmbet. După ce plecă, Andrea reluă:

— Nu cred că-i plac.

— Nu te cunoaște încă. Ia te uită, bătrânul Seng, nu prea și-a pierdut timpul.

Ea îi urmări privirea și văzu un chinez bătrân ieșind precaut dintre arbuști. Ducea o valiză mare într-o mână și un balot în cealaltă.

— Seng e un *baranb...* un vânzător ambulant, explică Stransom. Trece pe aici o dată pe lună. Trebuie să fi mirosit că ai venit. Să te scap de el?

— Nu, te rog. Aș vrea să văd ce are de vânzare. De ce se apropie așa de prudent?

— E un tâlhar bătrân. Chen l-ar fi dat afară.

La câțiva pași de ei, chinezul își lăsă jos povara

și înaintă cu o mulțime de plecăciuni smerite.

— Bună ziua, Missy! Bună ziua, Tuan. Doriți să vedeți fețe de masă frumoase, obiecte de fildeș, porțelanuri, lenjerie de damă? Frumos și ieftin?

Fără a se sinchisi de surâsul cinic al doctorului, Andrea acceptă și Seng își desfăcu marfa la picioarele ei. Stransom, văzând-o interesată de o față de masă delicat lucrată, se târgui pentru ea și o obținu la jumătate de preț, spre ciuda chinezului. Din fundul balotului său, acesta trase un pachet și-i îndepărtă ambalajul cu precauții exagerate. În fața hainei de mătase cu pliuri scrobite, Andrea scoase un sunet de încântare. Mătasea era de un verde plăcut și veșmântul era brodat tot cu păsări și flori. Avea gulerul mic ridicat și se închidea cu brandenburgul de mătase.

Tânăra își băgă brațele în mânecile largi și mângâie broderia cu degete tremurânde. Era un veșmânt vrednic de o prințesă.

— Cât costă? întrebă ea.

Chinezul fixă un preț pe care Andrea îl acceptă fără discuție, dar refuză să cumpere orice altceva.

Când bătrânul vulpoi plecă, Stransom se ridică el.

— Vei folosi piscina în continuare, nu-i așa? întrebă tânăra.

— Dacă îmi permiți...

Ea îi întinse mâna. Fără să știe de ce, degetele lui lungi și brune le strânsură o clipă pe ale ei, aproape dureros. Atingerea parcă o electrocută pe Andrea. Palma doctorului era subțire și uscată. Era ceva tulburător în felul lui delicat și politicos de a-i strânge mâna. Involuntar, Andrea își dori să simtă această mână pe talia ei. Își cufundă o clipă privirile în ochii lui. Căutând ceva... fără să știe nici ea exact ce.

Când își reveni din toropeală, doctorul plecase.

* * *

După prânz, Andrea îl anunță pe Chen că are de gând să plece la cumpărături în oraș. El se înclină.

— Voi scoate mașina. Poate ar trebui să vă însoțească Ah Kim, ca să-i împiedice pe negustori să vă înșele la prețuri.

— Bună idee!

O oră mai târziu, Chen oprea mașina în centrul orașului și-i deschidea portiera.

— Voi aștepta aici.

— Ar putea dura mult, obiectă Andrea. Nu, Chen, du mașina acasă. Ah Kim și cu mine ne vom întoarce cu un *trisha*.

— Doamnele americance nu umblă în *trisha*, spuse el scuturând din cap. Un *trisha* nu e totdeauna sigur. Vă aștept aici.

— Dar eu am chef să iau un *trisha*, ripostă ea ferm.

O asemenea încăpățănare îl contrarie probabil pe Chen. Dar nu arată nimic. Probabil că nu se emoționa niciodată.

— Cum dorește Mem, răspunse pe un ton neutru.

Timp de o oră, Andrea cutreieră străzile comerciale. Micuța amah tropăia pe tocurile ei.

Magazinele erau deschise chiar pe trotuar și unele erau proprietatea a doi negustori deodată: de exemplu, un bijutier și un tinichigiu. Indienii erau aproape toți negustori de mătăsuri. La apropierea tinerei, luau câte o bucată de țesătură sau o pereche de papuci pe care i le băgau, practic, sub nas. Când ea scutura din cap, se mulțumeau să înalțe filosofic din umeri.

Ah Kim îi arată o dugheană pe partea cealaltă a străzii.

— Aici frumos, Mem.

Andrea o urmă pe tânăra chinezoaică. La sfaturile acesteia, cumpără mai multe cupoane de stofă, pe care le duseră apoi la un croitor. Ah Kim se trezi, în curând, încărcată de pachete. Andrea ducea o trusă de machiaj și un costum de baie. Realiză cu un licăr de remușcare că deja cheltuisese o groază de bani. Dar totul era de atât de bună calitate și ea își adusese atât de puține lucruri din America că se simțea îndreptățită. Să cumpere tot ce-și dorea, fără să numere fiecare bănuț, era pentru ea o experiență nouă și excitantă.

Ieșind dintr-un magazin de încălțăminte, auzi un claxon răsunător: Mike îi zâmbea din mașină.

— Bună. Tocmai veneam să te văd. Pot să te conduc?

Coborî și se apropie de cele două femei.

— Ce faci? Cumperi tot orașul?

— Aproape. Dar cred că am fost destul de extravagantă pe ziua de azi.

— Perfect! Urcă. Îți voi așeza prada în spate, împreună cu mititica asta, spuse el vesel. Unde ți-e mașina? Numărul Unu al tău te așteaptă undeva?

— Nu, l-am trimis acasă. Mă gândeam să ne întoarcem cu un *trisha*.

— Sfinte, nu folosi vehiculele astea jechoase! strigă Mike scandalizat.

Când treceau prin fața pescăriei, tânăra zări o siluetă înaltă pe marginea trotuarului. Era a doctorului Stransom. Îi făcu zâmbind semn cu mâna, dar el nu-i răspunse. Fără îndoială că n-o văzuse.

Dar dacă, totuși, o ignorase cu bună știință? Întrebarea aceasta îi adusese - imperceptibil - un val

de amărăciune în suflet.

Capitolul 3

La sfârșitul primei săptămâni, Andrea se simțea perfect la *Casa cu șapte fântâni*. Pentru prima oară în viață, încerca un sentiment grozav de siguranță. Curios, ideea că această vacanță în Malaezia nu va dura mai mult de șase-șapte săptămâni nu o tulbura. Trăia doar în prezent și fiecare zi era interesantă în alt fel.

Însoțită de Chen, vizită satul și micile ferme despre care-i vorbise Mike. Toți arendașii, îi confirmă Chen, erau foști ocnași sau foști cerșetori, mai mult sau mai puțin schilodiți.

Sosirea tinerei provocă o mare tulburare printre locuitori.

— Ce se va întâmpla cu ei când domeniul va fi vândut? întrebă ea.

— Greu de spus, îi răspunse Chen ridicând din umeri. Dacă noul Tuan e un om aspru, se vor întoarce în oraș. Unii ca să fure, alții ca să cerșească.

— N-ar putea să rămână aici? Nu incomodează pe nimeni.

— Nu toată lumea îi seamănă lui Tuan Field. Pământul este bogat. Ar putea da recolte care ar aduce bani.

În seara aceea, pe verandă, Andrea se gândi la cei din sat. Poate vreo clauză în actul de vânzare ar putea preciza că toți oamenii aceia trebuie să-și păstreze pământurile.

Contempla gânditoare dealurile îndepărtate când, deodată, remarcă pe cer o pată întunecată, care se apropia de casă. Împărțindu-se progresiv în mai multe dâre mișcătoare.

— Vin liliecii, spuse Chen din spatele lui Andrea.

Ea tresări. Chinezul purta totdeauna tălpi de cauciuc și se deplasa fără să facă nici cel mai mic zgomot.

— Liliecii? Întrebă ea intrigată.

— Da. De fapt, sunt niște animale cu aripi de lilieci mari și cap de vulpe. În fiecare seară de acum vor trece pe deasupra casei ca să prade livezile din sud.

— Ce spectacol minunat! exclamă tânăra.

— Și lui Tuan îi plăcea să-l privească, spuse Chen, pentru prima dată cu o expresie prietenoasă.

— Chen, e greu să înveți malaeza? Întrebă Andrea.

— E o limbă ușoară dacă o vorbești prost și grea dacă vrei s-o vorbești corect, zise Chen. Tuan Field o vorbea ca un băștinaș. Știa, de asemenea, tamila și cantoneza. Era un mare savant și zicea că, dacă toți oamenii ar vorbi aceeași limbă, n-ar mai fi războaie.

— M-ai putea învăța puțină malaeză?

— Nu-i necesar. O mulțime de lume știe americană și pot vorbi eu pentru Mem.

— Știu. Dar mi-ar place să spun eu însămi câteva vorbe. Cum se spune «mulțumesc» în malaeză?

— Se spune *trima kasch*.

Fața i se deschise într-un zâmbet larg.

— Micuța Mem e, într-adevăr, urmașa lui Tuan. Voi fi onorat s-o învăț tot ce vrea ea să știe.

Din acea zi, atitudinea Numărului Unu față de ea fu cu totul alta. În loc să se mulțumească să-i răspundă politicos la întrebări, îi dădea informații

spontan. Avea un simț al umorului destul de malițios și, când ea râdea de comentariile lui, ochii negri licăreau și colțurile gurii i se coborau, de parcă și-ar fi reprimat zâmbetul.

În week-end, Andrea merse în oraș ca să-și ia rochiile pe care le comandase. Învățase mai multe fraze în malaeză și-l putu complimenta pe croitor.

Îl lăsă pe Chen să aranjeze cutiile și traversă strada ca să-și caute niște sandale la negustorul de încălțăminte. În vreme ce-și aștepta pachetul, văzu un chinez micuț târându-se prin praf, sub roțile unui car cu boi. El culese ceva chiar din mijlocul șoselei, apoi se ridică. În același moment, Andrea văzu venind o mașină. Copilul oscilă pe piciorușele dolofane și făcu vreo câțiva pași șovăitori înainte.

Cu un țipăt de spaimă, tânăra lăsă să-i cadă poșeta și se repezi în stradă. Se auzi un scrâșnet de frână, scârțâit de pneuri și un nor de praf se ridică în jur.

Totul se petrecuse atât de rapid, încât Andrea, cu copilul în brațe, rămase un moment fără să înțeleagă nimic. Nu avu timp să-și adune gândurile, căci o înconjură o droaie de asiatici urlând și gesticulând. Copilul începu să plângă și, instinctiv, tânăra îl strânse în brațe, murmurându-i incoerent cuvinte de alinare. Deodată, un chinez cu figură îngrijorată își croi drum prin mulțime, smulse copilășul din brațele ei și începu să țipe. Imediat toată atenția se concentrează asupra ei și Andrea se feri într-o parte. Își aminti că lăsase poșeta în dugheană și se grăbi într-acolo. O durea puțin inima și piciorul drept. Ieșea din mulțime, când Chen se repezi spre ea.

— Mem este rănită? întrebă el repede. Vă curge sânge, uitați-vă, adăugă arătând spre fusta ei.

Andrea coborî privirea. Țesătura i se lipise de

picior, deasupra genunchiului și o pată roșie se lățea din ce în ce mai tare.

— O julitură, cred. Mă doare puțin glezna. Să intrăm, mai bine.

— Întâi o să mergem la doctor, declară Chen. Mașina e chiar aici și am la mine pantofii și poșeta dumneavoastră.

Andrea se prăbuși pe banchetă cu un suspin de ușurare. Închise ochii și se simți mai bine.

— Cabinetul e deschis. Dacă Mem poate să meargă, vom intra. Doctorul vă va curăța rana, spuse Chen.

Andrea realiză cu o tresărire că erau pe altă stradă. Trebuie să fi ațipit. Chen o ajută să coboare din mașină și să urce treptele. Sus era o sală de așteptare ocupată de câțiva chinezi. Andrea se așează pe o bancă și Chen îi spuse câteva cuvinte secretarei, care dădu din cap și intră în camera alăturată.

— Tuan doctor o va vedea pe Mem când va termina cu bolnavul său, spuse Chen.

— Mulțumesc, Chen, Și scuză-mă pentru toate astea.

Se simțea iar cuprinsă de grețuri și de amețeli. Inima îi ciocănea în coaste și totul i se încețoșa înaintea ochilor. Se aplecă să-și sprijine fruntea pe genunchi. De undeva de departe, de foarte departe, auzi strigătul lui Chen și totul deveni negru.

Când își reveni, era culcată pe spate și cineva o ținea de încheietura mâinii.

— Nu mișca, domnișoară Gartner! Ai leșinat. Nu-i nimic grav. Ține, bea asta!

Doctorul Stransom îi trecu brațul în jurul umerilor și-i apropie un pahar de buze. Andrea bău conținutul cu înghițituri mici.

— Nu înțeleg, spuse ea. N-am leșinat niciodată.

— În țările calde e ceva frecvent. Chen mi-a spus despre accident. Îți amintești ce ți s-a întâmplat?

— Un copilaș a trecut strada și era să fie zdrobit... Mașina a făcut o cotitură și... probabil că eram în calea ei, încheie evaziv.

— Hm. Sper că nu ți-ai rupt rochia.

— Nu contează. Era deja veche. Mi-am cumpărat altele noi.

Ea ridică privirea ca să-l vadă ce face.

— Nu te uita. E mai puțin serios decât pare.

— O, nu mă impresionează vederea sângelui și mi-ar place să mă ridic puțin.

Doctorul îi aranjă perna și o ajută să se ridice. Andrea privi cum îi curăța și-i pansa rana. Purta o cămașă albă, deschisă la gât, cu mânecile suflecate. Îi remarcă forța mâinilor și jocul mușchilor de pe braț. Era puțin confuză, din cauza băuturii, probabil, dar degetele bărbatului îi creau o senzație plăcută, tulburătoare. Își simțea inima bătându-i mai tare și pielea înfiorându-se.

— Să vedem puțin ce e cu piciorul. Mă tem că ți-ai luxat puțin glezna spuse doctorul după ce îi scoase pantoful. Te doare?

Ea își opri respirația.

— O, nu. Nu se poate! exclamă. Am atâtea de făcut!

— Pentru moment, nicio șansă, dar totul va fi bine după o zi-două de odihnă.

— Două zile! Fără să merg deloc?

— Dacă nu vrei să rămâi imobilizată și mai mult, confirmă el

— Bun, spuse ea resemnată. Mulțumesc că te-ai ocupat de mine, doctore Stransom. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Pentru asta sunt aici. Așteaptă, am să te ajut

să cobori. Și va trebui să dormi când ajungi acasă. Ai suferit un șoc destul de puternic.

Andrea crezuse că-i va oferi brațul, dar, spre surprinderea ei, el îi trecu un braț în jurul taliei, altul sub genunchi și o ridică, ușor, ca pe un copil.

— Nu era necesar, protestă încurcată. Mă puteam deplasa sărind într-un picior.

— Nu țin să te văd alunecând acum pe scări și scrântindu-ți și glezna cealaltă. N-ai vrea să-mi deschizi ușa?

Tânăra întinse mâna și răsuci clanța.

— O duc pe domnișoara Gartner în mașină, îi spuse el în trecere secretarei. Să intre următorul bolnav.

În alte condiții, situația ar fi putut s-o amuze.

Dar, privind în ochii doctorului, descoperi o strălucire ciudată, care nu avea nimic de-a face cu privirea neutră a specialistului.

Ar fi vrut să-și sprijine capul pe umărul lui și să adoarmă mângâiată de respirația fierbinte care-i răvășea simțurile și părul.

Apoi fără să-și dea seama ce se întâmplă, pierdu contactul cu realitatea.

Când doctorul o așeză pe canapeaua mașinii, un zâmbet de regret îi încolți pe buze și, plecând, ceva se stinse în privirea lui.

* * *

Când se trezi acasă, Andrea se gândea la această dimineată plină de tot felul de încercări. Accidentul fusese un șoc brutal, dar aproape că meritase numai pentru tot ceea ce simțise când doctorul o dusesse la mașină. Bărbatul acesta pe care abia îl cunoștea și care îi arătase o antipatie aproape

fățișă în diferite ocazii, o tulburase în chip inexplicabil.

«Haide, își zise, reacționez ca o puștoaică impresionabilă. S-a arătat prietenos acum că eram rănită. În afară de ultima noastră întâlnire, aproape că nu și-a ascuns ostilitatea.»

În ciuda sfaturilor lui Stransom, Andrea, în loc să-și petreacă ziua în pat, se instalează pentru prânz în leagăn, la umbra unui migdal. Văzând că nu are nicio șansă să o convingă să rămână în pat, Chen remarcă faptul că și Tuan Field fusese totdeauna foarte încăpățânat.

— E ceva caracteristic americanilor, spuse Andrea râzând. Nu pot merge, dar invalidă nu sunt. Știi să joci whist, Chen?

Văzu că n-o înțelege și preciză:

— E un joc de cărți.

— A! Nu. Îmi pare rău. Nu știu... Dar am putea juca *mah jong* ca să treacă timpul, de vreme ce Mem nu se poate mișca.

— Nu-i prea greu?

— Deloc. Tuan îl juca foarte bine.

— Atunci, aș vrea să învăț... dacă nu ești prea ocupat.

O oră mai târziu, când doamna Carshalton veni s-o viziteze pe stăpâna casei, o găsi absorbită într-o partidă de *mah jong* și râzând în hohote cu trei dintre servitori: Chen. Ah Kim și cel mai tânăr slujitor. Madge Carshalton spuse cu efuziune:

— Draga mea, am fost dezolată să aflu de accident. Pot să fac ceva pentru tine? În mod sigur, ar fi trebuit să te culci!

— Să mă culc? Dar n-am decât o luxație și niște zgârieturi. Cum de ai aflat?

Andrea nu era prea mulțumită să fie întreruptă tocmai când se familiarizase cu jocul.

— la loc, te rog, adăugă ea după o clipă, reluându-și rolul de stăpână a casei.

Doamna Carshalton se grăbi să accepte invitația. De când auzise despre accident, găsisese pretextul ideal pentru a vizita misterioasa casă a lui Josh Field.

— Tot orașul vorbește despre asta, scumpo! explică ea. Ești o adevărată eroină!

— Trebuie să fi auzit o versiune foarte deformată a evenimentelor, spuse Andrea zâmbind. Chen, vrei să servești ceaiul? Sau poate preferi altceva, doamnă Carshalton?

— Nu, un ceai, te rog. Ce casă încântătoare! Astea sunt deci celebrele fântâni?

Ah Kim și Liu dispărură, ducând cu ei masa de *mah jong*.

— S-auzim, reluă vizitatoarea, povestește-mi ce s-a întâmplat. Se pare că ai salvat viața unui copil. După părerea mea, ți-ai cam asumat un risc inutil. Dar a fost un act de curaj și noi toți suntem foarte mândri de tine. Te doare tare piciorul?

— Nu, nu prea tare, mulțumesc. Doctorul Stransom mă asigură că într-o zi-două voi merge cât se poate de bine.

— A, doctorul Stransom are grijă de tine? Cred că e foarte competent, chiar dacă se poartă atât de bizar.

Chen reveni cu tava de ceai și discuția se întrerupse o clipă.

— Numărul Unu al tău pare foarte stilat, reluă doamna Carshalton, după plecarea lui.

— Într-adevăr, aflând de venirea mea, mi-a angajat chiar și o amah. Nu știu ce aș fi făcut dacă nimeni n-ar fi vorbit în americană în casă.

— Îmi permiți să-ți dau un sfat?

— Sigur, spuse Andrea, întrebându-se cât mai avea de gând vizitatoarea ei să stea.

— Ești nou venită în Malaezia și natural că nu ești la curent cu uzanțele și cu eticheta noastră destul de complicată. Lumea interpretează imediat greșit cele mai mici gesturi, mai ales într-un târg ca Perak. Am spus totdeauna că bârfele sunt rădăcina celei mai mari părți din grijile noastre.

Și o privi pe tânără meditativ.

— Ce-ar fi să revenim la fapte? spuse cu brutalitate Andrea.

Doamna Carshalton se simți o clipă dezorientată. Detesta să fie zorită.

— Ei bine... te-am văzut din întâmplare ieri în oraș. Erai într-un *trisha* cu amah a ta și am fost contrariată. Cinstit, draga mea, americanii nu circulă în *trisha*.

Așeză ceașca pe masă și își șterse buzele cu o batistă de dantelă.

— Măcar dacă ai fi reținut alt *trisha* pentru servitoare... Le bagi în cap idei de măreție când te arăți prea familiar cu oamenii aceștia.

— Îți mulțumesc, spuse Andrea agitând clopoțelul de aramă. Dar să mă lași să-ți spun ceva, doamnă Carshalton. Nu împărtășesc aceste idei înguste și n-am nici cea mai mică intenție să mă conformez regulilor voastre de conduită. Dacă voi avea nevoie de vreun sfat, i-l voi cere lui Chen, care era legat de nașul meu printr-o strânsă prietenie. Încă ceva: dacă te simți obligată să-ți informezi amicii de atitudinea mea, îmi vei face un serviciu. Mă va scuti pe mine de alte întrevederi de genul acesta.

Doamnei Carshalton nu-i venea aproape să-și creadă urechilor. Luă un aer jignit și furios.

— Nu știi ce vorbești! țipă ea.

— Dimpotrivă. Cred că m-ai înțeles foarte bine! ripostă Andrea cu același ton.

— Deci vei adopta atitudinea nașului tău? Dar lasă-mă să-ți spun ceva, domnișoară Gartner: scumpul tău naș era ținut departe de înalta societate. Se purta în așa fel încât nimeni nu voia să-l frecventeze.

— Asta nu cred că l-a deranjat prea mult, spuse ironică tânăra. A, bine că ai venit, Chen! Te rog, condu-o pe doamna Carshalton. La revedere! Mă îndoiesc că ne vom mai întâlni prea des. Mulțumesc oricum că ți-ai făcut griji pentru sănătatea mea.

— Vei regreta! Nu ne plac parveniții, aici la Perak! aruncă doamna Carshalton.

Silueta ei bine încorsetată într-o rochie deschisă la culoare fremăta de demnitate ultragiată. Andrea își înghiți hohotele de râs.

— Cred că voi supraviețui, spuse calmă.

Lividă de furie, cu buzele prea roșii strânse într-o grimasă răutăcioasă, vizitatoarea își luă poșeta și plecă aproape în fugă.

— Chen, vrei să mai faci niște ceai? Nu m-am putut bucura de acesta, explică Andrea când reapăru Numărul Unu.

În timp ce el aducea ceaiul, Andrea își regăsi calmul și chiar zâmbea amintindu-și de plecarea doamnei Carshalton. Pesemne că atitudinea ei o scosese din minți.

— Mem tocmai și-a făcut un dușman, spuse Chen.

— Cred că mi-am uitat toată buna-creștere, consimți Andrea. Ai înțeles despre ce era vorba? El clătină din cap.

— Tot din această cauză avea Tuan atât de puțini prieteni albi.

— O, Chen, de ce sunt oamenii așa de proști? se

tângui ea impacientată. Și cei din rasa ta sunt la fel?

— Inimi orgolioase se găsesc peste tot și fac să se nască amărăciunea, declară Chen.

— Și e o boală contagioasă, murmură tânăra. Nu-mi prea pasă ce va crede lumea bună despre mine, însă doamna Carshalton trebuie să aibă ceva influență.

— Și are și o limbă de viperă, sublinie chinezul. Vă doare piciorul? adăugă el văzând-o pe Andrea strâmbându-se ușor. Ar trebui să intrați în pat. O voi chema pe Ah Kim.

— Nu, prefer să rămân aici. Voi privi fântânile arteziene și o voi uita pe femeia asta. Regret că a trebuit să ne întrerupem partida: mă distram grozav.

Chen îi adresă un surâs cald.

— Tuan a făcut bine alegând-o pe micuța Mem ca urmașă a lui, spuse el încet.

— Mulțumesc, Chen. Voi face tot ce voi putea să fiu demnă de el, răspunse fata întinzându-i mâna.

El i-o prinse între degetele lui ca fildeșul și se înclină.

— Mem ar trebui să doarmă puțin. Mai târziu va veni Tuan doctor, așa a spus.

Auzind această veste, Andreea se simți brusc cuprinsă de o bucurie inexplicabilă. Trebuia să doarmă ca să arate cât mai bine. Oboseala lăsa întotdeauna urme pe chipul ei tânăr.

«Doamne. Își spuse uimită în gând. De când am devenit cochetă?»

* * *

Andrea dormi aproape o oră și se trezi în cea mai bună stare. Când tocmai își terminase de aranjat părul, auzi venind o mașină. După o clipă, Liu veni s-o anunțe că Tuan Bradley voia s-o vadă.

— Să intre, zise ea.

Mike, de două zile absent, aproape că nu-i lipsise.

— Bună! Ce e cu accidentul ăsta de care am auzit? Întrebă el așezându-i pe genunchi o cutie mare de ciocolată, învelită în hârtie colorată.

— Zvonurile se răspândesc rapid, constată tânăra. Mulțumesc pentru ciocolată, dar nu sunt destul de bolnavă pentru un cadou atât de frumos.

— Cu atât mai bine! Mă gândeam eu că s-a exagerat. Cât timp vei sta imobilizată?

— Cam două zile. Cum a fost călătoria?

— Ca toate călătoriile de afaceri, făcu el cu o strâmbătură.

Mike nu ascundea niciodată faptul că munca lui nu-l interesa deloc.

— Speram, reluă el, că am putea sărbători întoarcerea mea la civilizație, dar s-a dus totul pe copcă. Păcat! În seara asta e o tombolă la Club.

— Nu mai merg la Club, declară Andrea.

— Și de ce nu? Întrebă surprins.

— Doamna Carshalton a fost mai devreme pe aici. Mă tem că ne-am cam certat.

— O ceartă? Cu Madge? Din ce motiv? Întrebă el, aprinzându-și o țigară.

— Voia să-mi dea sfaturi de bună purtare. Nu am fost de acord și purtarea mea a înfuriat-o.

Mike fumă câteva clipe lungi în tăcere, cu sprâncenele încruntate.

— Înțeleg, spuse într-un sfârșit. Ai fost imprudentă. Madge are o mare influență în comunitatea noastră. Ar putea să-ți facă viața grea, dacă are chef.

— Posibil, dar părerea doamnei Carshalton mă interesează destul de puțin.

— În orice caz, nimic nu te împiedică să-ți schimbi părerea.

— Am intenția să-mi păstrez opiniile.

— Haide, nu vorbești serios. Aici totul se învâрте în jurul Clubului. Ar fi absurd să te izolezi din cauza unei dispute idioate cu Madge. Are ea o coastă de drac, dar, în general, este inofensivă, declară Mike.

— Adevărat? După mine, cei care susțin asemenea opinii nu sunt inofensivi. Părea să-i considere pe asiatici o rasă inferioară. Și s-a arătat foarte nepoliticoasă în legătură cu nașul meu.

— Sfinte. Andrea, avea probabil dreptate! La urma urmei, tu nu l-ai cunoscut. Era un renegat, toți o vor recunoaște!

— Dar tu, tu crezi că trebuia s-o urc pe Ah Kim într-un alt *trisha* decât al meu?

El scutură jenat din umeri.

— E cam înghesuit acolo pentru două... Haide, urmă strângându-i mâinile tinerei cu un surâs irezistibil, să uităm această furtună într-un pahar cu apă și să vorbim despre altceva. Ți-am lipsit?

Andrea zâmbi și schimbă subiectul.

După o oră, îl anunță că-l așteaptă pe doctor și că vrea să facă un duș și să se schimbe. Mike plecă vesel, nu înainte de a fi invitat-o la prânz pentru a doua zi.

Când îl văzu plecat, tânăra o chemă pe Ah Kim, care o ajută să ajungă în sala de baie. După duș, chinezoaica perie părul ca mierea care o fascina.

— Tuan doctor vine. Mem face frumoasă. Doctor drăguț. Place la Mem? întrebă ea.

— Da, bineînțeles, spuse Andrea.

Nu putea să-i explice că îl cunoștea puțin și că întâlnirile lor nu fuseseră tocmai amicale.

În timpul cinei, servitorii fură de o veselie

surprinzătoare. Andrea nu putea ghici că Chen le povestise despre întrevvedereea cu doamna Carshalton. Tocmai își servea cafeaua când, pentru a treia oară în acea zi, în fața casei se opri o mașină. Chen se grăbi spre ușă. La întoarcere, era urmat nu doar de doctorul Stransom, ci și de câțiva chinezi necunoscuți.

— Bună seara! Cum te simți? întrebă medicul.

— Mult mai bine, mulțumesc, răspunse cu o privire intrigată spre însoțitorii lui.

— I-am întâlnit pe alee și l-am luat în mașină. Sunt părinții și bunicii puștiului pe care l-ai salvat dimineață, explică el.

— A! Și ce vor?

— Să-ți mulțumească. Au cinci fete și doar un singur băiat.

Andrea le zâmbi și se întoarse spre Chen.

— Roagă-i să stea jos.

— Avem vin de orez, sugeră Numărul Unu.

— Da, bineînțeles. Și whisky pentru doctor.

Chen se adresă chinezilor în cantoneză și ei luară loc cu toții în afară de tatăl copilului. Când servitorul reveni cu băuturile, tatăl, prin intermediul lui Chen, exprimă recunoștința veșnică a familiei. După care, spre marea surprindere a tinerei, scoase un pachet din haina sa de stambă și îi întinse o amuletă agățată de un lanț fin de aur. Zâmbetul și gesturile lui exprimau clar că acest gest era o mărturie a recunoștinței lor.

— Dar nu pot să accept un cadou atât de costisitor! protestă tânăra, întorcându-se spre medic.

— Trebuie, dacă vrei să nu-i ofensezi. Omul acesta este bijutier. El a făcut lănțișorul și jadul îi aparține, fără îndoială, soției lui, spuse prompt Stransom.

Chen traduse mulțumirile ei și aprecierile

despre frumusețea bijuteriei. După care cei de față își urară reciproc sănătate și chinezii se pregătiră să plece.

— Chen, n-ai vrea să-i duci până acasă? E drum lung până la Perak și bunicii sunt foarte bătrâni. Doctore, adăugă tânăra, mă pot bizui pe tine să-i conduci până la ușă?

Când mașina dispăru după prima curbă, medicul declară:

— Lanternele nu luminează suficient ca să-ți pot examina piciorul. Haide în birou.

Ajunși în încăpere, doctorul o întreabă:

— Nu aveai de gând să-mi spui că ai salvat viața copilului?

— Șoferul acela imprudent ar trebui urmărit! replică Andrea roșind.

— Fără îndoială că și-a obținut permisul cu o bancnotă de zece dolari... Credeam că ți-am spus să stai în pat azi, nu?

— Mi-e groază să stau în pat când nu sunt bolnavă cu adevărat.

Privirea ei îi spunea că știa că doctorul exagerase. Se aștepta să-l audă recunoscând acest lucru când el spuse.

— Eu mă spăl pe mâini de urmări. Ridică-ți puțin fusta.

Apoi ieși câteva clipe din birou. Când reveni, surâdea larg.

— Ce-i așa de amuzant? întreabă fata.

— Chen tocmai m-a distrat povestindu-mi întrevederea ta cu doamna Carshalton.

— Nu trebuia s-o facă. Și nu-i nimic de râs! protestă ea.

Doctorul apropie un taburet și potrivi lampa de masă.

— Cred că ești principalul subiect de conversație din seara asta de la Club, zise desfăcându-i pansamentul. Hm. Niciun semn de infecție. Doamna Carshalton te-a pus în gardă în legătură cu opiniile tale reacționare?

— Da. M-a amenințat că va face astfel încât să fiu exclusă din înalta societate.

— După cum zic malaezienii, făcu el râzând: *tid'apa*. Ceea ce vrea să spună cam așa ceva: nu te sinchisi.

— Nu mă sinchiesc. N-am venit aici ca să le intru sub piele oamenilor acestora.

— Dar de ce ai venit? întrebă el făcându-i semn să-și lase fusta în jos.

— Ca să mă supun dorinței nașului meu.

Stransom luă o țigară din pachetul de pe birou.

— Acum nu mă mai ating de glezna ta. Dar mâine vom strânge mai tare bandajul. Acum nu te incomodează, nu?

— Simt numai niște înțepături și atât.

— Îți voi lăsa un sedativ ușor. E în regulă, Ah Kim, poți să pleci.

— Doctore Stransom, zise Andrea când rămaseră singuri, știu că nu aprobi prezența mea aici, dar ai fost prietenul cel mai bun al nașului meu și mi-ar place să-ți cer câte un sfat.

— De ce crezi că nu-ți aprob prezența aici? Pentru că nu te-am primit cu brațele deschise?

— Nici nu mă așteptam la așa ceva.

Doctorul ridică o sprânceană. Gura sa avea o cută batjocoritoare.

— Nu? Nu știai că fetele de măritat sunt rare pe aici?

— Nu m-am gândit la asta! ripostă ea glacial. Și cine-ți spune ție că nu... că nu sunt...

— Logodită? Sau legată cumva...
— Nu sunt niciuna nici alta! declară tânăra roșie de furie. Și nu asta e problema.
— Exact ce credeam...
— Ce vrei să spui?
— Nu păraai să fi avut experiența acelei stări febrile care e dragostea, explică el amuzat. Să vedem, ce fel de sfat vrei?

Se simți o clipă prea enervată ca să-i mai răspundă. Crezuse, în ultimul timp, că relațiile dintre ei s-ar putea schimba. Sau, cel puțin, așa și-ar fi dorit. Dar, se părea că doctorul nu împărtășea aceleași sentimente.

— Știi cumva de ce nașul meu mi-a lăsat toate astea? Întrebă într-un sfârșit.

Înainte de a răspunde, Stransom își strivi țigara în scrumieră și-și înfundă mâinile în buzunare.

— Din câte știu eu, Josh n-avea familie. Erai, fără îndoială, ființa cea mai apropiată de el.

— De unde putea să știe că nu voi vinde proprietatea?

— N-ai vândut-o.

— Aș putea fi nevoită s-o fac, zise Andrea foarte încet. Dar am strania convingere că el voia ca eu să vin aici. Crezi că am făcut rău?

— Nu. Altfel ar fi organizat el însuși vânzarea și ți-ar fi lăsat banii.

— Dar ce ar fi vrut să fac după asta?

Stransom se apropie de fereastră și-i întoarse spatele.

— Josh a trăit aici nouă ani. Ceva l-a ținut aici pe vagabondul care fusese. Probabil că n-a suportat ideea să pună în vânzare proprietatea.

— Ar fi trebuit să ți-o lase ție, declară fata.

El se întoarse, dar expresia feței lui era

indescifrabilă. Spuse scurt:

— Eu am deja o casă.

Tânăra vru să precizeze că această *Casă cu șapte fântâni* era excepțională, dar își schimbă imediat intențiile. Se jucă o clipă, gânditoare, cu brățara de la ceas și, într-un sfârșit, suspină:

— Mi-ar place să știu ce trebuie să fac.

— Mie mi se pare simplu. De ce nu trăiești aici?

— Nu e chiar așa de simplu. Vezi tu, nașul meu mi-a lăsat un capital mic, insuficient pentru întreținerea acestei case mai mult de câteva luni. Iată de ce familia mea mă sfătuia s-o vând. Măcar dacă testamentul ar fi fost mai explicit!

El se sprijini nonșalant de birou.

— Biată puștoaică, e o problemă cam grea pentru tine!

Apelativul o înfurie din nou, dar, în fața privirii lui adânci, mânia nu dură prea mult.

— Speram să-mi dai totuși o soluție, doctore Stransom.

O observă un moment cu un aer meditativ.

— Spune-mi Nicholas, făcu el brusc. Părinții tăi au murit?

Ea îi povesti în câteva cuvinte viața ei în mijlocul familiei Turner. Fără să știe că tonul ei neutru îi spunea mai mult celui alt decât toate explicațiile.

— În salon există o pânză pictată de tata... încheie ea. Cea din firidă.

— Da, o știu, dar nu făcusem legătura. Cred că, momentan, n-ar trebui să te îngrijorezi pentru toate astea. Poate situația se va clarifica de la sine după o vreme.

— Ai dreptate, fără îndoială, consimți fără convingere tânăra. N-ai mai venit la piscină din ziua venirii mele, reluă ea ca să schimbe subiectul. Speram

că vei continua s-o folosești.

— Aveam intenția, dar am fost chemat dis-diminează zilele acestea... O, n-am știut ce oră e! Trebuia să fii în pat. Voi trece mâine dimineată să-ți văd glezna. Nu te doare?

— Nu, mulțumesc.

— Bun. Atunci, te las. Nu-l mai chema pe Chen. Știu drumul. Noapte bună. Andrea!

— Noapte bună... Nicholas!

leși cu un zâmbet și un salut scurt. Puțin mai târziu, Andrea sună după Ah Kim. Într-o oarecare măsură, întrevederea cu Nicholas Stransom făcuse să-i pară viitorul mai puțin complicat și șederea ei aici mai puțin plicticoasă.

Perspectiva de a-l avea alături, aproape în fiecare zi, pe doctor, o încânta.

Prea obosită ca să-și mai pună întrebări și prea fericită ca să se gândească la tot ce se întâmplase, plecă să se culce.

Capitolul 4

Andrea se cufundă într-un somn adânc. La trezire, glezna nu o mai durea și umflătura îi dispăruse. Coapsa îi era puțin dureroasă, dar tânăra se simțea în formă. După ce luă o ceașcă de ceai și făcu un duș fierbinte, își alege o rochie luminoasă galben-lămâie și o haină de pichet alb. Se îmbracă în grabă, de parcă s-ar fi așteptat să se întâmple ceva. În casă era liniște, așa că se hotărî să iasă afară. Ajungând în curte cu un mers puțin șchiopătat încă, avu surpriza să îl găsească

pe Nicholas Stransom. Fuma o țigară lângă fântânile arteziene.

— Bună. Am venit să înot puțin și m-am invitat la micul dejun. Ai dormit bine?

— Foarte bine, mulțumesc. Și fără pastila ta.

— Perfect.

Doctorul se așază la masă în fața ei. Purta o cămașă de un bleu deschis, care îi pune în valoare culoarea ochilor și avea o pereche de pantaloni de bumbac.

— E ziua ta liberă? Îl întrebă.

— Nu. Dar o dată pe săptămână merg la orfelinatul din Gata. Mi-am zis că poate ai vrea să mă însoțești. E o plimbare plăcută și femeia care conduce casa îți va place.

— Dar ești sigur că nu te voi deranja?

— Deloc! Vei putea sta de vorbă cu Anna cât îi examinez eu pe puști. Vizitatorii sunt rari și Anna apreciază societatea. Vom pleca imediat ce îți pansez piciorul. Cum mai merge?

— Simt niște furnicături când îndoii genunchiul. Atât. Vorbește-mi despre orfelinat.

— Sunt vreo douăzeci de copii, unii orfani, alții nelegitimi. Anna a venit aici ca misionară acum treizeci și cinci de ani. Apoi s-a convins că e o pierdere de vreme să-i convertești pe oameni la creștinism, când ei au o religie asemănătoare. Și atunci s-a hotărât să se dedice acestor copii abandonați.

— Trebuie să fie o femeie minunată.

— Nu sunt pe lume două ca ea. Copiii o adoră și, dacă ar avea destui bani, s-ar ocupa de toți micii dezmoșteniți din ținut.

După micul dejun, doctorul îi examinează glezna. O anunță că în patruzeci și opt de ore va fi complet restabilă. Tăietura de pe coapsă însă va dura o

săptămână până să se vindece.

Pe la nouă porniră la drum. Soarele era cald, dar fără puterea de nesuportat a amiezii și Andrea își lăsă pe locul din spate, lângă poșetă, pălăria mare de pai pe care și-o cumpăraseră cu câteva zile în urmă.

Trecură prin fața unui grup de malaeziene care luau apă de la o fântână publică. Purtau saronguri în culori stridente.

— Cât e de frumoasă rasa aceasta! remarcă Andrea făcându-le semn cu mâna. Găsesc că pielea brună e mai frumoasă decât cea albă.

— Dar tu te-ai bronzat bine deja, îi spuse el aruncându-i o privire piezișă.

Tânăra își scoase haina. Umerii și brațele ei goale aveau aspectul satinat pe care-l dau tinerețea și sănătatea. O ușoară briză îi răvășea părul de aur stins.

— Nu voi fi niciodată atât de bronzată ca tine! zise ea cu o undă de dezamăgire în glas.

Doctorul își conducea cu atenție mașina hodorogită, cu siguranța unui șofer perfect.

— Din fericire. Ai avea riduri și pungi sub ochi. lei comprimate de paludrină în fiecare zi?

— Da, doctore.

— Impertinentă mică! făcu bărbatul schițând un zâmbet.

Andreea tresări văzând zâmbetul lui în colțul buzelor. Își înăbuși un oftat și dorința irezistibilă de a-i atinge obrazul cu degetele. Dar ghicise în glasul lui cald că, dincolo de fațada rece și indiferentă, se ascundea un bărbat plin de viață și de energie, care o atrăgea inexplicabil de mult.

* * *

Orfelinatul era un vast bungalow construit pe un

bloc de beton pentru a evita umezeala și insectele. Avea acoperișul de tablă ondulată și, în ansamblu, părea să aibă urgent nevoie de o zugrăveală. Un bătrân tăia iarbă într-un colț de grădină, aproape pustiit.

Doctorul își opri mașina în fața scărilor dărăpănate care duceau în verandă și claxonă de mai multe ori. Imediat ușa se deschise și o avalanșă de copii umplură veranda și se grăbiră spre mașină. Erau de toate înălțimile și toate culorile: mici indieni slabi, chinezi dolofani, cu nasul turtit și două fete malaeziene în vârstă de aproximativ zece ani, în saronguri miniaturale, toți strigau cu toată puterea și se cățarau pe vehicul ca o bandă de cățeluși veseli.

Nicholas deschise portiera și coborî, fiind asaltat imediat de mai mulți copii. Trebui să țipe ca să se facă auzit.

— Unde e domnișoara Anna?

O duzină de brațe mitite le arătară în direcția bungalowului. Anna era în bucătărie. Nicholas îi zâmbi tinerei.

— Am face mai bine să intrăm înainte de a fi copleșiți, spuse el. Țineți, copii! Asta îi va face, poate, să stea liniștiți un moment.

Aruncă un sac de hârtie unuia dintre micuții malaezieni.

— Ocupă-te tu de împărțeală, Khatijah!

În timp ce copiii se înghesuiau în jurul lui Khatijah ca să-și ia porția de bomboane, Nicholas și Andrea intrară în bungalow. O voce puternică de femeie strigă:

— Tu ești, Nicholas?

— Da. Îți aduc un oaspete.

— Intrați în bârlogul meu și luați-vă whisky. Vin într-o clipă!

— Pe aici.

Stransom deschise o ușă și o conduse pe tânără într-o cameră ce ținea loc de birou și de dispensar. În vestibul, se făcu auzit un zgomot de pași grei și de sandale scârțâitoare.

— Uite-o pe Anna!

Andrea, puțin intimidată, se întoarse să facă cunoștință cu gazda și dădu involuntar înapoi când ușa se deschise. La prima vedere. Anna Buxton avea cu ce să intimideze pe oricine. Era enormă, abia trecea prin cadrul ușii. Părul îi era în dezordine și tenul de un roșu strălucitor.

Ea o măsură o clipă pe Andrea, înainte de a izbucni într-un râs homeric.

— Cerule, e o fată! Cum te cheamă, micuțo? Unde te-a găsit Nicholas?

— Se numește Andrea Gartner și e fina lui Josh Field, interveni cu vioiciune Nicholas.

— Da? Ei bine, fii binevenită, draga mea!

Apucă degetele tinerei cu o mână de fier și le scutură viguros.

— Bună ziua! spuse Andrea ezitând. Sper că nu vă deranjez.

— Sunt încântată să te cunosc. Nicholas, de ce nu i-ai dat nimic de băut? Luați trei pahare.

Nimic nu-i mai bun decât un whisky dimineața ca să te păstreze în formă. Se spune că alcoolul atacă ficatul. Să nu crezi prostiile astea, micuțo! Eu beau și dimineața și seara, de treizeci de ani și n-am fost bolnavă nicio zi.

Nicholas umplu paharele și aruncă o privire amuzată spre Andrea.

— Trăiască rebelii! strigă domnișoara Buxton, înainte de a-și goli paharul dintr-o singură înghițitură.

Andrea luă prudentă o gură și fu pe punctul de

a se îneca. Din fericire, Nicholas alege acest moment pentru a întreba:

— Ce ai pentru mine azi, Anna?

— Nu cine știe ce, dragul meu. Yen și-a pierdut pofta de mâncare de o zi-două, iar Hussin are un furuncul în cot. În afară de ei, toată lumea e perfect sănătoasă. Domnul fie laudat! Vrei să vizitezi locurile, domnișoară Gartner?

— Da, cu multă plăcere.

— Bine. Să-l lăsăm pe Nicholas cu treburile lui.

Domnișoara Buxton se ridică cu greu din fotoliu.

— Pe aici, scumpo!

Exteriorul bungalowului lăsa de dorit, dar înăuntru totul era curat și frumos. Rogojini de stof în culori vesele acopereau parchetul bine periat și pereții de scândură erau zugrăviți în tonuri pastelate.

— Iată camera copiilor. N-avem decât patru bebeluși acum. Dar aștept să vină încă unul săptămâna viitoare, spuse domnișoara Buxton conducând-o pe Andrea într-o cameră spațioasă unde, de-a lungul unui perete, se aliniau patru leagăne albe.

O chinezoaică tânără ținea scutece lângă fereastră. La intrarea celor două femei, se înclină și surâse. Andrea privea animalele din Walt Disney care împodobeau pereții.

— Nicholas le-a făcut, spuse directoarea. Știe să deseneze. Nu știu ce aș face fără băiatul ăsta.

Andrea își reprimă un zâmbet. Austerul doctor Stransom în ipostaza de «băiatul ăsta»!

Însoțitoarea îi arată dormitorul celor mai marișori și sala de mese. După aceea, ajunseră în veranda din spate și se așezară. Domnișoara Buxton luă imediat un morman de rufe la cârpit.

— Ei, ce zici? Întrebă ea.

— Minunat! spuse tânăra. Copiii par așa de

fericiți și totul e atât de curat, de vesel! Când doctorul... când Nicholas mi-a vorbit de un orfelinat, nu mi l-am imaginat astfel. Aici te-ai putea crede într-o casă adevărată, locuită de o familie numeroasă.

— Păcat că nu avem destul loc pentru toți copiii fără cămin!

Vocea puternică a domnișoarei Buxton se îndulcise, ca și trăsăturile feței ei aspre.

— Vă pot ajuta la cârpit? întrebă Andrea.

— Da, desigur. E incredibil cu ce viteză uzează puștii ăștia șosetele. Ține, perechea asta e a lui Wong... Și acum, povestește-mi de ce ești aici și ce planuri de viitor ai.

Asemenea franchețe era atât de înviorătoare după ipocrizia doamnei Carshalton, că Andrea explică fără să ezite.

— Înțeleg. Ai, deci, de gând să-ți vinzi casa și să te întorci în America. Te așteaptă vreun tânăr?

Andrea negă din cap zâmbind.

— Da, ești încă foarte tânără. Așteaptă să mai capeți puțină experiență. Draga mea, bărbații sunt niște creaturi ciudate. Te întrebi ce știu eu despre toate acestea, nu-i așa? N-am fost dintotdeauna o bătrână grasă cu limba ascuțită, să știi... Profită cât poți de tinerețea ta, drăguț! Oricum o vei pierde destul de devreme.

— Mă întreb de ce nașul meu nu s-a însurat niciodată, zise Andrea visătoare.

— Multe femei și-au pus întrebarea asta. A fost totdeauna un bărbat foarte frumos, deși, pentru majoritatea femeilor, numai banii lui contau. Era poreclit Jack Nebunul de pe vremea când naviga cu un iaht mare și alb de-a lungul coastelor Borneo și Sumatra. Dar asta era înainte de a te naște tu.

— Nicholas și cu dumneavoastră erați singurii

lui prieteni, nu? Cel puțin dintre americani.

— Da. Ceilalți îl enervau și nu le-o ascundea. Nicholas e ca și el. Când a venit aici, jumătate dintre femeile de pe insulă au alergat după el, dar n-a întârziat să le facă să înțeleagă că nu-l interesează bolnavele închipuite.

— În orice caz, nu pare să-i placă prea mult femeile, spuse neglijent tânăra, străpungând cu acul.

— Adevărat, aprobă domnișoara Buxton, fixându-o cu o privire pătrunzătoare. S-a înșelat o dată și se teme s-o ia de la capăt iar. Nici unui bărbat nu-i place să fie prins în capcană, micuț! Și când o femeie îl prinde ca, după aceea, să-l arunce, asta-i ajunge ca să fie apoi pornit pentru totdeauna împotriva sexului nostru. E cazul lui Nicholas.

— Dar ce i s-a întâmplat?... Nu, îmi cer scuze. Nu mă privește.

— Asta nu se știe. Poate i-ai putea face bine. Tu nu ești una din acele mici vrăjitoare care nu caută decât distracții. Dacă n-ar fi așa, nu te-ar fi adus aici, zise rar domnișoara Buxton. Acum vreo șase ani, Nicholas se logodise în America cu o fată. Din câte mi-a spus, era mai mult frumoasă decât inteligentă. Cum o fi fost, era nebun după ea și ea părea să-l iubească... până în ziua în care Nicholas a hotărât să plece în Extremul Orient. Înțelegi, ea dorea să devină nevasta unui mare specialist. A trebuit să aleagă între ea și cariera pe care el o voia. Nicholas a refuzat să-și plece capul. Fata a rupt atunci logodna și s-a căsătorit cu un individ capabil să-i ofere tot luxul pe care și-l dorea. De atunci. Nicholas evită femeile.

— Înțeleg. Se apără făcând pe ariciul.

— Da. Și se înrăiește pe zi ce trece. Ar trebui să încerci să-l mai dezgheți puțin, draga mea!

— Doamne, aș fi chiar ultima care ar îndrăzni!

Ca să vă spun drept, mă cam sperie. În fața lui am impresia că sunt o școlăriță prostuță... Dar, nu pot să nu recunosc, s-a arătat foarte drăguț cu mine când mi-am luxat glezna, adăugă ca să nu pară nerecunoscătoare.

— Nu judeca niciodată după aparențe, micuț! spuse ferm domnișoara Buxton. Nicholas e și el om sub aerul lui înghețat. Șase ani închis în cochilia lui e mult. Dacă vrei să știi părerea mea, el a uitat cum îi arăta logodnica, dar misoginismul lui a devenit un obicei. În una din zilele acestea se va debarasa de el și să vezi atunci!

— Cine se va debarasa de ce? întrebă în acel moment o voce.

Andrea tresări. Nu-l auzise pe Nicholas venind.

— Asta nu-i treaba ta, zise calmă domnișoara Buxton. Flecăream. Domnișoara Gartner rămâne la masă. Poate o să găsim ceva firimituri, dacă vreți să stați.

Dintr-o dată răsunară urlete de copii și directoarea se ridică să vadă ce calamitate se declanșase. După plecarea ei, Nicholas întrebă:

— Ce crezi despre ea?

— E un înger, spuse Andrea călduros.

Își termină șosetele de cârpit și le aranjă peste celelalte. Devenise aproape o obișnuință ca, sub privirea lui aspră, să se simtă stupidă și neîndemânatică. Cu cât doctorul se apropia mai mult de ea, cu atât ar fi vrut să fugă de el și să rămână, în același timp, lângă el, contrariată de felul lui de a fi.

Își spunea că, poate, e prea lipsită ea de experiență pentru a citi ceva în privirea lui, dar, de cele mai multe ori, ochii lui înghețați nici nu îi dădeau voie să îl privească.

— De unde ai cicatricea asta la încheietură?

rupse el tăcerea. Ochii lui urmăreau o dungă subțire și albă, de la încheietura mâinii.

— O, e veche! Am căzut dintr-un copac și am aterizat într-o tufă cu spini.

El o prinse de încheietură și urmări cicatricea cu vârful degetelor. Era aproape o mângâiere și tânăra își simți nervii vibrând ușor. Închise ochii, vrăjită de valul de senzații care o copleșea. După o clipă, mâna lui se îndepărtă. Deschise ochii. Nicholas îi lăsă mâna, se întorsese în fotoliu și-și aprinsese o țigară.

— Ce făceai în copacul acela?

Andrea luă altă pereche de șosete.

— Voiam să scap de pedeapsă, explică încercând să-și stăpânească vocea.

— Și ce crimă oribilă făcuseși?

— Am uitat. Făceam mereu prostii. Acum am învățat să fiu mai cuminte.

Andrea se trezi încredințându-i greutatea adolescenței ei. Incapacitatea de a se conforma codului de comportament impus de mătușă, complexul de inferioritate față de verișori.

Realiză deodată că vorbea de câteva minute și se simți stânjenită.

— Îți cer iertare. Nu am obiceiul să-mi povestesc așa viața. Trebuie să te fi plictisit

Spre ușurarea ei, auzi pe culoar pașii greoi ai domnișoarei Buxton.

— Nu-i nimic grav, spuse aceasta. Ah Lo și Glori Wong se băteau. Aceștia doi sunt mai teribili decât toți ceilalți la un loc.

După acestea, discuția rămase la generalități până la servirea prânzului. Bucătarul doamnei Buxton pregătise un curry și prima gură îi arse limba tinerei. Când își goli farfuria plină ochi, avea obrajii stacojii și ochii plini de lacrimi, spre marele amuzament al

celorlalți doi meseni, însă recunosc faptul că bucatele servite fuseseră delicioase.

Nicholas anunță curând că trebuiau să plece.

— Pot să mai vin să vă văd? întrebă Andrea.

— Când ai să vrei.

— Mă întreb dacă aş putea să vă fiu de folos. Nu credeți că puștilor mai mari le-ar place să învețe să înoate? E așa de păcat că piscina e folosită atât de puțin! Aș putea veni să-i iau cu mașina.

— Iată o sugestie excelentă, nu-i așa Nicholas? Ești însă convinsă că vrei să te încurci cu toți neastâmpărații ăștia?

— Da. Aș fi încântată! Ce ați spune dacă aş veni la începutul săptămânii viitoare? Piciorul meu va fi vindecat.

Domnișoara Buxton acceptă cu entuziasm. Andrea și Nicholas își iau rămas bun de la ea și pleacă.

Văzând puternica decapotabilă crem oprită pe aleea casei sale, tânăra își aminti subit că Mike se invitase la prânz.

— O, doamne! strigă ea. Uitase!

— Ce să uiți? întrebă Nicholas oprindu-și mașina.

— Îl invitase pe Mike Bradley la prânz. Trebuie să mă aștepte de la unu după-amiază și acum e trei. Groaznic!

Andrea își luă poșeta și pălăria de pe locul din spate.

— Nu vrei să intri să bei un pahar, Nicholas?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să plec iar, spuse el scurt.

Tânăra coborî. Simțea o tensiune între ei. Părea că, brusc, Nicholas își pierduse cheful. Redevenise același bărbat rece și greu de înțeles, numai că uitase

aproape și să fie politicos.

Îi fulgerară prin minte cuvintele domnișoarei Buxton: «și atunci să vezi!», dar le alungă repede. Niciun bărbat nu putea să iubească și să respingă pe cineva, în același timp.

Indiferența lui o mâhni. Crezuse că ziua aceea însemnase ceva pentru amândoi, dar el își recăpătase tonul glacial de fiecare zi:

— Voi trece mâine să-ți examinez glezna.

Făcând un semn din cap, doctorul demară și viră. Andrea urmări cu privirea mașina, dar el nu întoarse capul și tânăra înțelese că era furios. Dar de ce? Era ceva straniu în legătura dintre ei. Aparent, nu-i lega decât fosta prietenie dintre el și nașul ei, dar Andrea simțea că este ceva mult mai profund... Sau, cel puțin, așa și-ar fi dorit să fie...

Detesta felul de a fi al doctorului! Refuzul lui de a accepta că ea este o femeie și nu doar o puștoaică naivă!

Dar ea însăși reușea cu greu să asocieze imaginea doctorului cu cea a bărbatului pe care îl bănuia ascuns dincolo de această mască glacială.

Dar chiar și dacă s-ar privi ca un bărbat și ca o femeie, cum ar putea să se schimbe relația dintre ei?

Poate că nu aceasta era soluția... Poate că așa s-ar fi complicat lucrurile... Ar pierde, poate, complet controlul asupra situației...

Intră în vestibul cu sprâncenele încruntate. Chen o întâmpină.

— Tuan Bradley așteaptă în curte, spuse el cu o nuanță de reproș în glas.

— Da, știu. I-ai dat să mănânce?

— I-am dat. M-am gândit că Mem ar fi vrut ca el să prânzească.

— Mulțumesc, Chen. Vrei să-mi aduci și mie o

băutură cu gheață? Eu mă duc să mă spăl pe mâini.

După ce-și aranjă pieptănătura, Andrea merse să-l întâlnească pe Mike, pe care îl găsi instalat în leagăn. El se ridică dintr-un salt văzând-o și spuse:

— Iată. S-a întors călătoria! Numărul Unu al tău mi-a spus că ai ieșit cu Stransom.

— Îți cer mii de scuze, Mike! Nicholas m-a dus să vizitez orfelinatul și mi-am amintit de prânzul nostru abia când ți-am văzut mașina.

— Te iert, surâse Mike. S-ar spune că ai făcut o cucerire. Sper că nu-i reciproc.

— Nu vorbi prostii!

— Roșești, micuț! Stransom trebuie să aibă talente ascunse.

— O, Mike. Ești ridicol! S-a arătat prietenos și atât, protestă ea, înroșindu-se și mai tare.

— Nu există prietenie între un bărbat și o femeie. Mai ales când femeia în cauză e atât de seducătoare ca tine, adăugă Mike, trăgând-o spre el în leagăn.

Tânăra își desprinsese mâinile și se îndepărtă ușor de el.

— Tu ești un cuceritor de profesie, dar nu toți bărbații îți seamănă, declară ferm.

— Eu, cuceritor de profesie?! zise tânărul pe un ton scandalizat, în vreme ce ochii îi râdeau. Fii sinceră! Nu ești fericită în secret că te găsesc răpitoare și că trebuie să mă abțin să nu te sărut când faci mutrița asta?

— Sunt absolut sigură că ai spus același lucru la vreo alte treizeci de alte femei. Pot deci să-ți răspund sincer că *nu*.

Chen îi aduse pe o tavă băutura la gheață. După plecarea chinezului, Mike reluă:

— De ce mă iei drept un vânător de fuste?

Luând câteva înghițituri de citronadă, ea îi răspunse:

— Doar nu voiai să-mi lași impresia unui timid! Și apoi ne cunoaștem de mai puțin de cinsprezece zile și deja vorbești de sărutări.

— De ce nu? Orice bărbat care întâlnește o fată drăguță, cu buzele ca petalele de trandafir, are chef s-o sărute cât mai repede cu putință.

— O, Mike, ești imposibil! râse ea. Îmi vei vorbi în curând de tenul meu de crin și trandafir și de ochii mei asemenea stelelor. Niște clișee care trimit la Arca lui Noe!

— De fapt, tenul tău îmi amintește fildesul și, dacă ar trebui să-ți descriu ochii, aș spune că-mi evocă apa acestui bazin: limpezi, strălucitori și străbătuți de unde verzi.

Fără să vrea, tânăra se simți flatată. Nu se lăsa prinsă de farmecul expert al lui Mike, dar nu era cu totul insensibilă la complimentele lui, mai ales după felul brutal în care o părăsise doctorul Stransom înainte de a-l putea împiedica. Mike se apropie de ea și-i încercui cu brațul umerii gingași. În același timp, mâna lui se așeză pe a ei. O întrebă cu voce scăzută:

— N-ai niciun pic de simpatie pentru mine, în pofida defectelor mele păcătoase?

— Ba da, Mike, bineînțeles, răspunse voit nonșalant. Ai fost foarte amabil cu mine de când ne cunoaștem, dar...

— Cred că ești timidă, o întrerupse tânărul. Micuța mea iubită! adăugă, aplecându-se pentru a-i depune pe buze un sărut tandru.

Nu se aștepta la reacția ei. Tânăra îl împinse cu putere, se ridică dintr-un salt și spuse cu fermitate:

— Să nu mai faci niciodată asta!

După care se așeză într-un fotoliu din palmier și

Își goli paharul.

Pentru prima dată în existența sa de cuceritor, Mike se simțea dezorientat.

— O, Sfinte, de ce ești așa de mironosiță?! strigă el.

Se lăsă o lungă tăcere. Tânăra privea în fundul paharului. El fixa furios pavajul, dar își regăsi deodată buna dispoziție și spuse pe un ton pocăit:

— Scuze, Andrea! Să uităm asta, da?

Crezu un moment că nu-i va răspunde, dar fata își așază paharul pe masă și-i zâmbi.

— Hai atunci să vezi colecția de obiecte din jad a nașului meu. E în salon.

Mike rămase la ceai și sporovăiră și râseră împreună ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Apoi se plimbară prin grădină.

— Ce-ar fi să facem un tur în seara asta la *Cabaretul Celeste*? sugera Mike. Se dansează și orchestra nu e prea rea. Chiar dacă nu ții să dansezi, e amuzant să-i privești pe alții.

Ea acceptă și tânărul plecă. Andrea ajunse în cameră și se întinse în pat să se odihnească o clipă, dar, în vreme ce trupul îi era destins, spiritul rămânea activ. Se gândea la sărutul lui Mike. Îl găsea simpatic și foarte seducător, dar nu voise să o sărute. Pentru ea, sărutările erau considerate drept o distracție agreabilă și atât, erau fără valoare, destul de demne de dispreț, precum cuvântul «scumpo», atât de des folosit că-și pierduse cu totul semnificația. Totuși, spre marea ei surprindere, Mike îi primise foarte bine refuzul brutal.

Cină devreme, apoi făcu un duș și se fardă cu grijă. Își făcu un coc grecesc, care o maturiza puțin și-i dădea o alură mai sofisticată. După aceea, îmbracă o rochie de mătase grea crem și-și puse colierul de jad oferit de familia de chinezi. Bandajul din jurul gleznei îi

strica aspectul. Îl înlătură, sperând că nici Chen, nici Ah Kim nu-și vor da seama. Când Mike veni s-o ia, la ora opt, ea îl aștepta pe verandă.

Cabaretul Celeste se afla în centrul orașului. Cei doi traversară holul și pătrunseră în sala vastă cu lumina strecurată ca prin sită. Era încă devreme pentru Perak și locul era aproape pustiu. Se instalară sub un ventilator electric și Mike comandă de băut.

— Într-o oră-două, nu vom mai putea să ne mișcăm pe aici, explică el. Ia te uită, ce ai făcut cu pansamentul?

— L-am scos. Nu mai aveam cu adevărat nevoie de el.

— Ce-ar fi să dansăm un vals lent înainte de marea îmbulzeală? propuse Mike.

Era un dansator excelent și Andrea își pierdu rapid orice rezervă. Fusesse rar la baluri, ca să aibă unde dansa, dar simțul ritmului îi ajungea. Se abandona plutirii valsului, dar când orchestra atacă un dans mai rapid, părăsiră amândoi ringul de dans.

— Cred că e puțin prea energic pentru tine. Să nu-ți obosim glezna.

Apoi dansară un fox-trot și, trecând prin fața intrării, Mike remarcă:

— Ia te uită, Kara și tânărul Ferguson. Îi rugăm să vină la noi?

Andrea nu avu când să răspundă. Îi chemase deja pe cei doi. Kara Maitland era în acea seară de o frumusețe și mai strălucitoare decât la precedenta lor întâlnire de la Club. Purta o rochie de muselină de culoarea mandarinei, cu o etolă galbenă și pantofi de aceeași nuanță; la urechi îi dansau cercei de argint. O însoțea un american tânăr și înalt, amețit vizibil de frumusețea ei. Fără îndoială că ar fi preferat să o aibă doar pentru el în seara aceea, dar Kara păru încântată

de invitația lui Mike și Ferguson trebui să facă haz de necaz.

Ajunseră la masă și Mike dădu comanda chelnerului.

— Mi s-a spus că zilele acestea ai avut un accident, domnișoară Gartner, și că ești încă în convalescență, spuse Kara

— N-a fost nimic grav. Sunt cu totul restabilită, răspunse zâmbind Andrea.

Orchestra începu un nou tangou și Kara se întoarse cu vioiciune spre însoțitorul ei.

— Ador ambianța asta. Ce-ar fi să dansăm. Michael?

— Cu plăcere! Ne scuzați, vă rog?

— E îndrăgostit zdravăn, sărmanul nătărău! remarcă Mike, urmărindu-i cu privirea.

— De ce «sărmanul nătărău»?

— Nu-i de talia Karei. Vei vedea, îl va răsuca o săptămână-două pe degetul cel mic, apoi îl va lăsa și *Meșterul Michael* de azi va redeveni *Cenușăreasa* de dinainte, explică cinic.

— Probabil nu-i prea ușor pentru o frumusețe atât de spectaculoasă, zise Andrea gânditoare.

— Cum așa?

— Cu toți bărbații aceștia care, la prima vedere, se îndrăgostesc de ea. În vreme ce ea nu simte pentru ei decât simpatie...

— Femeile sunt ca puștii care străpung fluturii cu ace, declară Mike. Sunt încântate să-și vadă victimele răsucindu-se de durere. Ceea ce le supără e să vadă una dintre ele revenindu-și și scăpând.

— Mike! Nu trebuie să crezi că toate femeile sunt la fel!

— Oare? Întrebă el cu o doză de amărăciune.

Tânăra își aminti privirea schimbată între Kara

și el în seara aceea la Club. Era convinsă că fusese ceva între ei.

Andrea dansa cu Mike, când cineva îi lovi cu piciorul glezna bolnavă. Dacă perechile ar fi fost mai puțin numeroase, ar fi căzut cu siguranță. Își termină dansul cu tot trupul crispat de o suferință ascuțită. Întorcându-se la masă, bău repede o gură de Martini și se simți mai bine. Mike nu-și dăduse seama de nimic.

El dansă apoi cu Kara, iar Andrea refuză invitația lui Michael. Îl întrebă despre meseria lui și, odată încălzit, acesta îi dădu o mulțime de amănunte. Tânăra nu mai simțea decât junghiuri surde și-și putea îndoi piciorul fără s-o doară prea tare. Dacă nu va mai dansa, totul va fi în regulă și va uita de picior.

În acel moment îl văzu pe Nicholas Stransom însoțit de un grup de indieni.

— Te simți bine? De ce te-ai îngălbenit la față? o întrebă Michael Ferguson.

— Într-adevăr? E din ce în ce mai cald aici, nu crezi?

— Ba da. Îmi vine să regret bătrâna și buna iarnă englezească. Visez câteodată zăpadă și gheață și, când mă trezesc, camera mea e un adevărat cuptor.

— Din ce regiune a Angliei ești?

Andrea îl privea pe medic și pe amicii săi așezându-se la o masă de cealaltă parte a pistei de dans. Își schimbă ușor locul scaunului ca să-i întoarcă spatele. Era altfel coafată. Poate că nu o va recunoaște. Degeaba își tot spunea că e ridicol să fie atât de nervoasă pentru că-și scosese pansamentul fără permisiunea lui Nicholas, căci încordarea interioară nu făcu decât să-i crească în jumătatea de oră care urmă.

— Prietenul tău Stransom e aici, îi spuse Mike, în timp ce Kara și Michael dansau samba.

— Știu. Sper că nu mă va vedea. Mi-a recomandat să-mi odihnesc piciorul o zi-două.

— Absurd. Poți să hotărăști și singură... ia uite. Una dintre fete are necazuri cu un client.

O animatoare încerca să scape tentativelor de a o săruta ale partenerului ei. Bărbatul, beat pe jumătate, îi trecuse amândouă brațele în jurul taliei și râdea zgomotos de eforturile ei. Ceilalți dansatori îi priveau în treacăt cu un aer amuzat.

— De ce nu face nimeni nimic? Mike, nu-l poți opri? striga Andrea.

— Nu țin să capăt un ochi vânăt. Spuse el zâmbind. Nu-i vor strica nici ei câteva sărutări.

Mâna tinerei se crispă pe pahar. Vru să-i replice, când un bărbat se desprinsese dintre perechile care dansau.

— Ah, murmură Mike, bravul nostru doctor iese la atac!

Cu pumnii strânși, Andrea îl privi pe Nicholas Stransom bătându-l pe umăr pe bețiv. Bărbatul se opri clătinându-se și se întoarse. Tânăra chinezoaică profită și fugi. Însoțitorului ei îi trebuiră câteva secunde bune ca să realizeze plecarea ei. Atunci, răcnind o înjurătură, își repezi pumnul spre medic. Andrea scoase un țipăt înăbușit.

Dar Nicholas pară lovitura, își trecu piciorul prin cele ale bețivului și-l aruncă pe acesta peste umărul lui. Celălalt lovi pământul cu un zgomot surd. Nu mai avu timp să se ridice iar Portarul, un sikh uriaș, era deja acolo. Îl repuse pe picioare pe chefliu și-l luă cu el.

Fără a se sinchisi de mulțimea care se adunase, Nicholas își aranjă cravata și-și netezi o şuviță de păr negru care-i cădea pe frunte.

Andrea îl văzu scuzându-se față de indiana cu care dansa. Seara își relua cursul normal.

— Bravo! Stransom este un expert în judo, spuse Mike.

— Mă bucur că cineva a găsit de cuviință să intervină, replică tăios Andrea.

— Ce să-i faci. Nu putem fi cu toții eroi! De ce te superi pe mine? Mititica nu are nimic, iar bețivul nostru a fost cărat până la ușă. De ce să exagerăm?

Andrea își mușcă buzele.

— Îți cer scuze. Dar toată lumea avea aerul că o ia ca pe o glumă bună. Probabil că, dacă doctorul Stransom n-ar fi luat atitudine, fata s-ar fi luptat și acum cu bruta aceea.

— Dar, din fericire, a intervenit și totul e bine. Mai bine să uităm acest incident. Se întâmplă rar asemenea lucruri.

Era trecut de unsprezece și Andrea simțea cum o cuprinde încetul cu încetul oboseala. Dacă ar fi fost singuri, i-ar fi cerut lui Mike s-o conducă. Ca să se facă iertată pentru vorbele cam brutale, acceptă să danseze alt vals cu el. Luminile scăzuseră. Spera ca Nicholas să n-o remarce. Apoi se îndreptă spre toaletă ca să se pudreze din nou. Holul era plin de animatoare care discutau toate despre curajoasa intervenție a lui Nicholas Stransom. Tânăra salvată se așezase într-un colț și una din colege îi repara mâneca deșirată a rochiei. Era foarte palidă și părea să fi plâns. Andrea îi zâmbi.

Când ieși, o voce îi spuse: «Bună seara. Andrea!» și se trezi față în față cu Nicholas. Glasul lui o tulbură și-și spuse că e numai din cauză că se simțea vinovată. Vru să facă stânga împrejur, dar își dădu seama că nu poate pleca fără să-i răspundă la salut.

— Nu mă așteptam să te găsesc aici, zise el. Vrei să bei ceva?

— Eu... nu sunt singură și...

— Ferguson pare să fi dispărut și ceilalți dansează încă, insistă doctorul, prinzând-o de cot pentru a o îndrepta ușor, dar ferm, spre bar.

Mai erau două scaune libere la un capăt al barului. Nicholas comandă un whisky cu sifon și un cocktail cu ananas.

— Va fi mai răcoritor decât un Martini, spuse el.

Situația i se părea destul de caraghioasă. Cu câteva clipe în urmă, se felicita că Nicholas nu a văzut-o, în timp ce el observase totul și chiar remarcase ce băuse ea. O clipă, gândul o făcu fericită. Deci, nu o ignora complet! Sau poate că o privise doar ca pe o pacientă neascultătoare...

Îi făceau rău atâtea întrebări, atâtea presupuneri! Își propuse să renunțe odată pentru totdeauna la ele!

Ca și cum i-ar fi citit aceste gânduri, Nicholas declară:

— Am avut curioasa impresie că mă eviți.

— Ce idee extraordinară! spuse Andrea cu o voce gâtuită.

— Asta mi-am spus eu, dar cred că nu mă înșelam.

— Nu înțeleg, făcu ea evitându-i privirea.

— Minți prost, Andrea. Nu voiai să te văd dansând cu o gleznă încă fragilă.

Își coborî privirea spre piciorul ei.

— Cum, fără bandaj?! Nu-i prudent. Nu-mi place să-mi văd bolnavii că nu țin deloc cont de instrucțiunile mele. Golește-ți paharul. Te duc acasă.

— Dar, doctore Stransom, cu ce drept...

— Fără discuții. Voi lăsa un mesaj pentru însoțitorii tăi.

— Ești tu medic, protestă ea, dar asta nu-ți dă dreptul să-mi dai ordine!

El îi contemplă o clipă fața îmbujorată. Era fermecătoare când se înfuria și doctorul nu putea să nu observe. De fapt, chiar de la început, se amuzase să-i citească pe chip toate reacțiile pe care era incapabilă să le ascundă. Încetul cu încetul, devenise aproape o plăcere să o privească, o necesitate.

Viața care pulsa atât de nebunește în ea, îi trezea din amorțire senzații vechi pe care – aproape – nu-și mai amintea să le fi trăit.

— Îți amintești de Rangoon? întrebă.

— Nu-i deloc același lucru.

— Te întorci acasă.

— Nu.

Nicholas îi strânse încheietura cu o mână dură ca oțelul.

— Nu cred că vei face o scenă, spuse el.

Capitolul 5

Într-o înfruntare tăcută a voințelor, cei doi se măsurară lung. Ochii ei străluceau de furie și ridică bărbia. Totuși, știa deja că era pe punctul de a pierde această partidă. Apăsarea mâinii lui Stransom pe brațul ei nu era o amenințare în van. N-ar fi avut nicio ezitare s-o scoată pe sus, dacă-l provoca.

— Foarte bine, făcu ea pe un ton răgușit de mânie. Se pare că n-am de ales.

Nicholas făcu semn unui chelner și-i spuse câteva cuvinte în cantoneză. Bărbatul clătină din cap și se îndepărtă.

— I-am cerut să-i spună lui Bradley că nu te

simți bine, dar că nu vrei să deranjezi pe nimeni.

— Ești insuportabil!

— Mi s-a mai spus. Plecăm?

— Nu e nevoie să mă ții așa!

— Perfect, spuse el cu privirea rece dându-i drumul la încheietură.

Când ajunseră afară, Nicholas îi spuse:

— Mașina mea e pe partea cealaltă a străzii.

Când se pregătea să urce, tânăra se auzi strigată: Mike traversa în fugă. Ea simți o speranță fugitivă, repede stinsă la vederea expresiei doctorului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mike cu neliniște. Se pare că nu te simți bine?

Andrea inspiră îndelung.

— Nimic grav, Mike. Mă durea glezna și doctorul Stransom mi-a propus să mă conducă acasă.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic? protestă el. E foarte amabil din partea ta, Stransom bătrâne, dar nu are rost să mai rămân aici nici eu dacă partenera mea pleacă.

— Domnișoara Gartner n-ar accepta să-ți părăsești ceilalți invitați, spuse Nicholas. Trebuie să-i bandajez iarăși glezna, astfel că o conduc eu acasă.

— Oh, în acest caz da... Pot să fac ceva? Mă simt vinovat.

— N-ai niciun motiv. Domnișoara Gartner ar fi trebuit să se supună instrucțiunilor mele, spuse medicul brutal.

Se așază apoi la volan și apăsă pe ambreiaj.

— Voi trece mâine dimineață, îi spuse Mike lui Andrea. Îmi pare rău că seara s-a terminat așa prost, draga mea!

Ea reuși să-i adreseze un surâs palid.

— Dar nu-i așa! M-am amuzat totuși bine.

— Noapte bună! Ai grijă de ea. Stransom!

Mașina porni. Andrea se rezemă pe pernă. O durea capul și se simțea epuizată. În secret, era fericită că scăpase din căldura și aerul plin de fum din sală.

— O țigară? Întrebă Nicholas.

— Nu, mulțumesc.

El aprinse una, cu mâna dreaptă pe volan și privirea fixată pe șosea.

— De ce n-ai cerut ajutor de la Bradley?

— M-am gândit la asta, dar n-ar fi apreciat să fie implicat într-o scenă.

— Pentru că aș fi făcut una, după părerea ta?

— Nu tocmai, dar posezi arta de a-i face pe oameni să se plieze conform voinței tale, nu?

— Da, desigur. La ce bun să iei hotărâri dacă nu ești gata să faci să fie respectate?

— E plăcut să fii atât de sigur de tine?

— E necesar, când îți asumi anumite responsabilități. În meseria mea n-ai dreptul să eziți.

— Înțeleg... Prietenii tăi nu se vor întreba ce ți s-a întâmplat?

— Le-am spus că plec exact înainte de a te întâlni.

După acest schimb de replici, păstrară un moment de tăcere. Andrea își simțea pleoapele grele.

— Mă așteptam să te văd scoțând flăcări pe nări pe drum, spuse deodată Nicholas. Te gândești la vreo război mai subtilă?

— Sunt prea obosită ca să mă lupt, răspunse ea înăbușindu-și un căscat.

Ajungând acasă, Nicholas îi luă poșeta din spate și veni să-i deschidă portiera. Tânăra de abia se mai mișca de oboseală și, în lumina din vestibul, fața ei palidă și trasă avea cearcăne lungi și întunecate sub ochi.

— Ai face bine să te bagi în pat. Cheam-o pe amah. Voi aștepta în birou.

Cu ajutorul lui Ah Kim, Andrea se îmbracă în grabă în pijama. Se înfășură apoi iute într-un kimono lejer, se întinse pe pat și spuse lui amah să-l cheme pe Nicholas.

— Am rugat-o să-ți încălzească niște lapte, declară el intrând în cameră.

— Și dacă aș refuza să-l beau, presupun că m-ai face să-l înghit cu forța, nu? Întrebă tânăra cu un zâmbet slab.

Cu părul desfăcut și demachiată cu totul, părea foarte tânără și neajutorată. Buzele lui Nicholas fremătară.

— Am fost destul de autoritar pentru astăzi. Se așează pe marginea patului și degetele lui viguroase și, totuși, atât de ușoare, îi palpară glezna bolnavă. Andrea se strâmbă când el îi atinse locul unde fusese lovită în timp ce dansa.

— Hm, nu-i lovit tare. Ai avut noroc, spuse doctorul, punându-i un nou pansament. E prea strâns?

Ea scutură din cap. O șuviță neagră căzuse din nou pe fruntea lui Nicholas și încerca dorința absurdă s-o așeze la loc.

Ah Kim bătu la ușă. Aducea pe tavă o ceașcă de lapte cald. Andrea bău rapid, cu o mutră dezgustată.

— E bine, spuse Nicholas. Acum te voi lăsa în pace. Voi trece mâine. După prânz, negreșit. Noapte bună!

Îi întinse mâna. Ea i-o dăduse pe a ei.

— Să dormi bine, fetiță mică! adăugă el încet.

După plecarea lui. Andrea stinse lampa. Își aruncă kimonoul la capătul patului și alunecă în așternut. Nicholas Stransom era, într-adevăr, omul cel mai imprezibil din câți cunoscuse vreodată. Cu o oră

Înainte, îl găsea insuportabil, iar acum... Acum? Mai încerca încă să-și descâlcească sentimentele contradictorii când o fură somnul.

* * *

Zece zile după aceea, veni la Perak domnul Adams.

— E inutil să te întreb dacă îți place în Malaezia, declară el găcind-o pe Andrea la aeroport. Dacă-mi permiți o părere, ești cu totul alta.

— E adevărat, consimți ea zâmbind. Drept să spun, nu m-am simțit niciodată atât de bine.

După prânz, notarul își anunță scopul vizitei. Pentru prima dată de la venirea sa, văzu o umbră întunecând ochii tinerei.

— Încă nu m-am gândit cu adevărat la viitor, mărturisi Andrea. Amân fără încetare momentul.

— În sfârșit, nu ești grăbită să te întorci în America?

— Grăbită! Dacă aș găsi numai mijloace să păstrez casa, mi-aș petrece aici tot restul vieții!

— Ah! Ai luat deci un început de decizie, spuse domnul Adams.

— Dar este o diferență între ceea ce vrem și ceea ce putem să facem.

— Adesea, da, dar nu obligatoriu. În orice caz, nu trebuie să hotărâști de urgență. Am venit pentru că mă gândeam că, poate, nu-ți place aici.

— Ar fi cu neputință!

Privi în jurul ei și expresia feței îi demonstrează vizitatorului că această casă chinezească o cucerise complet. El observă:

— Spunând că ți-ar place să te instalezi aici vorbeai, cred, atât de casă cât și de ținut?

— Da. Casa e perfectă și trăiesc în ea ca o ducesă, dar mi-ar ajunge și un bungalow de lemn. Ținutul ăsta are ceva captivant. E greu de explicat. Prin comparație, viața în America pare de-a dreptul ternă. Vi se pare că sunt neloială?

— Nu cred. Unii dintre noi sunt sortiți să-și găsească un loc bun pentru ei în altă parte a lumii. Eu trăiesc la Singapore de treizeci de ani și-mi voi petrece acolo, fără îndoială, tot restul vieții. Sunt mândru că sunt scoțian și evoc adesea dealurile și lacurile copilăriei, dar, dacă ar trebui să le regăsesc, inima mea ar rămâne aici.

— Da, vă înțeleg. Sunt de puțină vreme în Malaezia, dar am impresia că... trăiesc mai profund. Și sunt atâtea de făcut aici. De exemplu, oamenii din cartierele sărace: au multă nevoie ca cineva care să se ocupe de ei. Oh, era să uit: i-am invitat la cină pe doctorul Stransom și pe domnișoara Buxton.

Îi vorbi despre aceasta din urmă și adăugă că îi învață să înoate pe copiii de la orfelinat.

— Domnule Adams, reluă ea, credeți că aș putea găsi o slujbă la Singapore sau la Kuala Lumpur?

— Dacă ți-ai vinde casa, nu ai avea nevoie să-ți câștigi existența și, fără nicio îndoială, te vei mărita nu peste multă vreme.

— Nu pot deloc conta pe asta, făcu ea râzând. De altfel, în zilele noastre, nimeni nu mai duce o viață în întregime trândavă. Și n-aș vrea să vând casa oricui.

— Colecția de obiecte de jad a nașului tău are o mare valoare, remarcă notarul. Ea singură ar putea să-ți permită să locuiești în casa asta încă mult timp.

— M-am gândit. Dar, după părerea mea, ar trebui să stea într-un muzeu.

Discuția lor continuă până la ora ceaiului. Domnul Adams se retrase apoi în camera lui și Andrea

supraveghe pregătirile pentru cină. În meniu, intrase printre altele, supă din cuburi de rândunică, un purcel de lapte la cuptor și spumă de ananas. Ah Kim așeză în centrul mesei o jerbă mare de crini vărgați, iar cel mai tânăr servitor agăță în jurul întregii curți lanterne de hârtie colorată.

La șapte și jumătate, Nicholas și domnișoara Buxton ajunseră împreună. Andrea, într-o rochie lungă și galbenă, îi aștepta pe verandă. Silueta enormă a domnișoarei Buxton era înfășurată strâns într-o rochie de mătase mov, sub o haină de dantelă neagră.

— Nicholas, ai mai văzut vreodată ceva atât de fermecător? zise ea. Draga mea, arăți ca o floare!

Andrea îi mulțumi pentru compliment și roși puțin, surprinzând în ochii lui Nicholas o licărire admirativă. Conducându-și invitații în salon, unde Chen trebuia să aibă grijă de prepararea cocktail-urilor, tânăra își simți sângele alergându-i mai repede prin vene. În seara aceasta, pentru prima dată, Nicholas o privise așa cum se uită un bărbat la o femeie drăguță și demnă de dorit, înainte de a-și relua obișnuita mască detașată.

Se simțea inundată de o emoție nouă, jumătate teamă, jumătate plăcere.

Aproape imediat, domnișoara Buxton și domnul Adams își descoperiră relații comune la Singapore. De altfel, scoțianul îl întâlnise deja pe Nicholas de mai multe ori. Gheața fu, astfel, repede spartă.

Cina avu un mare succes. La sfârșitul mesei, Andrea îl chemă pe bucătar pentru a-i mulțumi. După care se ridică puțin intimidată și spuse:

— Aș vrea să rostesc un toast pentru nașul meu. Nu l-am cunoscut cu adevărat, dar, de când sunt aici, am înțeles că a fost un bărbat remarcabil și sunt mândră că i-am moștenit casa. Pentru Josh Field!

Când toată lumea trecu în salon, conversația se învârti un moment în jurul a diverse subiecte. Dar domnișoara Buxton și domnul Adams fură în curând absorbiți într-o discuție despre legile de adopțiune și Nicholas îi spuse lui Andrea:

— Ce ar fi să facem un tur prin grădină?

Se strecurară discret pe terasă și se îndreptară spre pajiști.

— Oh, privește! Cât e de frumos! exclamă Andrea.

Toți copacii erau plini de licurici. Luminile lor verzi luceau printre frunze ca niște giuvaeruri înaripate.

— Mă întreb unde își petrec ziua, adăugă în șoaptă, ridicând ochii spre Nicholas.

Clarul de lună accentua trăsăturile viguroase ale medicului.

— Ziua, zise el, sunt niște mici insecte urâte care se ascund printre pietre.

— Mi-e greu să cred. Sunt așa de drăguți sub lună!

— Clarul de lună are același efect asupra multor lucruri. Deformează realitatea, ca și apa.

Intrară pe o alee strâmtă ce străbătea pajiștea. La câțiva centimetri, un gard des despărțea grădina de marginea junglei. Deodată, mâna lui Nicholas se închise ca o menghină pe încheietura mâinii lui Andrea.

— Nu te mișca de aici! ordonă el.

Surprinsă, tânăra rămase nemișcată și, câteva secunde mai târziu - prea târziu, dacă ar fi fost singură - distinse, în mijlocul aleii, ceva care aducea cu o panglică neagră, dar, în realitate, era un șarpe. Animalul clătină o clipă din cap înainte să dispară în iarbă, la mai puțin de un metru de pantofii ei.

— Drumul e liber, spuse Nicholas eliberând-o.
— Era... veninos?
— Probabil că nu. Dar e inutil să-ți asumi niște riscuri. Ce ai?

— Nimic... Eu... bâlbâi ea cu un frison.

Nicholas o luă brusc în brațe și-i apăsă fața în scobitura umărului său. Avea brațele puternice și scobitura umărului era aproape anume făcută pentru obrazul ei. Cu teamă, se lipi în întregime de el și simți cum i se accelerează brusc bătăile inimii. Dar era sigură că nu de teamă. Își atinse în treacăt obrazul de al lui și îi inspiră parfumul discret, bărbătesc. Răsuflarea lui îi răvășea părul și mâinile alunecară apăsate spre talie, strivind-o - aproape - de pieptul său. Buzele lui îi atinseră ca din întâmplare tâmpla și această atingere o electriză și o umplu de o căldură neobișnuită. Trupul ei fremătă și se agăță cu mâinile de umerii lui. Ridică privirea spre el cu buzele umede, întredeschise.

Însă, în privirea bărbatului era atâta durere, încât își coborî capul și se îndepărtă brusc de el.

— N-ai niciun motiv să te temi, îi spuse cu o voce răgușită. Șerpii nu atacă decât când sunt surprinși. Prietenul nostru trebuie să fie acum la mai bine de un kilometru de aici, mort de frică, spuse el liniștitor.

— Iartă-mă. Nu mai văzusem așa ceva.

— E în regulă acum? întrebă ridicându-i bărbia spre el.

— Da, zise tânăra, cam confuză. În general, nu sunt sperioasă.

— Ești iertată, glumi el. Vino, ai să te simți mai bine în casă.

O luă de mână pentru a străbate pajiștea și a ajunge în curte.

— Cred că îți par tare proastă, spuse dezamăgită Andrea.

El se opri și o privi grav.

— Trebuie să recunosc că ai fi putut să ai mai multă inițiativă. La urma urmei, sunt invitatul tău. Trebuia să mă pui în afară de orice pericol și să strivești bestia cu piciorul.

— O, încă îți mai bați joc de mine!

Doctorul îi zâmbi și-i strânse degetele.

— Cu tine e o plăcere... Apropo, armata organizează un bal săptămâna viitoare. Vrei să vii?

— Oh, Nicholas, aș fi încântată. Dar m-a invitat deja Mike Bradley.

El îi lăsă mâna ca să-și ia tabachera.

— Măcar dacă m-ai fi invitat mai din vreme!

— Sunt sigură că vei petrece o seară excelentă cu Bradley, spuse întinzându-i tabachera.

Tânăra luă o țigară și se aplecă spre brichetă.

— Nu-ți place, nu?

— Nu îl cunosc prea bine. Dar, după părerea mea, nasul tău nu l-ar fi prea simpatizat.

— De ce? Mike e inofensiv. A fost foarte atent cu mine.

— Bărbații ca Bradley își fac o profesie din a fi atenți cu femeile.

— Într-adevăr, pare el un mare cuceritor, știu, dar nu văd niciun rău în asta.

— Cu condiția să nu-l iei în serios.

— Evident. Suntem prieteni buni și atât.

— Dacă tu crezi că el își dă seama de asta... Fostele lui relații cu femeile nu s-au limitat doar la prietenie.

— Nu știam că apleci urechea la bârfe.

— Deloc. Dar cunosc genul de individ.

— Cred că ești extrem de nedrept.

— Mi-ai cerut părerea, ți-am spus-o.

— Cred că sunt capabilă să-mi aleg singură prietenii, spuse ea pe un ton indignat.

— Copilule drag, din câte știu eu, nu a afirmat nimeni contrariul.

— Încetează să-mi mai spui «copilule drag», strigă tânăra. Am douăzeci și doi de ani.

Abia pronunță aceste cuvinte și se simți dezamăgită. De fapt, tonul lui de ironică indulgență îi făcuse o plăcere ciudată.

La începutul serii, privirea lui îi lăsase speranța că relațiile lor vor intra pe făgașul dorit. Era o femeie... O femeie matură, care ar putea cuceri orice bărbat, dacă și-ar dori cu adevărat...

Brusc, soclul pe care se înălțase singură, se prăbușise. Nu era altceva decât o naivă și, spre tristețea ei, orice ar fi făcut, Nicholas tot așa ar fi privit-o. Ceea ce nu-i dădea dreptul, totuși, să se amestece în viața ei personală... Mai ales că folosea un ton părintesc care ei nu-i convenea absolut deloc!

— Scuză-mă. Nu se va mai întâmpla. Ce ar fi să mergem la ceilalți?

Nicholas se întoarse spre salon și ea trebui să-l urmeze, cu lacrimi în ochi. Clipi din pleoape și-și strânse buzele pentru a le împiedica să tremure. De ce era între ei mereu un asemenea antagonism? Seara, începută sub bune auspicii, era acum stricată.

În prag, el îi făcu loc să treacă și Andrea îi văzu fața total indiferentă.

* * *

Mult după miezul nopții, tânăra tot nu reușea să adoarmă. Degeaba își spunea că era absurd să se tulbure pentru o ceartă cu Nicholas; era tulburată.

Când pendula arată ora unu, aruncă așternutul de pe ea și ieși din pat. Tot măsurând camera cufundată în penumbră, se întrebă de ce relațiile cu Nicholas și cu Mike erau atât de diferite. Cu Mike se simțea destinsă. Cu Nicholas încerca o întreagă gamă de emoții imprevizibile care mergeau de la o bucurie copilărească la o animozitate arzătoare.

— Îl urăsc! Urăsc siguranța, politețea lui rece și felul în care își înalță sprâncenele când ceva nu-i convine. Urăsc totul la el! Aș vrea să nu-l fi întâlnit niciodată!

În acel moment, își aminti de scena din grădină, când întreg corpul ei vibrase la atingerea lui. Își dorise această îmbrățișare... Trăise, în fiecare zi, cu speranța nebună că acest lucru se va întâmpla. Își dorea atât de mult să se lase copleșită de sărutările lui, încât simțea că o doare tot corpul. Închise ochii cu răsuflarea întretăiată, cu sentimentul că trupul ei, înaintea minții, făcuse o descoperire vitală: îl iubea... Dar descoperirea îi fu amară: știa că nu-i va aduce niciodată fericire faptul că iubea un bărbat ca Stransom.

A doua zi după-masă, domnul Adams luă avionul spre Penang, unde avea treabă. Înainte de a pleca, o sfătui pe Andrea să mai profite o săptămână-două de viața aceasta. Între timp, el ar vedea dacă îi va putea găsi o slujbă la Singapore.

Când tânăra se întoarse, o aștepta Mike și ea îl primi cu entuziasm: spera că veselia lui o va abate de la gândurile confuze. Hotărâră să înoate până la ora ceaiului, apoi să meargă la cinema, în una dintre cele două săli din Perak.

După o oră petrecută în apa călduță, cei doi se întinseră pe prosoape, la adăpostul unei umbrele viu colorată.

— Vezi că îmi țin de bine de rău promisiunea?

zise Mike privind-o cum își întinde pe corp uleiul de plajă.

— Ce promisiune?

— Am promis să nu abuzez de relațiile noastre amicale.

Tânăra își întoarse fața spre el, dar ochii îi erau ascunși de ochelarii de soare, iar gura îi era imobilă.

— Era o interdicție temporară sau permanentă? reluă Mike.

Putea, flirtând cu el, să-și aline suferința ce-i rodea inima?

— Nu m-am mai gândit la asta, Mike.

El îi scoase ușor ochelarii de soare.

— Pot să-ți sugerez să o faci? Nu-mi place să-mi calc o promisiune, dar mă tem ca tentația să nu fie prea puternică. Încântătoare naiadă.

Andrea îl măsură o clipă. Era foarte seducător și, fără îndoială, expert în amor.

— Interdicția era temporară, declară.

Ea se așteptă ca el s-o ia în brațe, dar Mike se îndreptă, cu brațele în jurul genunchilor și cu spatele întors.

— De ce ți-ai schimbat părerea? întrebă el. Pentru că te gândești că acum îți vor plăcea sărutările mele?

Se așeză la rândul ei și căută un răspuns.

— Te cunosc mai bine acum.

— Și eu, draga mea. Pentru tine, sărutările înseamnă dragoste, iar dragostea înseamnă căsătorie.

— Nu-mi imaginez că ești îndrăgostit de mine.

— Nu asta voiam să spun. Dar e adevărat, nu sunt îndrăgostit de tine. Nu cred în genul ăsta de emoții, zise el direct. Dar tu crezi și nici nu mă iubești. Atunci, de ce te-ai lăsa sărutată?

— Pentru Dumnezeu, totdeauna despici firu-n

patru? întrebă Andrea.

— Cunosc foarte puține femei care îți seamănă.
De obicei nu e niciun fir de despicat.

— Dar bănuiești vreun motiv adânc, obscur?

— Da, cred că există unul.

— Ești tare modest. După părerea mea, orice fată ar fi încântată să se lase sărutată de un bărbat seducător.

— Nu ajungi nicăieri cu lingușeala, fetițo, făcu el zâmbind. Și de ce ai rezistat la început farmecului meu fascinant?

— Discuția asta nu duce la nimic bun. Mă duc să înot.

Ea vru să-și ia casca de baie, dar el o prinse de braț.

— Ai dreptate, spuse cu o voce surdă. Nu-i vreme de palavre.

O trase spre el și o sărută pe buze. După un moment, tânăra îl respinse ușor. Era aproape dezamăgită. Nu simțise nici pe sfert din ceea ce îi provocase în suflet atingerea lui Nicholas. Își înghiți disperarea și spuse cu o voce egală:

— Trebuie să fie aproape ora de ceai. Chen nu va întârzia să apară

— La naiba cu Chen! Vino aici...

Dar ea îi scăpă și se aruncă în piscină. Mike își aprinse o țigară și o privi ieșind la celălalt capăt și măsurându-l în hohote de râs.

— De ce ai fugit? întrebă el. Ți-e teamă de mine?

— Poate...

Andrea plonjă din nou și rămase în apă până la venirea lui Chen cu ceaiul. Atunci se acoperi cu un halat mare alb.

— Aș putea să-ți pun o întrebare personală? îl

întrebă pe Mike, care turna ceaiul în timp ce ea își refăcea pieptănătura.

— Te rog. Viața mea este o carte deschisă.

— Mike, ai fost foarte legat de Kara Maitland? Degetele lui se crispară pe ceainic și asta fu totul.

— De ce? zise cu o față de nepătruns.

— Am avut impresia că a fost ceva între voi. Sau ai iubit-o, sau dimpotrivă.

— Ți-am spus: nu cred în ceea ce tu numești iubire. Kara nici atât, îmi imaginez.

— Asta poate să fie numai o simplă fațadă. Nu părea foarte fericită.

— Pentru că era plictisită de tânărul Ferguson. Karei îi place varietatea.

— Mă întreb... Chiar mă întreb.

— Oricum, ce legătură are cu noi?

— O, niciuna. Simplă curiozitate din partea mea. Nu ești supărat?

— De ce să fiu? zise el ridicând din umeri. După ceai, Andrea se îmbracă în pantaloni și un tricou și merse la Perak. Filmul era o melodramă și Mike insistă să-i țină mâna în a sa.

La întoarcere, după ce trecu de gard, Mike opri mașina și o luă în brațe pe Andrea. Îi sărută pleoapele și obrazul, dar, când buzele coborâră spre gura ei, aceasta se desprinsese.

— Ce s-a întâmplat. Draga mea?

— E... n-are importanță, Mike.

— E ușor de remediat, spuse el încet.

Când îi dădu drumul peste o clipă, ea tremura, gâfâind. Știa acum că un simplu flirt nu-i va domoli inima. Mike păru să-și dea seama: fără un cuvânt. Porni mașina și nu opri decât în fața casei.

— Pot intra? Aș vrea să stăm de vorbă, spuse el.

Ea acceptă, nu fără a ezita. Chen era liber în

seara aceea. Numărul Doi le aduse cafea și gustări. Mike își aprinse o țigară, în timp ce Andrea turna cafeaua.

— Ascultă, spuse el după o clipă, tu ești ceea ce se numește o adevărată tânără. Cred că știi de acum că nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. Oh, n-am nicio tendință criminală și sunt bun cu animalele și copiii, dar îmi lipsesc principiile, cum se spune. Trăiește-ți clipa așa cum e ea, asta mi-e deviza. Iată de ce cunosc foarte puține femei ca tine. În mod normal, noi doi n-ar fi trebuit să ne întâlnim niciodată. Dar uite că întâlnirea s-a produs și acum sunt în fața unei situații noi și dificile. Întâi că ne întâlnim cu regularitate, ceea ce e contrar regulilor mele de viață. În al doilea rând, nu știu ce să fac.

Andrea își turnă a doua ceașcă de cafea și vorbește fără să-l privească:

— Trebuie făcut ceva? Nu putem fi prieteni?

— Ți-am spus deja: prietenia între un bărbat și o femeie nu există. Dacă erai altfel, ne-am fi putut distra bine împreună, fără ranchiună când unul din noi ar fi hotărât s-o rupă. Dacă eu eram altfel am fi schimbat suspine, priviri tandre și câteva sărutări. Date fiind împrejurările, nu e valabilă nicio soluție, nici cealaltă.

— Dacă ai fi atât de înăsprit cum spui, nu te-ai îngrijora din cauza asta.

— Poate că-mi rămân încă niște scrupule, făcu el cu un zâmbet melancolic. Acestea m-au împiedicat să profit imediat de îngăduința ta. Nu aș garanta că asta se va repeta.

Andrea nu știu ce să-i răspundă. Perspectiva sfârșitului prieteniei lor o întrista, dar știa că el avea dreptate. Mike reluă:

— Ce ar fi să-mi spui de ce ți-ai schimbat părerea?

— Nu știu, zise tânăra roșind.
El își consultă ceasul.
— Trebuie să plec.
— Nu vom mai merge la bal?
— Va fi după cum dorești, răspunse tânărul zâmbind. Cred că-ți pot promite să mai joc încă puțin pe eroul. După aceea, mă întorc la personajul meu și ne vom vedea mai rar.

Andrea îl însoți până la ușă.

— Îmi vei lipsi, Mike.

El îi ridică bărbia cu vârful degetelor.

— Poate că e mai bine așa. Ești o fată frumoasă și ai fi putut ajunge să mă schimbi, dar aș fi avut oroare să devin un model de respectabilitate.

— În una din zilele astea vei întâlni pe cineva care-ți va da poftă să devii mai înțelept.

— Mă îndoiesc. Nu există decât o...

Se întrerupse și începu să râdă, cu privirea întunecată.

— Noapte bună, draga mea! Vise plăcute!

O sărută ușor pe frunte. O clipă mai târziu, cabrioleta crem ataca vioi aleea. Andrea reintră în vestibul.

«Nu există decât o...» Kara Maitland să fie singura fată pe care o dorea Mike. Singura pe care n-o putea avea?

* * *

Câteva zile după aceea. Andrea ducea înapoi la orfelinat copiii pe care îi învăța înotul și fu invitată la cină de către domnișoara Buxton. După masă. Cele două femei se instalează pe veranda ca să flecărească.

— Nu arăți prea bine, micuțo! spuse domnișoara Buxton.

— Din cauza căldurii presupun.

— Da, și eu aș fi mulțumită să văd venind ploile.
Nici copiii nu mai pot.

— N-ai fi zis în după-amiaza asta, făcu tânăra râzând.

— Ah, sunt fericiți în piscină! E așa frumos din partea ta! Majoritatea oamenilor nu și-ar fi dat osteneala. Apropo, Nicholas nu ne-a făcut în dimineața asta vizita obișnuită. Fără îndoială că va veni mâine. L-ai mai văzut în ultimul timp?

— Nu, din seara când am cinat la mine, spuse Andrea cu o voce voit indiferentă.

— Ah, medicii au perioade dificile, ca toată lumea. De fapt, mă întreb dacă ai putea să-mi faci un serviciu: să lași la el un pachetel...

— Da, sigur.

O jumătate de oră mai târziu, tânăra își luă rămas bun. Ducea cu ea și pachetul destinat lui Nicholas. Nu va face decât un mic ocol ca să treacă pe la el. Cu puțin noroc, el ar fi plecat de acasă și i-ar putea lăsa pachetul unui servitor.

Dar, ajungând, văzu mașina lui Nicholas în fața verandei și inima începu să-i bată mai repede. Fără să oprească motorul, înaintă spre casă și urcă treptele. Servitorul medicului îi ieși în întâmpinare. Ea îl salută în malaeză, îi puse pachetul în mână și se pregătea să plece, când o voce binecunoscută strigă:

— Ce este, Joe?

Servitorul răspunse pe limba lui și ea nu prinse decât cuvântul «Mem». Se apropiau pași. Andrea făcu stânga-mprejur și năvăli pe trepte. Se grăbea spre mașina ei când auzi scârțâind ușa de la intrare: Nicholas Stransom trebuia să fi ajuns în verandă. Ea urcă în grabă în Rolls, îl dădu înapoi și ambreie cu o brutalitate care l-ar fi îngrozit pe Chen. Dar uitase să

deblocheze frâna de mână. Când își dădu seama. Nicholas era deja lângă ea.

— De ce atâta grabă? Întrebă el.

— Domnișoara Buxton m-a rugat să-ți aduc un pachet. Nu avea rost să te deranjezi pentru atâta lucru și să ieși.

— Tu nu mă deranjezi. Vino să bei ceva. S-ar zice că ai nevoie, spuse Nicholas deschizându-i portiera.

— Nu, zău. E târziu. Trebuie să mă întorc. Chen mă așteaptă. Te rog, eu...

— Dacă vei conduce în starea asta. Vei intra în primul copac din cale. Haide, nu-i decât nouă și jumătate. Chen nu va trimite o patrulă.

Tânăra coborî cu un oftat învins.

— Totdeauna-ți plasezi pachetele de parcă ar fi vorba de bombe cu explozie întârziată? Întrebă doctorul conducând-o în salon. Ar fi bine dacă te-ai așeza înainte de a te prăbuși. Ce e?

— Nimic. Nu prevăzusem o vizită mondenă.

El ridică sprâncenele, dar nu spuse nimic.

După o clipă, servitorul aduse băuturi și o farfurie cu gustări.

— Carne rece. N-am putut prânzi. Ți-e foame? Întrebă Nicholas.

Andrea scutură din cap. Paharul pe care i-l întindea el răspândea un ușor parfum de gin. După două sau trei înghițituri, se simți mai bine. Nicholas își goli paharul dintr-o dată și-și turnă din nou gin. Andrea observă pentru prima oară că nici el nu afișa deloc calmul său obișnuit. Părul îi era în dezordine și un început de barbă îi sublinia linia maxilarului. Își trecu o mână peste ochi de parcă îi durea capul.

— Pari obosit, spuse ea involuntar. Nicholas se răsturnă în fotoliu și-și întinse picioarele.

— Ziua a fost grea. Trei nașteri, un accident de motocicletă și, pentru a pune capac la toate, o sinucidere.

— Oh... Domnișoara Buxton se întreba de ce n-ai venit azi la orfelinat.

— L-am telefonat chiar înainte de venirea ta. Ea mi-a spus că erai pe drum.

— Voi pleca. Ai nevoie de odihnă.

— Nu, rămâi. N-aș putea dormi. Vorbește-mi.

Nicholas îi zâmbi și inima ei zvâcni. Uită răceala ultimei lor întâlniri. El părea epuizat și, curios, mult mai tânăr și mai apropiat.

— Bebelușii erau fete sau băieți?

— Băieți toți... spre marea bucurie a taților!

Își goli paharul și se apropie de canapeaua în care se așezase ea.

— O țigară?

— Mulțumesc.

Rămase lângă ea și-i simți mirosul de antiseptic nu destul de puternic pentru a-i ascunde parfumul lui discret și tulburător. Aproximarea lui o copleși. Dacă ar fi întins mâna, l-ar fi atins... Alungă imaginea degetelor ei pe obrazul lui și, cu glas tare, îl întrebă:

— Și accidentul?

— Se face tot ce-i posibil, la spital, spuse doctorul cu un gest nehotărât. Băiatul se va vindeca, probabil. Pentru tânăra care voia să moară am ajuns prea târziu.

— De ce se sinucid oamenii? Trebuie să aibă mult curaj...

— Curaj sau disperare. Micuța n-avea mai mult de cinsprezece-șaisprezece ani. Era însărcinată. Păcat! Anna s-ar fi ocupat de ea.

Surprinse expresia de pe chipul ei.

— Nu te mai gânde. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc

despre asta.

Tânăra întoarse capul. Avea un nod în gât și buzele îi tremurau.

— Andrea! zise Nicholas întorcând-o spre el. Nu plânge! Îți cer iertare. Nu voiam să te tulbur.

Atingerea mâinilor lui, îngrijorarea din voce era mai mult decât putea ea suporta. Peste o clipă, își ascundea fruntea în scobitura umărului lui Nicholas, iar el o mângâia pe cap și-i murmură cuvinte liniștitoare. Mila pentru mica moartă o eliberă de toate emoțiile atât de îndelung reprimite în America și se simțea neputincioasă să le stăpânească. Furtuna sfârși prin a se potoli și Andrea fu invadată de o senzație minunată de ușurare, de destindere. Inconștient, se strânse și mai aproape de Nicholas.

— Ține, suflă-ți nasul.

El îi dădu o batistă mare kaki și ascultătoare, ea își șterse nasul și ochii, înainte de a scoate un lung oftat tremurător. Brațul lui Nicholas alunecă din jurul umerilor ei spre talie. Tânăra simțea în palmă bătaile regulate ale inimii lui și încerca o fericire fără seamăn.

— E mai bine?

Ea scutură din cap. Doctorul o depărtă de el încet, dar ferm. Imediat toată pacea și mulțumirea dispărură, înlocuite de o jenă cum nu mai simțise niciodată. Simțea că fusese din nou ridicolă. Obrajii i se împurpură.

— Îți cer iertare, zise cu o voce gravă.

Nicholas coborî ochii spre ea.

— E inutil.

— Trebuie să plec. E, într-adevăr, târziu.

Se ridică, iar el nu încercă s-o rețină.

— Ar fi trebuit să-ți iei ceva gros pe tine. E mult mai răcoare, spuse doctorul însoțind-o până la mașină.

— Nicio problemă. Ajung repede acasă.

Tânăra se instalează la volan și răsuflă cheia în contact.

— Mulțumesc că mi-ai adus pachetul.

El se apleacă peste portieră și Andrea îi simți pe braț apăsarea caldă a mâinii. Îi ură *noapte bună* și se întoarse în casă.

Un sfert de oră mai târziu, tânăra înghițea o băutură caldă în birou când telefonul sună în vestibul. Îl auzi pe Chen răspunzând și se întreabă cine putea să sune la acea oră. Ajunse la telefon când Chen așeza receptorul în furcă.

— Cine era. Chen?

— Tuan doctor, Mem. Voia să știe dacă v-ați întors cu bine.

— Oh... înțeleg. Noapte bună, Chen!

— Noapte bună, Mem!

Andrea ajunsese în camera ei. Se așează la oglindă și se demachie zâmbind imaginii sale. Se simțea brusc foarte fericită.

Capitolul 6

În după-amiaza de dinainte de balul ofițerilor din armata malaeziană, Andrea se odihnea în camera sa. Prea emoționată ca să poată dormi, începu să citească o carte despre triburile indigene care trăiau în jungla de nepătruns, la nord și la est de Perak, dar, la sfârșitul primului capitol, se surprinse parcurgând rândurile fără a le înregistra sensul. Renunță să se concentreze și abandonă cartea.

Va fi Nicholas la bal? Aceasta era cheia

încordării ei nervoase. Mike îi spusese că «toată lumea» va fi acolo, dar Nicholas ar putea lipsi exact din acest motiv. Totuși, amintindu-și de ultima lor întâlnire, se gândea că, poate, va veni. Dacă nu... Andrea suspină. Dacă nu, toate speranțele ei se spulberau ca un balon de săpun.

Se simți puțin vinovată la ideea de a-l accepta pe Mike drept partener din moment ce toate pregătirile ei febrile erau destinde altuia. Pentru Nicholas voia ea să se facă cât mai frumoasă. Dimineața, Ah Kim o spălase pe cap cu apă de ploaie și adăugase la clătire esență chinezească: odată uscat, părul îi strălucea ca o rețea de aur și degaja un parfum irezistibil.

La ora șase, se odihni puțin, apoi făcu o baie caldută, urmată de un duș rece. După care, înfășurată într-un kimono de bumbac, se fardă discret. Își contură buzele cu un ruj de culoarea azaleei roz și Ah Kim îi prinse în păr o panglică lungă de argint.

— Și acum, rochia! zise Andrea zâmbind.

Micuța chinezoaică se grăbi spre garderobă și scoase rochia al cărei model fusese conceput de Andrea însăși. Era făcută din muselină ușoară albă: corsajul era drapat a *le grecque*, iar fusta necesitase doisprezece metri de țesătură. O centură lată, țesută cu fir de argint îi încercuia talia, subliniind și mai mult suplețea corpului ei tânăr. Mica amah o îmbrăcă pe stăpâna sa cu precauție și clătină din cap cu un aer satisfăcut.

Privindu-se în oglindă, tânăra avu impresia că privește pe altcineva. Părea mai înaltă, de o suplețe aproape imaterială. Ochii îi erau la fel de strălucitori ca și medalionul de jad de la gât.

Aștepta pe verandă când sosi Mike.

— Nervoasă? Întrebă el instalând-o în mașină.

— Teribil. Mă simt ca o Cenușăreasă.

— Sper că nu vrei să dispari la miezul nopții. Balul va ține, cu siguranță, până în zori.

Ajungând în fața clădirii armatei, Andrea văzu un cort imens, decorat cu becuri și lanterne colorate. Fură primiți la intrare de către colonelul Kim. Un soldat îi ghidă spre o masă și, în vreme ce Mike comanda consumația, andrea privi în jur. Stâlpii ce susțineau cortul erau împodobiți cu frunze de palmier și fiecare masă era ornată cu un buchet de flori exotice.

Toți ofițerii regimentului purtau pantaloni negri, centură lată roșie și tunici albe cu broderii de aur. La masa colonelului, erau așezați mai mulți demnitari malaezieni în ținută de ceremonie. În contrast cu rochiile foarte decoltate ale americanelor, invitatele chinezoaice purtau *cheongsams*-uri cu o broderie somptuoasă, iar indiencele, cele mai magnifice *sari*-uri.

— Vrei să dansezi? Întrebă Mike.

— O, da, te rog. Nu țin să pierd nicio clipă din seara aceasta. N-am fost niciodată la un bal.

În timp ce se îndreptau spre sala unde cânta orchestra regimentului, Andrea nu dădu atenție privirilor care o urmăreau, dar Mike le surprinse și o luă pe pista de dans cu un aer de proprietar.

— Dintr-o clipă în alta, făcu el zâmbind, tinerii cuceriți vor face coadă ca să te smulgă de lângă mine.

Ea începu să râdă și constată, după o jumătate de oră, că Mike avusese dreptate. Fu asediată imediat de o mulțime de cavaleri, până când partenerul ei veni să o caute.

— Ți-am spus eu! Acum vino să-i cunoști pe Carteri... Ross și Lisa.

La ora unsprezece, balul era în toi și speranța lui Andrea de a-l vedea apărând pe Nicholas, slăbea încetul cu încetul. Încercă să-și spună că fusese chemat la un bolnav și că va veni mai târziu, dar își

ascundea din ce în ce mai rău dezamăgirea.

— Ce ar fi să luăm un minut de pauză? sugera Lisa Carter între două dansuri.

Când rămaseră singure. Lisa îi spuse:

— Ești o adevărată surpriza! Nu semeni deloc cu micile prietene obișnuite ale lui Mike.

— Nu sunt mica lui prietena. Doar o prietenă și nimic mai mult.

Vocea ei fusese fermă și citi în ochii femeii din fața ei regretul, de aceea. Andrea se grăbi să adauge pe un ton ceva mai prietenos:

— Îl cunoști demult?

— Ross și cu el și-au făcut împreună studiile și am venit aici pe același vapor.

— Lisa, n-aș vrea să mă amestec în ce nu mă privește, dar Mike mă îngrijorează câteodată.

— În ce fel?

— Ei bine... Poate să pară ridicol... Pentru că are mereu un aer atât de nepăsător. Dar am impresia că e vorba de o fațadă și că înăuntrul său e foarte nefericit.

— Ce te face să crezi asta? întrebă cu prudență Lisa.

Andrea ezită o clipă. Dar se simțea cuprinsă de o simpatie spontană pentru femeia aceasta; îi putea face confidențe, era sigură.

— Cred că e îndrăgostit de Kara Maitland.

Înainte de a-i răspunde, Lisa își întinse rujul cu vârful degetului.

— Nu ești proastă, spuse ea. Majoritatea oamenilor nu văd decât aparențele... Oh. Mike ducea o viață grozavă... Înainte s-o întâlnească pe Kara.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Eram la Club în seara când au făcut ei cunoștință, făcu Lisa visătoare, fumând o țigară. Ai fi zis că tocmai primise o bătă în cap. Și Kara la fel. După

aceea, a urmat o dragoste nebună. Într-o zi, a venit cu ea la noi. Și-au petrecut ziua înțepându-se că până și Ross, care nu-și dă seama niciodată de nimic, se simțea jenat. Dar fiecare, când credea că celălalt nu-l privește, slăbea garda și atunci se vedea că erau nebuni unul după altul.

— Dar atunci, de ce...?

— De ce au rupt-o? Pentru că nici Kara, nici Mike nu voiau să se facă ridicoli. Înțelegi, aveau amândoi de susținut o reputație. Când, după toate aventurile lor fără viitor, s-a ivit dragostea, aceea adevărată, n-au îndrăznit s-o recunoască.

— Dar nu are sens! strigă Andrea. Ar trebui să-și cunoască bine sentimentele reciproce!

— Mă îndoiesc, făcu Lisa înălțând din umeri. Dacă ai fi fost îndrăgostită la nebunie de un bărbat care nu ți-ar fi arătat niciodată că are ceva pentru tine, ai fi avut curajul să-i spui adevărul, în speranța că sentimentele lui ar fi aceleași?

Andrea își mușcă buzele.

— Nu, nu cred. Dar, în general, nu femeile fac primele avansuri.

— De acord. Dar pot lăsa să se înțeleagă că o declarație nu ar fi rău primită. Kara nu i-a arătat niciodată lui Mike nici a zecea parte din sentimentele sale.

— Nu ai putea să-i spui? sugeră tânăra.

— Nu m-ar crede. Ar trebui să se întâmple o mare catastrofă pentru a-i pune și pe unul și pe celălalt în fața adevărului.

În acel moment, intră un grup de femei și discuția fu întreruptă. Când Andrea și Lisa ajunseră la masă, se servea o cină ușoară. Tânăra era la desertul de ananas când o voce întrebă:

— Bună seara! Pot să mă așez și eu aici?

Mike își împinse scaunul și se ridică.

— Bună seara, Stransom! Te credeam plecat la drum.

Andrea își prinse cu gesturi stângace farfuria care era să-i cadă pe rochie.

— Bună, Andrea! spuse Nicholas.

— Bună! răspunse ea cu o voce tremurătoare.

Inima îi bătea atât de tare că puteai s-o auzi.

Din fericire, tânăra avu o clipă la dispoziție pentru a-și recăpăta sângele rece, în timp ce Mike îl prezenta pe medic celorlalți meseni.

— Credeam că nu mai vii, spuse ea pe un ton indiferent când Nicholas se așează alături.

— Serios? întrebă bărbatul privindu-i cu atenție pieptănătura, rochia, brațele goale. A trebuit să plec din oraș, cum spunea Bradley. Dar am aranjat să mă întorc la timp. Ți place?

— E grozav!

Era lângă ea și, totuși, nu găsea nimic să îi spună. Nicholas se aplecă să-și ia o pâinișoară și tânăra îl privi pe furiș. Smokingul alb îi puneă în valoare tenul oacheș.

— Înghețata ta aproape s-a topit, sublinie el, cu un zâmbet ironic.

Dar ei îi dispăruse tot apetitul și-și îndepărtă farfuria. Mike îi vorbea și ea răspundea mecanic. Cineva spunea o glumă și ea râdea ca toată lumea. Dar, sub masca aceasta nepăsătoare, tremura de bucurie că Nicholas era lângă ea.

Orchestra reîncepu să cânte și Ross o invită la dans. Părăsind masa, îl auzi pe Nicholas vorbind cu Lisa.

Dansase deja cu Mike și cu încă doi bărbați, când Nicholas o întrebă:

— Îmi acorzi dansul acesta, Andrea? Bradley,

îmi dai voie?

— Sigur, bătrâne.

Perechile erau numeroase și Nicholas o ținea strâns lângă el. Dansau în tăcere și Andrea avea acuta percepție a brațului care-i încercuia talia, a feței lui atât de apropiată de a sa. Îi simțea degetele subțiri, mângâietoare prin materialul subțire al rochiei. Obrazul lui proaspăt bărbierit, răspândea un parfum plăcut de after-shave, care o amețea. Ar fi vrut să-i mângâie cu buzele încruntarea îndărătnică a gurii, să-i simtă răsuflarea fierbinte contopindu-se cu a ei. La acest gând, corpul îi fu invadat de o căldură plăcută. Închise ochii.

În îmbrățișarea lui se ghicea puțină tandrețe. Privea în jos, răvășindu-i cu respirația părul deschis la culoare și lucios.

Trupul ei era delicat și extrem de feminin. În timp ce se legănau încet, în ritmul muzicii, Nicholas auzea foșnetul hainelor ei, care se atingeau încet de ale sale. Era ceva în privirea lui care spunea că ar fi dorit să le scoată una după alta, pentru a-i simți căldura pielii. Ardea de dorința de a o mângâia, de a-i atinge cu buzele diamantul din lobul urechii, de a-i simți pe limbă puful ca de piersică al pielii. Voia să o guste. Peste tot.

— Obosită? îi murmură el în ureche.

— Nu, zise tânăra roșind. Ascultam muzica.

Când orchestra tăcu, doctorul îi păstră mâna într-a lui și ieșiră pe o ușă care dădea spre peluză. Se așezară pe o bancă de palmier și Nicholas îi oferă tabachera. Ochii li se întâlneau în lumina brichetei. El stinse flacăra. Chiar și în întuneric, îi simțea privirea fixă și strălucirea ca de metal a ochilor. Nu clipea și, în fața încordării – ca de fiară sălbatică – pe care o ghicea pe fața lui, se simți vulnerabilă.

O cuprinse un tremur. În acel moment, el încetă să o mai privească, de parcă, mișcându-se, ea rupsese vraja.

— Ești foarte frumoasă în seara asta! zise el încet.

Andrea își ținu răsuflarea. Se întrebase adesea ce efect ar avea asupra ei nuanța aceasta din vocea lui Nicholas și uite că acum, când o auzise, se temea de ea. Simțise felul ăsta de spaimă când Mike încercase să trezească în ea o reacție la sărutările lui.

Ce știa, de fapt, despre bărbatul acesta cu ochi batjocoritori și gură cinică? Poate că emoțiile confuze care o agitau nu erau decât o foarte puternică atracție fizică.

— Ți-e frig? adăugă amintindu-și tremurul ei.

Ea tresări și scutură din cap, înăbușindu-și un hohot ironic de râs. Într-un efort de a-și domina teama, se retrase între perne.

— Ce fetiță caraghioasă ești! reluă Nicholas. S-ar zice că ți-e teamă de ceva...

Deodată, ea simți trezindu-i-se ranchiuna. O trata din nou ca pe o școlăriță; vocea lui își reluase inflexiunea batjocoritoare.

— De ce mi-ar fi teamă?

Fără știrea ei, Nicholas își întinse brațul pe spătarul băncii. Își lăsă mâna să cadă pe umărul lui Andrea.

— Tu ce ești? întrebă el. Copil sau femeie? Norul care ascunsese luna se risipi și grădina fu scăldată de razele palide ce aruncau o lumină confuză pe fața tinerei, tulburată și întrebătoare.

— Nu cred că știi nici tu, reluă blând bărbatul. Mai bine am intra. Ceilalți se vor întreba, fără îndoială, unde suntem.

Încă o scurtă clipă, mâna îi rămase în contact cu

rotunjimea umărului lui Andrea. Apoi o ajută să se ridice și interludiul luă sfârșit.

După ce o aduse la masă, Nicholas își luă rămas bun și ea se întrebă dacă-l va mai vedea vreodată, măcar de departe. Își spunea tristă că eșuase și că nu va reuși niciodată să treacă un important obstacol:

«Tu ce ești? Copil sau femeie?»

În sinea sa, întrebarea se relua la nesfârșit. Ce voise să spună? Ce-ar fi trebuit să îi răspundă ea?

«Sunt o proastă, își zise cu amărăciune. Aștept seara asta de zile întregi și acum mă comport ca o adolescentă stângace.»

— Nu ești prea veselă, scumpa mea. Ce ți-a spus Stransom de te-a făcut atât de melancolică? Întrebă Mike.

— Dar... nimic. Aș vrea să mai iau un pahar de șampanie, răspunse cu un zâmbet nepăsător.

Mike îi umplu paharul, care se revărsă.

— O, pardon, draga mea!

El șterse fața de masă cu batista și fu cât pe ce să răstoarne paharul. Andrea își dădu seama că era beat.

— În sănătatea ta, floare de lotus!

Își goli paharul și-și turnă imediat altul.

— Atenție, Mike! spuse Lisa. Ești amețit bine.

— Haide, sunt sobru ca o cămilă. Nu-i așa, floarea mea de lotus?

Lisa înălță din sprâncene și-i aruncă lui Andrea o privire semnificativă.

— Să dansăm, făcu Mike prinzând-o pe tânără de încheietura mâinii.

Se ținea încă în picioare și Andrea își spuse că menținându-l pe pista de dans ar evita poate o situație stânjenitoare, dar, în clipa în care treceau prin fața intrării în cort, apărură Kara Maitland și cavalerul ei.

Kara îi adresă lui Mike un zâmbet strălucitor.

— Bine, Mike, unde te ascundeai? Nici nu credeam că ești aici... Bună seara, domnișoară Gartner, spuse ea întorcându-se spre Andrea. Pot să ți-l prezint pe Jimmy Sandford?

Colosul ce o însoțea se înclină.

— Noi mergem la bar. Vreți să ne însoțiți? sugeră el.

Spre marea consternare a lui Andrea, Mike acceptă grăbit invitația.

Un fum gros de țigară îmbâcsea aerul din bar și își croiră cu greu drum.

— Mă tem că trebuie să stăm în picioare, făcu Jimmy Sandford. Ce vrei de băut, domnișoară Gartner?

Ceru un suc de ananas, dar cei doi bărbați insistară ca ea să bea ceva mai tare, și, în final optă pentru un Martini.

— Coniac *apă de seltz* pentru mine, dragule, zise Kara cocoțându-se pe un taburet.

Potrivi o țigară într-un port-țigaret lung și cei doi bărbați își căutară brichetele. Mike câștigă.

— Mulțumesc! zise Kara ținându-i încheietura mâinii cu degetele.

Andrea văzu maxilarul lui Mike crispându-se. Cele zece minute care urmară fură pentru el o evidentă tortură. Cu o cruzime aparent sigură de sine, Kara flirtă excesiv cu Jimmy Sandford. Cu brațul trecut pe sub al lui, ea îl copleșea cu priviri provocatoare și-i spunea «Jimmy dragule» la fiecare întorsătură de frază. Oricine ar fi putut să creadă că era sincer îndrăgostită.

— Auzi, cântă melodia noastră, Jimmy dragule! strigă ea. Hai să dansăm! Ne scuzați? adăugă.

Mâna lui Mike se crispă așa de brutal pe cea a lui Andrea încât trebui să-și muște buzele să nu țipe.

După plecarea celor doi, îi spuse repede:

— E prea cald aici. Ce-ar fi să ieșim puțin?

O privi absent. Ea adăugă, pătrunsă de milă pentru furia lui neputincioasă:

— A făcut-o intenționat numai ca să te scoată din minți.

Nările lui Mike fremătară:

— Ce dracu' vrei să spui? Vrei să mă supere faptul că ea ține să se arunce de gâtul acelui măgar pretențios? Barman, încă un whisky dublu.

— Crezi că e bine? Întrebă neliniștită Andrea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă trage mereu de mânecă. Știu eu când trebuie să mă opresc.

Ea avu o mișcare de recul. Mike ridicase vocea și lumea începea să-i privească.

— Dacă-mi dai voie, mă întorc la masa noastră, zise ea cu o voce controlată cu grijă.

— Andrea... îți cer iertare!

Îi întinse mâna cu o privire rugătoare.

— Să mergem să luăm aer! adăugă brusc.

Când ajunseră afară, Mike rămase nemișcat și își trecu mâna peste ochi de parcă l-ar fi durut capul.

— Este o grădină pe aici, spuse ea ezitant. Vom fi mai liniștiți acolo.

— Și cine ți-a arătat grădina asta liniștită? Întrebă tânărul cu o bănuială veselă.

Dar, când ajunseră, banca era ocupată. Se întoarseră deci în cort, unde Lisa scotea exclamații de încântare în fața unei brățări de argint, pe care tocmai o câștigase la un concurs de dans.

De aici înainte, veselia deveni din ce în ce mai zgomotoasă. Totuși, spre două dimineața, plecările deveniră mai numeroase și Carterii anunțară curând că trebuie să plece și ei. Spre bucuria ei, Mike sugerează să facă la fel.

— Ești sigură că totul va fi bine? o întrebă Lisa pe tânără, în timp ce-și luau hainele. Mike are tendința să apese pe accelerator când e băut. Știi, am putea să te conducem noi.

— Pare puțin mai liniștit.

— Sper, zise Lisa fără convingere.

Bărbații le așteptau pe aleea de la parcare. Andrea îi ură *noapte bună* lui Ross și-i întinse mâna. Avu impresia că i-o reține mai mult într-a sa și se simți reconfortată.

Așa cum prevăzuse Lisa, Mike ieși din tabăra ofițerilor cu o viteză care o făcu pe Andrea să se agațe de mânere. Pe șosea, acul indicatorului sări peste sută. Ea ezită să-i ceară să încetinească, spunându-și că ar fi mai bine să nu-i distragă atenția. După o clipă, mormăitul motorului și sclipirea farurilor avură asupra ei efectul unui narcotic și închise ochii. Când mașina încetini și se opri, clipi des.

— Am și ajuns?

Mike întrerupse contactul și se destinse.

— M-am gândit să încheiem seara cu o sărbătorire intimă.

Ea se îndreptă și privi peste portieră. Nu erau la *Casa cu șapte fântâni*. Mașina se găsea într-un garaj necunoscut.

— Încă n-ai venit niciodată la mine, nu-i așa? Dacă servitorul mi-a executat ordinele, ar trebui să găsim ceva de mâncare și o sticlă de șampanie la frigider.

Mike deschise portiera și se pregăti să coboare.

— Așteaptă! Credeam că mă conduci acasă.

— E devreme încă, scumpa mea. Nu-mi spune că voiai să-ți termini noaptea într-o casă pustie.

— Îmi propui serios să vin să beau șampanie la tine la ora două și jumătate a dimineții? Ia te uită,

Mike! făcu ea, aproape amuzată.

— De ce nu? Suntem majori și vaccinați și unul și celălalt.

— Ești nebun! declară tânăra, aplecându-se să bage din nou cheia în contact. Hai, mai bine mă conduci acasă. Sunt obosită.

— Oh, nu mă contrazice. Nu ai încredere în mine?

— Nu e vorba de încredere, spuse ea oftând. Știi foarte bine că nu pot veni la tine la ora asta.

— Dar de ce? Cine va ști?

Mike închise din nou portiera și se apropie mai tare de ea.

— Fii drăguță, iubito!

Tânăra își pierdu răbdarea.

— Dacă ar fi alt bărbat în locul tău, m-aș înfuria într-adevăr. Condu-mă acasă. Te rog!

Ca răspuns, el încercă să o sărute. Andrea se desprinse din brațele lui, deschise portiera și coborî.

— Hei, unde te duci?

— Caut un *trisha*, îi răspunse ieșind din garaj pentru a intra pe alee.

— Nu fi stupidă! Nu există așa ceva, la ora asta.

Mike sărise din mașină și se grăbea spre ea.

— Atunci voi merge pe jos.

— Andrea, așteaptă! Glumeam. Te voi conduce, desigur, dacă asta vrei...

Începu să alerge și o prinse în momentul în care tânăra ajungea la poartă.

— Sfinte, nu e nevoie să te enervezi sub pretext că...

— Nu mă atinge, te rog! spuse Andrea când el vru s-o prindă de braț.

— O, ia te, uită... S-ar spune că vreau să te răpesc, făcu Mike cu un zâmbet dezarmant.

— Necazuri? Întrebă o voce venind de nicăieri și care îi făcu să tresară.

— Ce dracu'! protestă Mike.

— Bradley te inoportunează? Întrebă Nicholas Stransom.

Un moment, se lăsă o liniște grea.

— Ia ascultă, Stransom! explodează Mike. Încep să mă satur de tine. Ce dracu' te fofilezi ca un indigen afurisit?

Nicholas îl ignoră.

— Te voi duce acasă, îi spuse lui Andrea.

— Dracu' te-a adus! strigă Mike. Pentru început, ai încercat s-o monopolizezi la bal și acum ai blestematul tupeu să vii până aici. Am gândit totdeauna că-ți bagi nasul peste tot. Dar, de data asta, pe Dumnezeuul meu, mergi prea departe. Spală putina!

Nicholas își aruncă țigara în șanț. Zâmbea, dar ochii lui aveau strălucirea dură a oțelului. Fără să o privească pe tânără, ordonă:

— Andrea, du-te și așteaptă-mă în mașină! Vin imediat.

După o ezitare, ea se pregăti să se supună, când Mike se aruncă deodată înainte și vru să-l lovească cu pumnul pe Nicholas. Ca și cum ar fi avut de-a face cu un copil, acesta întinse brațul stâng pentru a-i para lovitura și-l atinse pe Mike cu o directă în bărbie. Tânărul oscilă o clipă înainte de a se prăbuși cu un geamăt înăbușit. Nicholas îl ridică fără un efort prea mare.

— Nu are nimic, zise el. Du-te și așteaptă-mă în mașină!

Îngrozită, Andrea găsi vehiculul câțiva metri mai departe, pe șosea și se lăsă să cadă pe banchetă cu un lung oftat de ușurare. Timpul îi păru nesfârșit până îl văzu pe Nicholas înaintând spre ea. Se întreba dacă va

arunca pe ea toată responsabilitatea incidentului și dacă o va copleși cu sarcasme. Dar, când se instalează lângă ea și aprinde lumina, constată că avea o expresie cu totul diferită.

— Sunt dezolat că a trebuit să acționez în fața ta, zise doctorul zâmbind.

— E lovit rău? Întrebă tânăra cu neliniște.

— Nu, e doar amețit. Servitorul său îl va îngriji. Și tu? spuse, măsurând-o.

— Mă simt foarte bine. Cum de ai fost aici?

— V-am urmărit.

— Sunt fericită! N-aveam chef să mă întorc pe jos cu noaptea în cap.

Demară. Făcură drumul fără să vorbească, dar atmosfera între ei era amicală. Oprit în fața casei, Nicholas își consultă ceasul.

— E aproape trei. Pot intra o clipă?

Ea consimți.

Holul era luminat și Chen lăsase un termos cu cafea și un platou cu gustări, acoperit cu muselină. De asemenea, scosese carafa de whisky și sifonul *apă de seltz*.

— Ce-ar fi să mergem în curte? sugeră Andrea.

Nicholas o urmă, împingând măsuta cu roțile.

— Crezi că aş trezi pe cineva dacă aş da drumul la fântânile arteziene? Întrebă ea în șoaptă.

— Nu cred.

După o clipă de liniște, se auzi un freamăt... și cele șapte jeturi de apă urcară spre clarul de lună, ca niște valuri de diamante lichefiate.

— Toată lumea ar trebui să aibă o fântână în grădină, spuse ea așezându-se, în timp ce Nicholas turna cafeaua. Privindu-le, simți cum toate problemele dispar... Și e mai puțin scump decât o consultație la psihiatru, adăugă râzând.

— Ești fericită în casa asta, nu-i așa?

— Da, presupun că greșesc lăsându-mă cuprinsă de această fericire. E așa de tentant să nu te gândești la viitor, dar nu peste multă vreme va trebui s-o fac.

Tânăra își așază capul pe perne, privind luna printre crengile unui migdal.

— Într-un fel am înțeles, trăind aici, de ce se izolează oamenii de restul lumii.

— Intrând la mănăstire, vrei să spui?

Ea aprobă din cap.

— Nu cred că scapi de lume, în felul acesta. Existența poate să pară o vreme oarecare senină și odihnitoare, dar sfârșești, probabil, prin a regreta greutățile și satisfacțiile unei vieți normale. Și te privezi de funcția primordială a unei femei... de a avea copii.

— Altfel spus, locul unei femei este în cămin, murmură Andrea ironică.

— Da, asta cred.

— Dar dacă o femeie are o carieră foarte importantă pentru ea... profesoară sau medic, de exemplu? Crezi că trebuie să renunțe?

— Câte femei au o carieră? Majoritatea își câștigă existența, în zilele noastre, dar multe din ele - dactilografele, vânzătoarele - sunt fericite să renunțe la slujbele lor ca să devină soții și mame. Presupun că mă găsești demodat? adăugă el, strecurându-i o privire piezișă.

— Nu. De fapt, sunt de acord cu tine.

Tânăra se ridică și se apropie de bazin. Aplecându-se, își văzu fața reflectată în apă, sub clarul de lună.

O pală de vânt îi aruncă pe creștet o ploaie de picături și întinse amândouă mâinile spre fântâni.

— O adevărată naiadă! zise în spatele ei vocea lui Nicholas.

Se întoarse râzând, cu mâinile ude apăsate pe obraji. Dar râsul i se stinse brusc de pe pe buze. Se măsurară îndelung, apoi, cu gesturi tandre, Nicholas îi luă mâinile și o trase spre el.

— Mem! Mem!

Vocea nu era decât un zgomot îndepărtat.

Perceput ca prin pâcla somnului, dar Nicholas își înăbuși o înjurătură și-i dădu drumul. Ea recunoscuse vocea grăbitei chemări. În aceeași clipă, îl văzu pe Chen trecând pe sub arcada care dădea spre aripa servitorilor. Alergând în fuga mare, își încheia haina, iar părul său negru, de obicei bine lins, i se ridica pe creștet. Totuși, găsindu-i, se gândi să facă obișnuita plecăciune.

— Cer iertare la Mem c-o deranjez...

— Ce se întâmplă? interveni Nicholas.

— A fost un accident în sat, Tuan. O fată e rănită. Oamenii au nevoie de ajutor.

— Andrea, du-te repede și caută-mi trusa în mașină. Chen, condu-mă la casa fetei. Mem ne va urma, spuse Nicholas, scoțându-și smokingul ca să-și ridice mânecile cămășii.

Când Andrea reveni cu trusa, cei doi bărbați dispăruseră și ea traversă în fugă grădina pentru a găsi cărarea mărginită de ferigi care, în trecere, i se agățau de fustă. Acolo unde drumul urmărea panta abruptă a colinei fuseseră tăiate trepte grosolane și fu gata să cadă de două ori.

Nu avu nicio dificultate în a găsi casa: tot satul era strâns în fața ușii. Mulțimea îi făcu loc și Andrea intră în unica încăpere cu podea de pământ bătătorit și pereți de palmier. Rănita, o malaeziană micuță, de vreo doisprezece ani, era întinsă pe un pat prost, între

părinții săi, pe de o parte și Nicholas de cealaltă. Restul familiei se înghesuia într-un colț și Chen, la picioarele patului, ținea o lampă cu petrol.

Când intră Andrea, Nicholas i se adresează lui Chen în cantoneză, iar Numărul Unu îi întinse lampa tatălui fetei și se grăbi să iasă din casă. Atunci, Nicholas le spuse ceva părinților. Fără să înțeleagă, Andrea văzu teama născând în ochii lor. Femeia scoase un țipăt lung de groază, căzu în genunchi și începu să bolborosească în șoptă o rugăciune.

Nicholas se întoarse într-un sfârșit spre Andrea și-i luă trusa.

— Bun, spuse el scurt. L-am trimis pe Chen acasă să cheme o ambulanță și să anunțe spitalul. După cum vezi, copilul a fost ars grav. Am ajuns la vreme ca să-i împiedic s-o ungă cu grăsime. Vrei să ții lampa? Bărbatul e într-o stare, că ar scăpa-o probabil din mână.

Tot vorbind, deschise trusa ca să scoată pansamentele sterile. La atingerea lor, fetița gemu de durere. Mâinile ei slabe zgâriară mindirul și picături mari de sudoare îi apărură pe frunte. Medicul îi vorbi în malaeză și ea ridică o privire rugătoare, de animal rănit. El îi luă pulsul și Andrea îl văzu strângând din buze. Părea că a trecut o eternitate de când Chen părăsise coliba; totuși, știa, nu fuseseră mai mult de două-trei minute. În cât timp va veni ambulanța?

În sfârșit, după momente ce păreau interminabile, în fața bordeiului se auzi un strigăt de bucurie și Andrea, ușurată, auzi un zgomot de motor. Cinci minute mai târziu, totul se sfârșise. Micuța era în ambulanță, împreună cu Nicholas și cu părinții ei și, în drum spre spital.

După plecarea lor, Andrea se chinui să-i convingă pe cei rămași că totul va fi bine. Chen o găsi

și o duse acasă.

Era în pat, bând o ceașcă de ceai tare și fierbinte, explicându-i lui Ah Kim ce se întâmplase, când îi reveni amintirea momentului între ea și Nicholas, înainte să-i întrerupă Chen. «Măcar dacă ar fi putut să ajute mai mult!» gândi ea cu regret.

Ah Kim îi luă ceașca.

— Mem doarme. În curând dimineată, spuse.

Stinse lampa și ieși fără zgomot.

Câteva secunde mai târziu. Andrea dormea.

Dimineată sună telefonul în hol și tânăra se grăbi să răspundă.

— Andrea? Aici e Nicholas.

— Oh. Sunt așa de mulțumită! Cum îi merge fetei?

— E în afara pericolului, cred.

— Cu atât mai bine. Voiam să cobor în sat, dar m-am trezit târziu.

— Bietul copil! Ce trist sfârșit pentru o seară! Avea oare vocea lui o intonație specială?

— Da, așa-i. Știi ce s-a întâmplat?

— Da. Se pare că... Pardon? Ea îl auzi vorbindu-i altcuiva.

— Alo? Scuză-mă. Uite, nu pot vorbi acum. Te-am sunat să te întreb dacă n-ai vrea să asisti cu mine, în seara asta, la o nuntă malaeză, cu condiția să nu fii prea obosită.

— Aș fi încântată! spuse ea veselă.

— Bine, voi trece pe la patru. Pe curând! îl auzi închizând.

— Pe curând! murmură fermecată. Poștașul îi aduse o scrisoare *par avion* din America: trei pagini înghesuie, cu scrisul mătușii ei.

Tonul era surprinzător de îngăduitor, dar Andrea știu să citească printre rânduri: mătușa ei revenise la

sentimente mai bune, descoperind că viața îi era mai puțin ușoară fără ajutorul secretarei sale benevole.

Se hotărî să-i răspundă mai târziu. Merse să-i viziteze pe părinții micuței fete arse. La întoarcere, Chen o informă că o aștepta un anume domn Wong din Kuala Lumpur.

Domnul Wong era un chinez gras, îmbrăcat într-un costisitor costum de stofă crem, cu o cravată americană țipătoare și pantofi de piele negri cu alb. Incisivii îi erau plombați cu aur și purta la degetul mic de la mâna dreaptă un solidar enorm. Vorbea o engleză excelentă, cu un ușor accent american.

Andrea simți că Chen nu-l plăcea.

Domnul Wong nu-și pierdu vremea cu politețuri. Venise, anunță el, deoarece aflase că domnișoara Gartner voia a vândă casa. El își căuta de mult o reședință la țară și era dispus să dea patruzeci și opt de mii de dolari pentru *Casa cu șapte fântâni* și domeniul înconjurător.

Lui Andrea i se tăie respirația, înainte de a-și reține cu greu un zâmbet. Cu șase luni în urmă dispunea doar de banii de buzunar pe care i-i aloca cu zgârcenie mătușa Eleonore. Și iată că un necunoscut îi oferea fantastica sumă de patruzeci și opt de mii de dolari.

Domnul Wong se înșelă probabil asupra acestui zâmbet. Se aplecă în față, cu un gest larg al mâinilor grăsuțe.

— Nu-i suficient, nu? O.K. Să spunem cincizeci de mii.

— Nu sunt încă hotărâtă să vând, domnule Wong, protestă Andrea.

— Bine, bine. Gândiți-vă, făcu el cordial.

Peste o jumătate de oră, când acesta plecase în Cadillac-ul său bleu-turcoise, condus de un șofer în

livrea, Andrea ajunse la piscină. În apa călduță, reflectă la această întâlnire extraordinară. Domnul Wong îi lăsase cartea sa de vizită: era proprietarul a două parcuri de distracții, un hotel și trei cinematografe.

Dacă i-ar accepta oferta? Cu banii aceștia ar putea să se bucure toată viața ei de o independență confortabilă. Dar această independență, pe care nu sperase s-o atingă vreodată, nu-i mai apărea dintr-o dată atât de atrăgătoare. Ar fi singură, fără restricții, fără legături, dar unde s-ar duce și ce ar face?

Nu, dacă domnul Wong i-ar fi făcut această propunere cu câteva săptămâni mai devreme, poate ar fi acceptat-o. Dar acum totul se schimbase și ea mai avea nevoie de ceva timp ca să se hotărască.

După prânz, găsi în bibliotecă o carte despre obiceiurile malaeziene. Conținea un capitol despre ceremonia căsătoriei. Tânăra se instalează în curte pentru a se pune la curent cu exigențele etichetei, în vederea acestei seri.

Puțin după trei și jumătate, Chen veni să o anunțe că dorea s-o vadă Tuan Bradley. Andrea încercă o clipă tentația de a refuza să îl vadă. Dar, după un moment de gândire, se împlânzi și îi spuse lui Chen să-l conducă până la ea.

— Să servesc ceaiul, Mem?

— Nu, mulțumesc. Nu acum.

Când apăru Mike, era cufundată în carte. Chen tuși.

— Tuan Bradley, Mem.

Doar atunci ridică ochii. Mike avea o figură atât de rușinată încât aproape că i se făcu milă.

— Îmi cer scuze că te deranjez, dar aș dori să mă ierți pentru noaptea trecută, spuse el stângaci. De fapt, eram amețit bine. M-am comportat ca un porc și

vreau să știi că regret sincer.

Dădea să plece, dar ea îl chemă și tânărul așteptă.

— Îți accept scuzele. Să uităm tot ce s-a întâmplat.

— Ai putea? întrebă el grav.

— Cred că da. Răspunse și-i întinse mâna.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! făcu el cu voce joasă.

— Și acum așează-te: am să-ți povestesc ce s-a întâmplat la întoarcerea mea aici.

Tânăra îi istorisi evenimentele nopții trecute și, vorbindu-i, îi așază o mână pe braț. El coborî ochii spre degetele ei fine și pe față îi trecu o expresie ciudată. Acoperi acea mână cu a sa și murmură:

— Andrea... Vrei să te căsătorești cu mine?

Capitolul 7

Andrea lărgi incredulă ochii.

— Nu vorbești serios!

— Ba da. Poate că momentul este prost ales, dar, în noaptea trecută, când mi-am venit în fire, mi-am dat seama ce simt pentru tine.

— Și ce simți? întrebă tânăra cu gravitate.

Mike se ridică și începu să se plimbe în sus și în jos pe lângă ea.

— Mărturisesc, începu, că nu m-am gândit niciodată la căsătorie până... Până noaptea trecută. Mi-am dat brusc seama că viața mea ar fi pustie dacă ai refuza să mă vezi. Ascultă, sunt stângaci, dar ești

prima femeie care m-a tentat vreodată să mă așez, să prind rădăcini. Nu valorez eu mare lucru, știu, draga mea, dar aş face tot posibilul să fii fericită.

Se întoarse către ea și o privi cu un aer plin de speranță.

Andrea se juca nervoasă cu brățara de la ceas. Propunerea era neașteptată; avea nevoie de timp ca să-și caute cuvintele. Răspunsul era simplu, dar mai trebuia să-l exprime cum se cuvine.

— Mike, acum câteva zile mi-ai spus că nu crezi în dragoste. Ți-ai schimbat părerea?

El privea o insectă târându-se pe pavaj, la picioarele lui. Zise încet:

— Nu știu. Poate trebuie să înveți să iubești, încă n-am vrut niciodată s-o fac.

— Ești sigur că acum dorești?

— E prima dată când mă gândesc la căsătorie. Asta nu-i o dovadă?

— Nu neapărat, spuse ea. Sigur, fiecare simte, la un moment dat, nevoia de a se așeza. Nu indică neapărat un raport logic faptul că ai simțit-o în același timp în care m-ai cunoscut.

— N-ai încredere în mine, nu-i așa? Nu ești sigură că aş putea fi un soț bun? Nu vedeam până acum niciun motiv să devin un cetățean respectabil, dar nu ți-aș cere să ne căsătorim dacă n-aș intenționa să am grijă de tine așa cum trebuie, scumpa mea.

— Nu, nu ăsta e motivul, Mike, spuse tânăra scuturând din cap. Pur și simplu, nu m-am gândit niciodată la tine astfel.

— Dar acum. Când iei în considerație această posibilitate, care e verdictul?

— În general, răspunse ea zâmbind, cred că ai putea fi un soț excelent. Ești generos, ai simțul umorului și sunt sigură că ai reuși în viață, dacă ai

munci mai mult.

— În general. Dar în particular?

— Oh, Mike. Cum să-ți răspund? E așa de neașteptat!

— Încerci să mă faci să înțeleg că nu am nicio șansă?

— Mă tem că da, oftă tânăra. Nu sunt femeia care îți trebuie, Mike, nu vezi? Într-o săptămână-două vei mulțumi cerului că ai scăpat așa de ieftin. E o diferență între a fi buni prieteni și a ne petrece împreună tot restul vieții. Suntem în dezacord asupra a o mie și unul de subiecte.

— O pereche nu poate avea aceeași părere despre toate!

— Nu, bineînțeles, dar măcar despre ce e esențial!

Mike păstră un moment de tăcere. Își zdrăngănea niște monede în buzunar și chipul lui frumos era întunecat. Spuse într-un sfârșit:

— Am procedat greșit. În loc să discut, trebuia să te acopăr cu sărutări pentru a te convinge.

— Nu ar fi ajuns toate sărutările din lume, ripostă ea cu un surâs. Părerea mea e că tocmai nefericirea te-a împins aici...

— Ce vrei să spui? făcu el bănuitor.

— Se întâmplă oricui, cred eu, să se afle în impas, zise cu prudență.

El își agită nervos umerii.

— Poate că ai dreptate...

— Dar asta nu durează. Totul sfârșește prin a se aranja.

— Crezi? întrebă Mike cu o nuanță de amărăciune în voce. Înainte de a-i întinde mâinile ca să o ajute să se ridice, surâdea ironic.

— Ar trebui să fie toate femeile ca tine!

— Lumea ar fi tare plicticoasă!

— Dar mult mai simplă, spuse el, sărutându-i vârful degetelor. Dar ai ceea ce meriți, din câte se spune, și nu cred că te merit pe tine. Trebuie să plec, adăugă.

În acel moment de prietenie adâncă, li se păru cu totul natural să fie unul în brațele celuilalt.

Dar Andrea auzi un zgomot în spatele lor. Întoarse capul și întâlni privirea rece și disprețuitoare a lui Nicholas Stransom. Nu avu timp să facă vreun gest sau să spună vreo vorbă; el se răsuci pe călcâie și ieși din casă.

Pe moment, tânăra nu simți decât surprindere, dar, imediat, semnificația acestei plecări bruște avu asupra ei efectul unui șoc electric. Îl împinse pe Mike și se repezi după el. Ajunse pe verandă chiar la timp ca să-l vadă pe Nicholas trântindu-și portiera de la mașină. Fără să se gândească, ajunse dintr-un salt pe peron și alergă spre vehicul.

— Nicholas! Unde pleci?

— Te privește?! făcu el șfichiuitor.

— Dar credeam... că mergem la o nuntă...
Bărbatul surâse caustic ceea ce o făcu să tresară.

— Se pare că ai parte de alte distracții, domnișoară Gartner. Nu aș vrea să te deranjez, îndepărtează-te!

Ea făcu automat un pas înapoi și mașina țâșni, într-un nor de pietriș care-i lovi picioarele. Îl strigă pe Nicholas, dar vocea i se pierdu în zgomotul motorului. Era prea târziu. Plecase... Nu află niciodată cât timp rămăsese acolo, în fața drumului pustiu. Pe braț i se așează o mână.

— A plecat. Probabil a crezut că tu... că noi...

— Și ce dacă? făcu Mike scuturând din umeri.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Noaptea trecută s-a oferit să mă apere. Nu înțelegi ce trebuie să gândească acum?

Mike o măsură, îi observă răsuflarea fierbinte, strălucirea lacrimilor reținute.

— Dumnezeu mare, dar ești îndrăgostită de el. Pe cuvântul meu! strigă uluit.

Ea îi întoarse spatele, drept răspuns, și porni orbește spre casă. Tânărul vru s-o urmeze dar se opri. După ce-și mușcă gânditor buzele, scutură din cap și se îndreptă spre mașina sa.

Întinsă în pat, cu pumnii strânși, Andrea auzi diminuându-se zgomotul motorului. Atunci își înfundă fața în perne.

Puțin mai târziu, se îndreptă spre sala de baie. După ce făcu un duș și se schimbă, se instalează în birou. Trebuia să găsească mijlocul de a-l face pe Nicholas să înțeleagă că ceea ce văzuse în curte nu era o trădare a prieteniei lor. Cu degetele tremurându-i, începu să scrie cu o grabă aproape febrilă. Dar era greu de exprimat adevărul, cu amintirea constantă a acelor ochi albaștri și duri.

Când Ah Kim bătuse la ușă ca să o informeze că ceaiul era servit, rupea a patra încercare.

— Nu vreau ceai, mulțumesc! zise ea ținând capul plecat pentru a-și ascunde fața.

Puțin mai târziu, mototoalea a șasea foaie de hârtie și înțelese că era inutil. Nu ar putea niciodată să se explice astfel, iar să caute să-l vadă pe Nicholas ori să-i dea telefon ar fi însemnat să se umilească și mai mult.

La cină, abia mâncă.

— Mem nu se simte bine? se hazardă Chen.

— Sunt puțin obosită, Chen. Mă voi culca mai devreme.

Dar rămase în capot, păzind soneria telefonului.

La zece, speranțele i se risipiră. Cu o disperare neputincioasă, înțelese că structura fragilă a fericirii ei se distrusese.

Timp de mai multe zile, Andrea rătăci fără scop prin grădină și prin casă. Se lupta cu o durere asemănătoare cu un rău fizic. Mike îi telefonă de două ori, dar găsi pretexte să-i refuze invitațiile și el nu insistă, spre marea sa ușurare.

A patra zi, se duse la Perak: voia să cumpere echipament de înot pentru copiii de la orfelinat. Odată terminate cumpărăturile, intră într-o cafenea. Întorcea mașinal paginile unei reviste vechi, când auzi o voce calmă:

— Pot să mă așez la masa ta, domnișoară Gartner?

Era Kara Maitland, în pantaloni stacojii mulați și un pulover cu dungi roșii și albe. Fără să aștepte răspuns, se așează și pocni din degete ca să cheme un chelner. După ce comandă un suc de roșii, aprinse o țigară și-i examinează pe ceilalți clienți. Se întoarse în sfârșit spre Andrea.

— Te căutam, îi spuse.

Andrea o privi întrebătoare. I-ar fi plăcut s-o vadă pe Kara scoțându-și ochelarii de soare ce-i ascundeau expresia feței.

— Sincer vorbind, reluă rece tânăra, nu îmi plăci deloc, domnișoară Gartner.

— Oh... și de ce nu? întrebă Andrea ironic.

— Pentru că ești o ipocrită! răspunse Kara, de parcă vorbea despre seceta prelungită. De când ai venit, te porți ca și cum ai valora mai mult decât noi toți la un alt loc, exact cum făcea și domnul Field.

— Iau asta ca pe un compliment.

— Copilă dragă, mie personal nu-mi pasă de atitudinea ta. Ceea ce nu-mi place e felul de care te

folosești de aerul acesta de slăbiciune și inocență.

— Chiar așa?

Pentru că avea acum certitudinea că femeia din fața ei e geloasă, Andrea se simțea puternică. Și, fără răutate, își spunea în gând că poate să o mai chinuie puțin pe Kara pentru tot ceea ce îi făcuse ea lui Mike. Lecția aceasta ar putea să îi prindă bine pe viitor.

— Nu te poți aștepta să înșeli o altă femeie cum îi înșeli pe bărbați!

— Depinde la ce te referi...

Kara înălță din umeri cu cinism.

— Foarte bine. Voi fi mai clară Dacă ești, într-adevăr atât de scrupuloasă, de ce-l duci de nas pe Mike Bradley?

«Asta e. Deci!» își spuse Andrea. «Totul e să reușesc s-o neliniștesc mai mult. Poate că problemele lor s-ar rezolva.» Răspunse:

— Nu știam că ești îngerul păzitor al lui Mike, domnișoară Maitland.

— Nu sunt, dar mi-e prieten și nu vreau să-l văd prins în capcană de o mică vânătoare de zestre, vulgară... Tatăl lui e unul dintre directorii a trei mari complexe industriale din America. Să nu-mi spui că nu știi. Oh, văd că nu ești obișnuită să trăiești într-o casă mare și să ai bani de aruncat pe fereastră. Dovadă hainele tale de când ai venit și comportarea ta. S-ar zice că nu aveai un ban înainte ca nebunul acela bătrân să te treacă în testament. Ei bine, dacă vrei să mă crezi, îl vei șterge pe Mike de pe lista ta. Dacă nu, îi voi arăta eu cine ești cu adevărat.

Mai târziu. Când avu timp să reflecteze la acea întrevedere Andrea înțelese că numai o gelozie turbată ar fi putut-o determina pe Kara să profere sincer asemenea acuzații. Pe moment, în fața unui astfel de venin zise simplu:

— Și cum ai vrea să procedezi pentru a-mi dovedi duplicitatea domnișoarei Maitland?

— Nu va fi greu, făcu cealaltă, strivindu-și țigara și nu fac amenințări în van.

— De ce crezi că va avea mai multă încredere în tine decât în mine? De fapt, nu pari să-l interesezi prea mult, nu-i așa? spuse răutăcioasă Andrea.

Replica ei avu succesul scontat. Kara așeză brutal paharul jos și-și strânse buzele cu dispreț.

— Obraznică mică!... Începu ea, înainte de a redeveni stăpână pe sine. Să nu-ți imaginezi că-l vei împinge pe Mike spre o căsătorie, domnișoare Gartner. E departe de a fi idiot.

— Vorbești din experiență sau încerci să te liniștești? După o matură chibzuință, nu văd decât un motiv pentru intervenția ta: te enervez pentru că ai o rivală pentru prima dată în viață.

Un moment crezu că va primi sucul de roșii al Karei în față. Continuă:

— E normal să fii jignită. Ești foarte frumoasă și probabil, nu crezi că poate cineva să concureze cu tine. Dar de ce ești așa de contrariată să îl vezi pe Mike scăpându-ți din plasă? Pari să ai o mulțime de alți admiratori. Cel puțin, tu nu-mi împărtășești țelurile mercenare, nu-i așa?

— Aha. Recunoști că banii lui te atrag?

— Deloc. Dar pe tine?

— Ți-am spus deja: vreau doar să-l împiedic pe Mike să facă o prostie.

— Are vârsta la care se poate proteja și singur, cu certitudine.

— În locul tău, nu aș fi prea sigură de mine, spuse glacial Kara. L-am părăsit pe Mike chiar înainte de venirea ta, dar îți garantez că dacă aș vrea să-l recapăt, n-aș întâmpina nici o greutate.

Andrea își văzu aproape împlinite planurile.

— Atunci de ce nu încerci? Sugeră, împingându-și scaunul. Acum trebuie să plec, dacă vrei să mă scuzi.

— Așteaptă! zise Kara reținând-o. Vei continua să-l încurajezi?

— De ce nu? replică Andrea desprinzându-se. Cred că se va amuza grozav când îi voi împărtăși îngrijorarea ta.

— Doar n-ai să-i vorbești despre întrevvedereea noastră?

— Ba da! Am găsit-o foarte distractivă.

Kara roși violent și lui Andrea i se făcu milă de ea.

— Dar poate că Mike n-ar aprecia-o, adăugă. La revedere, domnișoară Maitland!

Ajunse la mașină, fericită că se dispensase de ajutorul lui Chen. La jumătatea drumului, se opri lângă râu și făcu câțiva pași pe mal. Îi privea pe copiii care se amuzau în apă, dar se gândea încă la Kara. Acum se întreba dacă avusese dreptate să se folosească de asemenea arme: trebuia să-i fi confirmat tinerei părerea care o avea despre ea. În alte împrejurări, gândea Andrea, ar fi putut fi prietene.

Întorcându-se acasă, găsi o scrisoare de la domnul Adams. Se informase asupra unui serviciu pentru ea. Dacă mai era în aceeași dispoziție, i-ar place oare să capete un post de domnișoară de companie? Era vorba despre un sultan din unul dintre statele din sud, care avea o fată de șaptesprezece ani. Sultanul voia s-o trimită la studii la o universitate americană și, pentru a o pregăti pentru această viață, căuta o tânără care să-i servească un an drept companie și mentor fiicei sale.

«Alteța sa e partizan al emancipării femeii

musulmane, scria domnul Adams, și nu ar trebui să te supui la vreo restricție. Fiica sa e fermecătoare și postul ar fi, cred eu, interesant și plăcut.»

Andrea strecură scrisoarea în buzunar. Ocazia părea excelentă și salariul menționat era extrem de generos. La venirea serii, decizia ei era luată: va solicita postul și, dacă-l va obține, va vinde domnului Wong *Casa celor șapte fântâni*.

Zece zile mai târziu, Andrea zbură la Rangore. Sultanul îi trimisese avionul său particular și ajunsese la palat spre prânz. Fu primită de un aghiotant în uniformă care o conduse într-un apartament luxos; acolo, o amah bătrână îi desfăcu valiza și-i dădu să înțeleagă că avea timp să facă o baie și să se schimbe înainte de masă. Tânăra se coafă, când avu deodată senzația stranie că e spionată. Amah ieșise și totul era tăcut, dar auzi imediat un clincănit ușor ce părea să vină de la fereastră. Cu pași de pisică, merse să arunce o privire în galeria care se întindea de-a lungul clădirii. Auzi un râs înfundat și, cu o tresărire de surpriză, descoperi o tânără malaeziană ghemuită sub pervazul ferestrei.

— Bună. Te ascunzi? întrebă ea.

Tânăra se ridică. Purta un corsaj transparent bleu-turcoise, iar în jurul șoldurilor subțiri se drapa un sarong galben cu turcoise. Părul negru îi era împletit într-o coadă groasă care-i cobora până în talie și avea una din cele mai încântătoare fețe pe care le văzuse vreodată Andrea.

— Da, mărturisi ea cu un zâmbet poznaș. Ești domnișoara Gartner, nu? Sper că nu ești supărată pe mine. Eram nerăbdătoare să văd cum arăți.

— Deci tu ești fiica sultanului? întrebă brusc Andrea.

— Da. Mă numesc Sabaryaia. Pot intra?

— Da, desigur. Alteță!

Sabaryia încălecă pervazul ferestrei. Purta la glezna stângă un cerc de clopoței minusculi care-i trădaseră prezența.

— Care este prenumele tău, domnișoară Gartner?

— Andrea.

— Ah, e frumos! Pot să te strig așa? Și ce vârstă ai?

Andrea îi spuse.

— Adevărat? Părei mai tânără. Oh... făcu ea avântându-se spre măsuța de toaletă. Ruj de buze? Pot să iau și eu?... Uite, acum arăt ca o vedetă de cinema, adăugă, privind-se cu satisfacție. Îți place să mergi la cinematograf, Andrea?

— Da.

— Cu atât mai bine. Tata crede că nu trebuie să merg prea des, dar ai putea să-i spui că toată lumea merge la cinema în America.

— Cine te-a învățat să vorbești atât de bine americana?

— Am avut guvernante americane din cea mai fragedă copilărie. Foarte plecticoase toate. Mi-era teamă să nu fii la fel. Dar cred că ne vom amuza împreună.

— Tatăl tău nu m-a angajat încă.

— O va face, dacă îmi placi. Voi îndepărta rujul acesta și mergem să-l găsim.

Sabaryia o luă de braț pe Andrea și o trase după ea de-a lungul unui culoar.

— Ți-e frică? Nu trebuie. Tatăl meu e foarte drăguț, murmură ea pe un ton liniștitor.

La capătul unui labirint de pasaje, tânăra bătu la o ușă înaltă, lăcuită. Sultanul era la masa de lucru. Era un bărbat la vreo șaizeci de ani, cu părul rar și

grizonat și o figură de intelectual. Fiica sa făcu prezentările și el se ridică întinzându-i mâna.

— Bun venit la Rangore, domnișoară Gartner! Suntem încântați să vă cunoaștem. Sper că vă place totul!

— Da, vă mulțumesc. Alteță. E o mare onoare pentru mine, răspunse Andrea cu o reverență.

— Presupun că fiica mea n-a putut să-și stăpânească graba de a vă vedea, reluă el ironic. E gata să devină un adevărat băiețoi. Un an-doi în America o vor cumiți, poate. Ce credeți? Dar vom vorbi mai târziu Trebuie să vă fie foame, după călătorie.

Odată încheiată masa, el își concedie fiica și o conduse pe Andrea în biroul său.

— Deci, domnișoară Gartner, dacă am înțeles bine, doriți să rămâneți în Malaezia. Dar nu aveți mijloace să întrețineți casa pe care v-a lăsat-o nașul dumneavoastră, un om pentru care eu aveam cel mai mare respect. Credeți că ați putea fi fericită aici, cu fiica mea?

— Da, sunt sigură.

— Trebuie să vă explic că, în ciuda impulsivității ei, Sabarya posedă o inteligență strălucită. Cei doi fii ai mei au murit și, cu asentimentul consilierilor mei, ea îmi va urma. Înțelegeți, desigur, domnișoară Gartner, că e vorba de un act revoluționar aici. Într-o țară în care cauza feministă e încă în față, Sabarya trebuie, deci, să primească toată educația necesară pentru a-și asuma viitoarele responsabilități. Femeile din țara dumneavoastră sunt obișnuite cu independența și autoritatea. Deci, cred că tovărășia unei americance inteligente îi va aduce un mare profit.

— Înțeleg, zise încet Andrea. Dar trebuie să mărturisesc că nu am calificarea necesară pentru un

asemenea post.

— Nici nu există cu adevărat așa ceva. Am putut deja să-mi dau seama că sunteți cultivată, iar faptul că ați dori să rămâneți în Malaezia dovedește că iubiți țara și poporul acesta.

Îi puse mai multe întrebări și, la sfârșitul chestionarului, clătină din cap spunând:

— Cred că sunteți persoana pe care o căutam, domnișoară Gartner. Dacă doriți postul, e al dumneavoastră.

Andrea își petrecu seara stând de vorbă cu Sabaryia și simți simpatie pentru ea. În unele momente, fețișoara animată a fetei devenea gravă și, în ținuta capului mândru, în privirea dreaptă se ghicea stabilitatea caracterului său. Sigur, Sabaryia era încă un copil sub multe aspecte, dar putea, când voia, să arate toată solemna demnitate a rasei sale.

A doua zi dimineața, Andrea ajunse din nou la Perak. În timpul zborului, se simți din nou plină de încredere, dar, abia intrată la ea, fu asaltată de o nesiguranță sfâșietoare. Casa era atât de frumoasă! Cum să se despartă de ea? Trebuia, totuși.

După prânz, îi adună pe servitori și le împărtăși decizia sa. Ei fură vizibil tulburați. Doar Chen rămase impasibil și tânăra se simți intrigată și necăjită de aparenta lui indiferență.

Odată plecați chinezii, îi telefonă domnului Adams și-i ceru să negocieze cu domnul Wong vânzarea casei. Restul zilei și-l petrecu rătăcind dintr-o cameră în alt. Încerca să se convingă că era singura soluție rezonabilă și că era absurd să se tortureze cu îndoieli fără bază reală.

Spre ora opt seara ieși la lumină o idee care dormea în fundul sufletului ei. Se grăbi la garaj. Când se află în fata bungalowului lui Nicholas și văzu lumina

filtrându-se printre storuri, fu gata să facă stângamprejur, dar nevoia disperată de a vorbi cu cineva îi învinse neliniștea și se îndreptă cu pași hotărâți spre ușă.

Servitorul o conduse în salon și o rugă să se așeze. Când acesta o părăsi, ea își împreună nervoasă mâinile ca să le împiedice să tremure. Aproape imediat auzi pași în hol și respiră îndelung adânc.

Nicholas era, probabil, surprins să o vadă, dar nu arătă nimic. Închise la loc ușa și se rezemă de ea.

— Bună seara! zise tânăra cu o voce sugrumata.

— Buna seara! îi răspunse el, cu mâinile în fundul buzunarelor.

Câteva clipe îndelungi nu mișcă și nu vorbi niciunul, nici celălalt. Într-un sfârșit, Andrea se ridică.

— Am venit să-ți spun *adio*.

Niciun răspuns.

— Nu cred că ne vom mai revedea și voiam să-ți mulțumesc pentru ajutor.

Altă tăcere. Nicholas înaintă în încăpere și deschise un pachet de țigări.

— Unde pleci?

— Am un post la Rangore. Vând casa.

— Înțeleg.

Ea își muscă buzele.

— Te rog... știu că-mi porți pică. Dar...

— Îți port pică? De ce?

— E evident. De când... N-aș putea să mă explic?

— Din câte știu, nu-i nimic de explicat. Îți vinzi casa și pleci la Rangore.

— Nu asta voiam să spun, spuse ea nerăbdătoare.

— Atunci, ce?

— Oh, nu contează răspunse cu voce slabă. Oricum nu ai înțelege.

— Dacă aş avea cea mai mică idee despre ce este vorba, ar fi poate mai ușor.

La aceste cuvinte. Andrea se înfurie.

— Știi perfect despre ce vorbesc! Dar nu poți admite că ai putea avea vreo vină. Ar necesita scuze și nu-ți stă în caracter.

— Continuă. Spune-mi tot ce gândești despre mine. Sentimentele mele nu vor fi rănite.

— Sentimentele tale? făcu ea cu un răs sufocat. Nu cred că ai așa ceva Excepție făcând, poate, bolnavii tăi. Ce contează pentru tine e să îți menții această superioritate orgolioasă. Ei bine, sper că nimeni nu-ți va inspira vreodată nici regret, nici rușine, nici nesiguranță. Dacă ți s-ar întâmpla asta, cred că n-ai supraviețui. Tu...

Se întrerupse speriată de valul de cuvinte amare care urcau în ea.

— Continuă, zise el încet.

— Ce altceva pot să gândesc? întrebă ea. Credeam că suntem prieteni. Dar, când m-ai surprins în circumstanțe compromițătoare în ochii tăi, m-ai condamnat fără recurs, fără a-mi permite să mă explic.

— Așa, murmură el. Credeai că suntem prieteni? Poate ai fi preferat o altfel de relație. Ești jignită că n-am mers pe urmele lui Bradley? făcu bărbatul, așezându-i mâinile pe umeri.

— Cum îndrăznești? Dă-mi drumul! strigă ea mânioasă.

— Nu înainte de a-ți fi arătat că sunt capabil de anumite emoții, ripostă calm, trăgând-o spre el. Haide, nu te aperi împotriva îmbrățișărilor lui Bradley. Atunci, eu de ce nu?

— Lasă-mă!

Se zbătea zadarnic din toate puterile.

— Nicholas, te rog... Nu vorbeam serios... eram nervoasă...

Rugămintea îi fu înăbușită de apăsarea dură a buzelor lui Nicholas pe ale sale. Punând stăpânire pe gura ei, buzele lui Tom deveniră calde și catifelate, atingând-o din ce în ce mai ușor. Într-o mișcare aproape fluidă, ea permise pentru câteva clipe acest contact, dar, când vârful limbii lui se lovi de al ei, se retrase și întoarse capul.

— Nicholas...

Buzele lui le acoperiră din nou pe ale ei. Geamătul ei de protest fu slab și ignorat cu desăvârșire, iar, când el își introduse din nou limba în gura ei, ea îl întâmpină cu propria ei dezmierdare.

El îi înconjură talia cu brațele și o trase spre el, Pentru a o săruta mai adânc. În urechile ei vibra o simfonie de sunete și își dădu seama că sunt bătăile inimii ei și vuietul, ca o rafală de vânt, al unei pasiuni mistuitoare. Nu-l mai auzise niciodată, dar îl recunoscă imediat. Întregul ei corp fusese străbătut de un val de căldură care se revărsă între coapsele ei.

Gura lui Nicholas își croi drum către urechea ei. Simțind atingerea umedă a limbii lui, Andrea gemu ușor. Nicholas îi desfăcu primul nasture de la bluză și îi sărută scobitura gâtului. Ea își arcui spatele spre el, în timp ce Nicholas îi desfăcea și al doilea nasture, apoi al treilea. Pe măsură ce-i desfăcea, buzele lui flămânde urmau deschizătura parfumată.

Genunchii ei se muiară și alunecă pe spate, pe canapea. El o urmă, acoperindu-i corpul cu al lui. Ea își trecu mâinile prin părul lui și îi trase capul în jos. Îl dorea. Își îndoi un genunchi și își apăsă partea interioară a coapsei de soldul lui.

— Andrea... murmură el, cu respirația tăiată.

Dar, în loc de răspuns, ea își mișcă șoldurile, frecându-se și mai tare de el. În acel moment, mâna lui îi cuprinse un sân și-l scoase din cupa sutienului. Când buzele lui i-l atinseră, spatele ei se arcui și gemu cu poftă lipsită de rușine.

Cu degete febrile. Nicholas îi smulse hainele de pe ea și se grăbi să se dezbrace și el. În timp ce rămăsese goală lângă el, îl auzi, murmurând încet.

— Dumnezeuule, merită să se uite omul la tine!

Buzele lui le cuprinseră pe ale ei într-un nou sărut pătimaș. Nici pătrunderea degetelor lui în carnea ei moale, vulnerabilă nu o trezi din ceața care plutea în jurul ei. Amândoi gemură de plăcerea dureroasă a dorinței. Atunci el se strecură între pulpele ei și ea își trecu brațele pe după gâtul lui, trăgându-l mai aproape. Buzele li se uniră exact în clipa în care sexul lui tare, neted și plin pătrunse adânc în ea.

* * *

A doua zi dimineață, Andrea se trezi singură și se întinse leneșă ca o pisică. Amintirile nopții care trecuse o umpleau încă de fericire. Se cuibări pe locul pe care îl lăsase urma corpului lui în pat și întinse mâna până la noptieră unde zărise un bilet îl despături zâmbind. Curioasă ce cuvinte de dragoste ar fi putut să îi scrie Nicholas înainte de plecare.

«A fost o greșeală imensă. Iartă-mă. Dacă vei putea vreodată! Nu voi mai apărea în calea ta decât atunci când vei voi să mă vezi...»

Privi înmărmurită câteva clipe biletul, apoi își adună toate puterile pentru a se ridica din pat, dornică să se îmbrace și să plece cât mai repede.

Se simțea golită de orice sentiment. Devenise o păpușă de ceară, care cunoscuse, în mai puțin de

douăsprezece ore și paradisul și infernul.

Capitolul 8

În coliba șubredă, aerul era greu. După câteva minute, Andrea ieși în grabă și se sprijini de un copac, luptându-se cu greața. O îngrozea ideea că o ființă omenească trăia în asemenea condiții. La drept vorbind, forma chircită pe pământ ar fi putut la fel de bine să fie un biet animal maltratat.

Își șterse fața și când se întoarse îl găsi pe Chen nu departe de ea.

— Sunt aproape sigură că e dezinterie, spuse ea. Bătrânul nu poate rămâne în maghernița asta. Voi telefona la spital să vină să-l ia.

Ajunseră pe sosea și urcară în mașină.

— În fiecare an, aceeași boală. Mereu vine în timpul secetei, spuse Chen în drum spre casă. Căldura omoară pe mulți.

— Nu timpul e de vină, ci le lipsește igiena. Zboară muștele peste tot.

Intrată în casă, tânăra telefonă și se îndreptă spre Chen.

— E epidemie în oraș și spitalul e plin. Ce vom face?

Numărul Unu înălță din umeri.

— Când va veni ploaia, va pleca boala.

— Dar poate nu înainte de o săptămână, ori mai mult! Nu-l putem lăsa pe bătrân să moară.

— Nu-i nimic de făcut, Mem.

Andrea reflectă.

— Ba da! spuse într-un sfârșit. Îl putem transporta aici. E singura soluție, Chen. Spune să fie pregătită camera verde. Vreau să se scoată covoarele, perdelele, totul. Voi merge în oraș cu Ah Kim să cumpărăm un pat de companie, medicamente, dezinfectant. Când vom fi gata, îl vom aduce pe bătrân pe o targă.

— Dar, Mem, e cu neputință, protestă Chen. Peste două zile plecați la Rangore. E prea mult de făcut.

— N-are importanță. Bătrânul trebuie îngrijit înainte de a fi prea târziu. Dacă trebuie, îmi voi amâna plecarea.

— Dar e un om rău. Mereu beat. N-are familie. Nu-i nimic dacă moare.

— E o ființă omenească, nu un câine pierdut. Nu discuta, Chen. Vine aici și vom face tot posibilul pentru el.

O jumătate de oră mai târziu, ieșind din farmacie, tânăra se lovi de Anna Buxton.

— Bună, scumpa mea! Vii la o cafea?

— Nu am timp, răspunse Andrea.

Fusese în ajun la orfelinat pentru a-și anunța plecarea apropiată și fusese surprinsă văzând că domnișoara Buxton acceptă noutatea fără comentarii.

— Îți faci bagajele, presupun?

— Nu, trebuie să mă ocup de un bolnav. Îl cunoașteți pe bătrânul care trăia singur, lângă râu? E într-o stare foarte proastă. Cred că are dezinterie. Spitalul e plin și-l vom transporta la mine.

— Ai îngrijit vreodată bolnavi?

— Nu, dar tot e mai bine decât să-l las unde este.

— Sper că ai stomacul solid, micuța mea. Dizenteria n-are nimic agreabil.

— Mi-am dat deja seama.
— Și postul tău? Pleci marți, nu?
— Așa era prevăzut, dar poate voi întârzia puțin.

— Hm. Spune-mi dacă pot să fac ceva. Sper că nu va fi prea grav: ultima oară, jumătate din oraș zăcea pe patul de boală. Fii atentă. Asigură-te că oamenii tăi spală totul cu permanganat de potasiu. Fructele și legumele sunt principalii agenți de contaminare.

Se despărțiră și Andrea plecă în grabă. Întorcându-se acasă, constată că i se executaseră ordinele, dar Chen părea foarte nemulțumit.

Bătrânul fu adus pe o targă improvizată. Era tare slăbit și suferea mult, dar tânăra hotărî că primul lucru care trebuia făcut era să-l spele bine. Îi arse zdrențele și, spre marea indignare a lui Chen, i le înlocui cu o pijama de mătase care fusese a nașului ei. Toată după-amiaza se ocupă de bolnav, luptând cu greața.

La ora ceaiului făcu un duș rapid și se schimbă înainte să coboare în sat. Temerile ei se verificau: doi băieți erau molipsiți. După o discuție cu părinții lor, îi transportă acasă la ea.

— Vreți să-l chem pe doctor? întrebă Chen.

Ea ezită. Toată după-amiaza se apăsese împotriva certitudinii că prezenta lui Nicholas era necesară. De două zile, amintirea a ceea ce se întâmplase în bungalow o făcea de fiecare dată să roșească până la rădăcina părului. Acum, tot frecându-și mâinile cu dezinfectant, simțea din nou strânsoarea sălbatică a lui Nicholas, apăsarea dureroasă a buzelor sale pe tot corpul ei își reamintea felul în care-i ținuse piept, cum se zbatuse. Apoi noaptea de dragoste care urmase. Cel mai frumos lucru care i se întâmplase

vreodată. Dar nu uitase încă disperarea care o cuprinsese când găsisese biletul lui pe noptieră. Zbuciumul zilelor care urmaseră. Și acum își simțea ochii înecați de lacrimi și revolta cuprinzându-i sufletul.

— Vreți să-l chem pe doctor, Mem? repetă Chen.

Tânăra își reveni cu o tresărire la realitate. Unghiile i se înfipseră în săpunul antiseptic.

— Nu! strigă ea cu violență. Ne vom descurca fără el!

— Dar dacă oamenii aceștia mor, se va spune că e vina dumneavoastră, zise Chen îngrijorat.

Andrea își apăsă cu dosul palmei fruntea dureroasă.

— Îmi pare rău, Chen. Nu mă gândisem. Da, bineînțeles, trebuie chemat doctorul, răspunse ușurată.

Când trecură prin hol, auziră un zgomot de motor. După o clipă, binecunoscuta mașină neagră urca pe alee.

— Anna spune că aveți aici un caz de dezinterie, zise Nicholas imediat ce intra.

— Trei. Acum. Vrei să mă urmezi?

Tânăra era stupefiată să-și audă sunetul perfect normal al propriei voci. Îl conduse în cameră și el îi examină pe cei trei bolnavi.

— Nu-i poți ține aici. Au nevoie de îngrijire calificată. Bătrânul e într-o stare foarte proastă: poate să nu treacă noaptea.

— Unde vrei să se ducă? Spitalul e plin cu vârf și îndesat. Dacă cei doi băieți ajung în sat, Răul se va răspândi cu siguranță. Bătrânul nu are pe nimeni și nimic.

Nicholas își așeză încruntat mâna pe obraz și zise într-un sfârșit:

— Presupun că e mai puțin rău așa.

Își consacră următoarele cinci minute dându-i o listă lungă de instrucțiuni și convingându-i pe servitori de importanța unei igiene generale și personale.

Andrea își petrecu noaptea întreagă la căpătâiul bătrânului. De două ori crezu că moare dar el, fără a avea cel mai mic motiv să trăiască, se agăța de existență. Spre dimineață tânăra adormi în fotoliul său. Chen o trezi și insistă să meargă să se culce o oră-două. Îi va lua el locul.

Noaptea următoare, erau cinci bolnavi în camera mare și o tânără indiancă în încăperea vecină. Săptămâna ce veni constitui pentru Andrea o experiență ciudată și, curios, liniștitoare. După ce-i telegrafie sultanului, se dedică în întregime spitalului său privat. Ore fără de sfârșit schimba cearșafuri, căra ligheane, prepara soluții de glucoză și pahare cu lapte, lua pulsuri, spăla trupuri îndurerate. Oboseala îi ardea pleoapele, îi chinuia spatele, dar se ținea bine. În ziua în care bătrânul reuși să se sprijine pe un morman de perne, se simți triumfătoare, recompensată pentru toată truda sa. Nicholas venea în fiecare zi și, prea absorbită de îndatoririle sale, simțea pur și simplu o mare ușurare lăsându-se condusă de experiența lui profesională.

În a opta zi de epidemie, Nicholas telefonă că va veni mai târziu ca de obicei, seara. Ajunse la ora unsprezece și jumătate și o găsi pe Andrea la căpătâiul unui tânăr tamil, singurul bolnav încă serios atins.

Tânăra purta una din hainele albe ale lui Chen. Cu o batistă legată în păr și, în lumina palidă a lămpii, părea foarte obosită. Slăbise și ochii îi erau subliniați de cearcăne întunecate.

— Cum merge treaba? întrebă Nicholas cu voce scăzută.

— Mult mai bine. Toți ceilalți își revin. Krishna a avut o zi proastă, dar doarme de o oră.

Nicholas examinează graficul de temperatură suspendat la picioarele patului.

— Ieși cu mine o clipă?

Ea îl urmă pe verandă și se sprijini de balustradă.

— Cum te simți? Întrebă Nicholas. Ai pierdut din greutate. Ar trebui să te odihnești o zi sau două. Chen și Ah Kim se vor descurca de acum și singuri

— Nu, mă simt bine. Numai că îmi e puțin somn. Voi recupera când Krishna va fi vindecat.

Ea își scoase batista și-și trecu mâinile prin păr.

— Chen își menține aerul dezaprobator, știi. Dar a muncit din greu. Îmi va lipsi.

— Tot mai pleci din Perak?

— Da, spuse ea întorcându-și privirea.

Deodată nu se mai simțiră medicul și infirmiera, ci un bărbat și o femeie

— Dar mi-am schimbat părerea asupra unui punct, reluă ea Nu voi vinde casa.

— Da?

Nicholas îi oferă o țigară, dar ea refuză. Între ei se lăsă tăcere.

— O voi păstra. Tot ce e aici mă leagă de nașul meu. Va trebui însă să mă despart de colecția de jad... Să o vând. Banii pe care îi voi obține vor constitui un fond de întreținere cât voi lipsi.

— Cu domnul Adams ai vorbit?

— I-am cerut să anuleze vânzarea și să-mi găsească un cumpărător pentru colecția de jad. În acel moment, din cameră se auzi un geamăt înăbușit și cei doi intrară imediat. Krishna era treaz și fața îi șiroia de sudoare.

Timp de o oră, tânărul fu torturat de dureri

violente. Era atât de slab încât fiecare spasm părea să-i fie fatal, dar Nicholas îl îngriji cu o concentrare intensă, de parcă îl ținea în viață doar prin forța voinței lui. Într-un sfârșit, durerile și vărsăturile se calmară și Krishna redeveni inert pe cearșaful îmbibat de transpirație. Îl veghează tot restul nopții și mijează de ziuă când Nicholas se ridică și-și întinse oasele.

— Cred că va scăpa, spuse el încet.

Andrea se smulse cu greu din fotoliu. Tot trupul îi cerea somn și capul îi era greu. Se clătină, iar el o susținu.

— Du-te să mănânci ceva și să te culci. Nu te mai ții în picioare.

— Nici tu nu ai un aer foarte vioi, făcu ea cu un simulacru de râs.

— Ne vom simți amândoi mai bine după ce vom bea o ceașcă de cafea. Îl chem pe Chen.

După ce-și luă micul dejun, Nicholas, cu un ton fără replică, o trimise pe Andrea în pat. Tânăra adormi greu, o durea tot corpul. Într-un sfârșit, căzu într-o somnolență agitată.

La amiază, Ah Kim îi aduse un platou pe care îl refuză. Se ridică greu: poate s-ar simți mai bine după o baie. Trecu în vestibul agățându-se de mobile. Totul i se încețoșă în fața ochilor și în urechi auzea un zumzet neplăcut. Departe, foarte departe, îl văzu pe Chen privind-o. Îi vorbi, dar el nu păru s-o audă și atunci întinse mâna spre comutator, deoarece începea să se întunece, într-adevăr, prea mult. Simți că se prăbușește și, brusc, nu mai era nimic decât liniște și întuneric.

* * *

O săptămână mai târziu, Nicholas anunță.

— Probabil începi să te sature de camera asta. Te vom lăsa să ieși pentru o jumătate de oră. Haide, ridică-te. Ea împinse cuvertura, se așeză la marginea patului și-și căută pantofii cu vârfurile picioarelor, dar, când se ridică în picioare genunchii îi cedară și trebui să se agațe de Nicholas. Acesta o prinse de talie.

— Nu ești încă refăcută întru totul, spuse el. Mergi ușor.

O ajută să-și îmbrace capotul și o conduse până în curte, unde o instalează în leagăn înainte de a-i servi ceaiul.

— Tot mai ești hotărâtă să pleci?

— Da. Chen va rămâne să aibă grijă de toate. Eram îngrijorată pentru ceilalți, dar se întâmplă că Ah Kim e logodită: cât despre băieți, și-au găsit alte slujbe. Totul deci se aranjează cum nu se poate mai bine.

«Pentru toată lumea. În afară de mine», se gândea ea

— Nu ți-am mulțumit că m-ai îngrijit atât de bine, reluă. Ai fost foarte bun.

— Așteaptă să-mi primești nota de plată!

— Când pot pleca? întrebă Andrea.

— Deci ești atât de grăbită?

— Am acceptat postul. Trebuie să-l iau în primire cât mai curând.

— Da, fără îndoială... Ai putea fi în stare să călătorești cam în cinsprezece zile. Cu condiția să te odihnești până atunci... Mă gândeam, adaugă el, că ai fi putut deveni asistenta Annei. Are nevoie de una.

— Mi-a propus. Dar e mai bine să plec.

— La Rangore vei întâlni mai mulți tineri de vârsta ta.

— Deci îți par așa de tânără?

Bărbatul îi examinează capotul de o culoare vie,

pijamaua înflorată, cu trandafiri. Părul îi era ținut cu o panglică galbenă și, fără nicio urmă de ruj, gura îi era blândă și inocentă.

— Pari să ai șaisprezece ani! făcu el zâmbind.

— Aș vrea să am treizeci! aruncă Andrea. Ai înceta să mă tratezi ca pe o școlăriță proastă.

— Ești mânioasă pentru că ai vrea să mă vezi tratându-te ca pe o femeie. Dar am făcut-o odată și o regret și acum!

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, declară cu pumnii strânși.

Se aplecă spre ea și-i desfăcu ușor degetele înainte de a-i spune cu blândețe:

— Amintește-ți de seara când eram la bal și de toți tinerii aceia care voiau să danseze cu tine. Nu erai fericită de puterea pe care frumusețea ta o avea asupra lor?

O observa și ea se simți roșind.

— E un sentiment foarte natural, reluă Nicholas, dar, dacă încerci să-ți exerciți puterea asupra bărbaților mai în vârstă ca tine, ea devine periculoasă. Un bărbat de vârsta mea nu are aceleași reacții ca un tânăr. Crezusem că ai înțelege, după ceea ce s-a întâmplat la mine în seara aceea.

— Nu! strigă ea Nu înțeleg!... N-am încercat niciodată... să te fac să mă săruți

— Poate că nu în mod conștient... Dar. Când te-am sărutat, ți-ai ieșit din minți. Era vina mea. Uitasem cât ești de tânără.

— Înțeleg, făcu ea pe un ton neutru. Voi încerca să-mi amintesc.

Nicholas păru să nu mai aibă nimic de spus. Își consultă ceasul și se ridică.

— Rămâi aici puțin, dacă vrei. Dar să fii în pat la șase; țin la asta. Vei veni mâine.

— Mulțumesc, răspunse tânăra cu o voce fără timbru.

El îi ciufuli părul cu vârful degetelor.

— Somn ușor, copilaș!

* * *

Andrea își petrecu cele câteva zile ce urmau, în calm și odihnă. Îi scrisese mătușii sale o lungă scrisoare descriindu-i postul său la Rangore și afirmându-și intenția de a rămâne în Malaezia.

După care încercă să-și folosească timpul citind. Pentru prima dată în viață, suferea de dureri de cap pe care numai somnul le făcea să dispară.

La sfârșitul săptămânii, se simți brusc nerăbdătoare să acționeze. Încercă să se convingă că o viață nouă la Rangore îi va vindeca inima rănită. Dar imediat se întreba dacă n-ar fi trebuit să accepte propunerea Annei Buxton... Nu! Rămânând, n-ar face decât să prelungească agonia. Nicholas n-o iubea... Era doar un bărbat care răbufnise într-o seară și atât.

Într-o dimineață. Ah Kim veni după ea în curte și o anunță că domnișoara Maitland dorea s-o vadă.

— Mem spus foarte important, adăugă chinezoaica..

— Foarte bine, condu-o până aici, răspunse Andrea.

Kara, ca de obicei impecabilă, purta o cămașă albă și o fustă de pânză neagră brodată cu flori roșii și albe

— Bună, zise ea. Sper că ți-e mai bine?

— Da, mulțumesc. Nu vrei să stai jos?

Kara luă loc și-și scoase ochelarii de soare. Atunci, cu un șoc, Andrea își dădu seama că tânăra plânsese. Se vedea în ciuda machiajului abil.

— Ce s-a întâmplat? o întreba repede, uitând, îngrijorată, circumstanțele ultimei lor întâlniri.

O clipă, Kara păru că nu vrea să-i răspundă, dar umerii i se prăbușiră și avu un mic gest de neputință.

— Nu știu cu adevărat de ce am venit, declară ea cu o voce coborâtă.

— În numele cerului, spune-mi ce se întâmplă! strigă Andrea nerăbdătoare. Tatăl tău...?

— Nu. Nu... Despre Mike este vorba.

— Mike?

Kara închise ochii și-și ținu îndelung răsuflarea.

— Îl iubesc!

Într-o clipă, Andrea și-l imaginase pe Mike ucis într-un accident de mașină, Mike mușcat mortal de un șarpe, Mike în închisoare. De ușurare, fu cât pe ce să râdă. Dar își reveni imediat și spuse încet:

— Știu foarte bine.

— Știi?

— Da, demult.

Kara o măsură cu un aer incredul. Înainte de a izbucni într-un râs care deveni isteric, Andrea sări în picioare și o scutură energic. Gestul avu efectul dorit: râsul i se stinse într-un mic strigăt de suferință; ochii albaștri se umplură de lacrimi ce începură să-i curgă pe obraji palizi.

— Nu plânge, spuse Andrea cuprinzându-i cu mâna umerii. N-ai de ce să plângi. Uite, ia batista mea.

— N-ar fi trebuit să vin să te văd, făcu înăbușit Kara.

— Ba da, bineînțeles. Chiar ar fi trebuit să fim prietene demult. Hai povestește-mi. Poate aș reuși să te ajut.

Kara își suflă nasul și-și șterse ochii. Se îndreptă cu un oftat adânc.

— Ești chiar ultima care m-ar putea ajuta. Mike

este îndrăgostit de tine.

— Bineînțeles că nu! Mike și cu mine n-am fost niciodată altceva decât prieteni.

— Ți-a cerut să te măriți cu el, mi-a spus-o, gemu Kara, din nou în pragul lacrimilor.

— A, da? Și ți-a spus și răspunsul meu?

— Nu. Ne-am certat și el a plecat.

— Înțeleg... Da. Mi-a cerut să ne căsătorim, e adevărat, dar nu vorbea serios. A făcut-o pentru că era furios pe cineva. Și acest cineva ești tu.

— Dar e...

— Nu, nu mă întrerupe. El și cu tine sunteți probabil singurele ființe, pe o rază de câțiva kilometri, care nu vă dați seama că vă iubiți... Eu personal am ghicit acest lucru de prima dată când te-am văzut la Club. Într-o zi, i-am pus o întrebare lui Mike și el a refuzat să-mi răspundă, ceea ce mi-a confirmat bănuielele. Și acum, Dumnezeule mare, de ce unul dintre voi n-are curajul să-i vorbească celuiilalt? Toată istoria asta idioată ar fi clarificată imediat.

Se lăasă tăcere.

— Nu te cred, spuse în sfârșit Kara.

— Atunci fă ce vrei! Continuă să fii nefericită și să flirtezi cu toți tinerii aceia imbecili... De fapt, de ce ai venit?

— Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva. Nu am prieteni și tata nu ar înțelege. Nu se gândește decât la munca lui.

— Și acum presupun că te vei întoarce acasă, te vei farda din nou și vei încerca să uiți că te-ai făcut ridicolă? Oh, Kara, puțin bun simț! Mike te iubește.

Privirea Karei rămase fixată pe pavaj.

— Și atunci? spuse în sfârșit. Ce pot face?

— Spune-i adevărul. Uită că ești foarte atrăgătoare Kara Maitland și pune-te în locul lui Mike.

Din câte mi-a spus, n-a cunoscut niciodată niciun fel de dragoste. Când era mic, părinții nu se ocupau de el. Sigur, beneficia de toate avantajele bogăției, dar asta nu era o compensație. După aceea, o mulțime de mame i-au aruncat în fața ochilor fetele de măritat. Recunoaște că a fost trimis aici ca urmare a nu știu cărui scandal. Rezultatul este această atitudine cinică pe care se teme s-o abandoneze.

Kara reflectă câteva clipe, aprinzându-și cu degete tremurânde o țigară.

— Totuși, nu mă pot duce să-i spun pe nepusă masă că sunt nebună după el, nu?

— De ce nu? Singurul lucru care te reține e orgoliul și, în anumite cazuri, nu ne putem permite să fim orgolioși.

— Nu știu... Nu mai știu ce să cred. Nu trebuia să te plictisesc cu poveștile mele. Pari încă tare obosită. E adevărat că în curând vei părăsi Perak-ul?

— Da. Am un post la Rangore...

— Nu ai un aer prea entuziast, remarcă cealaltă.

— Nu, aș da orice să rămân, dar e imposibil.

În acel moment îl văzu pe Nicholas apropiindu-se.

— Bună. Vă întrerup?

— Nu, nu, eu plecam, declară vioi Kara. Aș putea să mai vin? o întreabă pe Andrea.

— Da, desigur. Mă bucur că te-am văzut. Cele două tinere schimbă o privire plină de înțeles. Kara adăugă:

— Cred că ai dreptate. Mă voi gândi la asta.

— Nu te știam legată de Kara, spuse Nicholas după plecarea tinerei. Nu cred că aveți prea multe lucruri în comun.

— Ea este lebăda și eu rățușca cea urâtă, nu?

Spre surprinderea ei, o luă în serios.

— Ești mult mai drăguță ca ea și de o frumusețe mai durabilă. Vei fi o bătrână fermecătoare.

— Nu-mi arăta atâta gentilețe.

«Nu acum», îl rugă ea în sufletul său. Se sili să zâmbească.

— Am auzit, fără să vreau, ce spuneai când am ajuns eu. Că ți-ar place să rămâi aici. De ce pleci?

— Am acceptat o slujbă. N-o mai pot refuza.

— Nu vād de ce. De altfel, n-am înțeles niciodată prea bine de ce ai solicitat-o. Ți-ar fi convenit mai multe slujbe, chiar aici.

— Voiam să plec din Perak...

Măcar dacă ar lăsa-o în pace...

— Dar tocmai i-ai spus Karei...

— Oh, Nicholas, nu mai întreba! E hotărât, o dată pentru totdeauna.

— Ești sigură că Bradley n-are nimic împotriva?

Ea sări în picioare și-și aruncă pumnii crispați în buzunarele fustei, cu o asemenea violență încât cusăturile fură gata să plesnească.

— Ți-am spus deja: Mike nu înseamnă nimic pentru mine. Dacă vrei să știi totul, e îndrăgostit de Kara și Kara de el. Ești mulțumit?

— Voiam numai să mă asigur că ai reflectat matur la ceea ce faci, zise el calm. De ce te enervezi? Asta face parte din atribuțiile mele de medic... Mă întreb dacă vei renunța vreodată la independența asta sălbatică, adăugă înălțând din umeri.

— Uii că profit de ea de puțină vreme.

— Înțelegi prin asta că eu încerc să te brutalizez ca dragonul de mătușă-ta?

Andrea se întoarse spre el și răspunse imediat:

— Nu, bineînțeles. E din pură drăgălășenie, știu.

— Și tu n-ai nevoie de drăgălășenie?

— Poate.

— Pleci din Perak din cauza mea? Întrebă Nicholas pe un ton grav.

Tânăra căscă ochii mari și obrajii i se împurpurară.

— Ce vrei să spui?

— Nu-ți plac prea mult, nu-i așa?

— Nu-mi ești antipatic, spuse ea încet de tot.

Stransom avu un gest de nerăbdare.

— De ce nu spui adevărul? De ce nu recunoști că mi-ai purtat dintotdeauna pică pentru că mă amestecam în treburile tale și că, din seara aceea, mă urăști! De câte ori te ating, te încordezi! O simt!

— Nu e adevărat! strigă ea. Dai prea multă importanță unei seri obișnuite, Nicholas! Suntem doi oameni maturi, chiar dacă tu nu vrei să recunoști acest lucru - în ce mă privește pe mine - și putem trece peste astfel de evenimente, fără să ne cramponăm de ele! Din moment ce eu am reușit să o fac, nu văd de ce tu continui să te simți vinovat!

Rostise cu greu aceste cuvinte, dar nu voia să-l lase impresia că acea noapte ar fi însemnat mai mult pentru ea decât pentru el.

O clipă, bărbatul o observă atent.

— Poate asta era, zise el pe un ton ciudat. Poate pentru că mi-ai amintit ceva ce reușisem să uit.

Andrea era prea nervoasă pentru a-și măsura vorbele.

— Logodnica ta, vrei să spui?

— Ce știi tu despre povestea asta? Întrebă el încordat.

— Nu mare lucru. Ai fost logodit cu o fată care s-a căsătorit cu altul.

Fu uimită să-l vadă zâmbind larg.

— Așa. Anna te-a desfătat cu povestea vieții

mele? făcu ironic. Ți-a povestit, presupun, cu detalii patetice, că am fost părăsit la vârsta cea mai impresionabilă și că asta m-a dezgustat de femei pe viață?

— Cam așa ceva, zise Andrea confuză.

— E adevărat, în parte. Am primit o lovitură urâtă, demult, dar, contrar a ce cred femeile, foarte puțini bărbați, micuța mea, lasă o poveste de amor nefericită să le strice viața.

— Atunci de ce nu te-ai căsătorit? întrebă Andrea, împotriva voinței sale.

— Pur și simplu, deoarece n-am întâlnit niciodată pe cineva cu care să am chef să mă însor, răspunse el.

* * *

Timp de douăzeci și patru de ore, sfâșiată între încredere și îndoială, Kara judecă sfaturile lui Andrea. Într-un sfârșit, a doua seară târziu, sări brusc în picioare și își schimbă pantofii.

Toată ziua cerul fusese invadat de norii musonului. Când tânăra se strecură spre garaj, se ridica o briză ușoară. Vântul se făcuse mai puternic, când ea ajungea pe strada principală, iar primele picături de ploaie începură să cadă. Dar tânăra nu se gândea decât la scopul ei.

Peste cinci minute, după un bubuit teribil de tunete, se dezlănțui potopul.

Kara își lăsa mașina pe aleea bungalowului lui Mike și, cu sufletul la gură, se repezi spre verandă. Rochia i se lipise de trup și pe picioare îi curgeau șiroaie de apă.

În spatele ferestrelor cele mai apropiate de ușa de intrare, strălucea o lumină. Se apropie și aruncă o

privire precaută. Mike era prăvălit pe o canapea, cu o țigară între degete și cu un pahar de whisky lângă mână. La această priveliște, Kara își dădu seama de nebunia pe care era gata să o facă.

Un alt bubuit de tunet zgudui casa și Mike ridică ochii spre fereastră. Ea nu mai avu timp să se retragă, o văzuse. Tânărul făcu o clipă o figură atât de comică încât ea fu gata să izbucnească în râs. Avea un aer complet zăpăcit, ceea ce nu era deloc de mirare! Nu prea te puteai aștepta să vezi o față în spatele geamului, când mai era doar un sfert de oră până la miezul nopții și în plină furtună.

Kara rămase împietrită de absurditatea situației, când el o recunoscuse. Peste câteva secunde ușa se deschise în lături și Mike apăru pe verandă, cu picioarele goale și cu nasturii de la cămașă descheiați.

— Ce dracu' faci aici?

La acestea, Kara își pierdu cu totul controlul și izbucni în râs.

— Doamne, ai înnebunit! strigă Mike trăgând-o înăuntru.

Tânăra nu-și recăpătase încă suflul când el o împinse în cameră, cotrobăi prin sertare și prin dulapuri, îi puse niște haine în brațe și îi zise:

— În numele cerului, scoate-ți zdrențele astea ude! Ți-ai pierdut capul!

Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu și începu să râdă și mai tare.

— Figura ta... Oh, Mike... Figura ta!

Când își reveni, într-un sfârșit. Kara spuse cu părere de rău:

— Îți cer scuze, Mike. Nu te îngrijora, sunt în toate mințile.

— Grăbește-te să te schimbi. Îți dau ceva de băut.

Rămasă singură, Kara își uscă părul și-și trase pe ea o cămașă și un short mult prea mari pentru ea, după care veni în salon.

Mike, în picioare, bea un whisky cu sifon. Pe masă, un pahar de coniac o aștepta pe Kara. Îl bău repede și simți cum căldura i se răspândește prin corp. Afară ploaia continua să cadă cu aceeași rapiditate.

— Și acum, ce-ar fi să te explici puțin?

Ea aprinse o țigară și răspunse calmă:

— Voiam să-ți vorbesc.

— Trebuie să fie ceva urgent ca să te facă să ieși pe vremea asta. Despre ce este vorba?

Tânăra se ridică și se apropie încet de el. La mai puțin de un metru se opri.

— Nu ghicești? Întrebă ea grav.

Mike coborî ochii spre ea. Ploaia îi spălase machiajul. Obișnuitul ei aer blazat dispăruse și părea, în mod straniu, lipsită de apărare. N-o văzuse niciodată încă pe această Kara.

— Spune-mi!

Buzele tinerei tremurară ușor, dar nu își întoarse privirea.

— Te iubesc, Mike!

Ce se petrecu apoi fu la fel de furtunos ca și dezlănțuirea musonului...

Se scurse mult timp înainte ca îmbrățișarea lor să se desfacă și mai mult până când întrebările toate primiră răspunsuri satisfăcătoare.

— Cerule mare, privește ceasul! Tatăl tău îmi va lua capul! spuse Mike cu neliniște.

Kara se cuibări mai strâns în brațele lui.

— S-a culcat demult. Nu știe că am ieșit.

Mike îi sărută buzele întredeschise înainte de a relua pe un ton ferm:

— Totuși, e vremea să te conduc, iubita mea.

Cu regret, ea se ridică și își netezi părul încă ud.

— N-am chef să te las, zise cu dulceață. E ca un vis minunat și mi-e teamă să mă trezesc.

Mike îi luă amândouă mâinile și-i sărută palmele.

— Îmi doresc să nu te trezești niciodată, Kara! spuse el cu tandrețe.

Gura lui se așează ferm peste a ei și, când el îi despărți buzele cu limba lui agilă și și-o îngropă în gura ei, Kara tăcu încântată. Îi scăpară doar mici suspine de mulțumire. El îi eliberă mâinile, dar ea nu-și dădu seama până când nu-i simți brațele alunecându-i sub cămașă și cuprinzându-i sânii. O mângâie tandru, conturându-i carnea cu mâini puternice și, totuși, blânde.

Mângâierile lui deveniseră mai îndrăznețe și mai nerăbdătoare. Ea zvâcni neliniștită sub el, bucurându-se de această atingere.

Întâlnindu-se, degetele lor se încrucișară.

Aveau la dispoziție o noapte întreagă și știau amândoi că nu are rost să se grăbească.

Capitolul 9

Cu o oră înaintea zorilor, furia uraganului se liniștise puțin și, când se ridică soarele, cerul era limpede. După micul dejun, Andrea își inspectă grădina: cu excepția a câțiva crini rupți și o creangă căzută dintr-un copac pe pajiște, stricăciunile erau uluitor de reduse.

La ora zece, veniră oameni să ambaleze

colecția de obiecte din jad ce rămânea depozitată la Singapore, în așteptarea vânzării. Tânăra își păstrase o singură piesă: un armăsar sălbatic cu gâtul mândru, arcuit și o coamă lungă. Camionul plecase, când auzi un claxon sonor și văzu venind mașina lui Mike. Tânărul o ajută să coboare pe Kara și Andrea ghici imediat ce se întâmplase. Merse să-i întâmpine la capătul peronului, iar ei înaintară spre ea zâmbind, mână-n mână. Mike își limpezi vocea, dar nu avu când să vorbească. Kara întinsese deja mâna stângă, pe care strălucea un smarald magnific.

— V-ați logodit? Oh. Mă bucur pentru voi! De când? Întrebă călduros Andrea.

— Noaptea trecută. Ești prima care află, zise Kara cu ochii scânteietori.

— Felicitări, Mike! Când vă căsătoriți?

— Cât mai curând cu putință, zise el zâmbind. Am telegrafiat deja familiei mele că luăm primul avion. Spunem *adio* tropicelor, nu-i așa, iubito?

O privea pe Kara cu toată mândria tandră a bărbatului căruia nu-i vine să creadă că are atât de mult noroc.

Kara scutură din cap. Nu fusese niciodată atât de frumoasă.

— Intrați, zise Andrea. Vreau să vă cunosc toate proiectele de viitor.

Îi lăsa în salon și merse să-i ceară lui Chen să aducă o sticlă de șampanie. La întoarcere, îi găsi unul în brațele celuilalt.

— Vei fi aici încă pentru nuntă, nu? Întrebă Kara. Nu te va întârzia decât o zi-două.

— Mi-ar place mult, știți, dar eu chiar trebuie să plec la Rangore cât mai devreme cu putință.

— Haide! insistă Mike. Kara ține să fii domnișoara ei de onoare. Trebuie să rămâi.

— Nu. Nu prea-i posibil, făcu Andrea cu regret. Am promis să ajung la Rangore pe nouăsprezece.

Discutară încă puțin. Știa că tânărul cuplu nu înțelegea adevăratul motiv al refuzului ei, dar rămase fermă. Din fericire, Chen aduse șampania și li se alătură pentru un toast.

Când mica ceremonie se încheie și Chen plecă, Andrea puse o întrebare:

— Și slujba ta, Mike? Poți să pleci așa de repede cum dorești?

— Da, am aranjat deja totul. Dar., odată întors în America, vreau să devin un om de afaceri model.

Kara ceru să se spele pe mâini și Andrea o însoți la baie.

— Oh, sunt atât de fericită! exclamă tânăra. Și datorită sfaturilor tale! Grăbește-te să te îndrăgostești și tu, Andrea! Nu știi ce pierzi.

Andrea se întoarse fără să răspundă...

Peste o jumătate de oră, se închidea în cameră și se arunca în pat. Efortul pe care trebuise să-l facă pentru a se stăpâni o epuizase fizic. Logodna Karei cu Mike o încântase sincer, dar spectacolul fericirii lor constituise o rafinată tortură.

«Trebuie să plec. Își spuse înnebunită. Și asta imediat. Nu mai pot!»

* * *

— Andrea, micuța mea, nu te așteptam în seara asta, făcu surprinsă domnișoara Buxton, văzând-o pe Andrea intrând în biroul său.

— Am venit să vă spun *la revedere*.

— Cum? Credeam că pleci joi dimineață...

— Mi-am... schimbat planurile. Plec în seara asta. Chen îmi va trimite restul bagajelor

— Înțeleg, zise Anna Buxton tulburată. Andrea era palidă ca o moartă și privirea îi era ciudat de febrilă. Ceva nu mergea...

— Sper că-mi veți scrie, reluă Andrea, ca să îmi spuneți cum merge totul.

— Da, bineînțeles. Nu voi uita ce îți datorăm, copilă dragă. Dar vei reveni să ne vezi din când în când, sper. Nicholas te conduce la gară?

— Nu. Eu... mi-am zis că poate îi veți transmite dumneavoastră la *revedere din* partea mea. Nu mai am timp să-l văd.

— Dar nu poți să pleci fără să-ți iei rămas-bun de la Nicholas! strigă domnișoara Buxton stupefiată. Ar fi adânc rănit. Și nu înțeleg de ce pleci atât de grăbită. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar... Oh, vă rog, Anna. Nu mă întrebați. Trebuie să iau trenul de opt și nu-l pot vedea pe Nicholas. Spuneți-i... că-i voi scrie peste o zi-două.

Tânăra își strânse bătrâna prietenă în brațe și se grăbi să iasă afară din casă.

Peste douăzeci de minute, se agita pe peronul gării, în așteptarea trenului care avea întârziere. Când, în sfârșit, ajunse, Chen o conduse pe Andrea în vagonul de clasa întâi, cu aer condiționat. După ce îi aranjă bagajele, se întoarse către ea, cu fața crispată de suferință.

— Ai grijă de tine, Chen. Și îți mulțumesc că te-ai ocupat așa de mult de mine. Îți voi scrie.

— Nu-i bine că Mem pleacă, zise el.

Andrea simți un nod în gât. Exact în acel moment, ușa compartimentului se deschise.

— Aha, iată-te! spuse brutal Nicholas Stransom. Afară, fetițo! Trenul pleacă în trei minute și-mi imaginez că ți-ar trebui mult mai mult să explici ce pui la cale de data asta. Ia bagajele lui Mem, Chen, și

așteaptă-ne în curte.

— Ce s-a întâmplat? strigă Andrea, tot încercând să-și elibereze mâna pe care el i-o strângea puternic.

— Asta tu să mi-o spui!

Deja o împingea pe culoar spre capătul vagonului. Ajuns acolo, o slăbi un moment, sări pe peron și o luă cu el. Apoi, fără a înceta s-o țină de mână, o trase după el în biroul șefului de gară. Trânti ușa, o zăvorî și se întoarse către captiva sa pentru a-i spune glacial:

— Și acum, ai bunătatea să-mi zici de ce fugi ca o criminală?

— Cum de ai știut că plecam?

— Anna mi-a telefonat. Dacă nu, ar fi trebuit să te prind la Kuala Lumpur.

— N-am avut timp să te previn. Vrei să mă lași să ies? Dacă pierd trenul acesta, eu...

— Tu...

Brusc, pe Andrea o părăsi toată energia.

— Oh, Nicholas, murmură dureros, de ce ai venit?

Dintr-un pas, fu lângă ea și o luă în brațe.

— Pentru că Anna mi-a spus că pleci fără să îmi spui *la revedere*. Pentru că mi-am dat seama că nu puteam să te las să pleci. Pentru că ești a mea.

Ea îl măsură cu un aer incredul.

— Nu-i așa, Andrea? Nu-i așa? făcu Nicholas cu convingere.

— Dintotdeauna... mărturisi, plecând capul. Mâinile lui i se crispară pe brațe și tânăra se strâmbă de durere.

— Atunci, în numele cerului, de ce nu mi-ai spus-o mai devreme? Întrebă el sălbatic.

Andrea scutură din cap fără să răspundă.

— Micuță proastă? Prostuță mică...

O trase spre el și-i apăsă capul pe umărul său, cu o exclamație care era jumătate exasperare, jumătate triumf.

Cineva bătu la ușă. Se auzi o voce indignată. Nicholas sfârși prin a-i deschide micului șef de gară euroasiatic și-i spuse că Andrea fusese victima unui malaezian, dar că acum își revenise perfect. După care merse să-l găsească pe Chen în curtea gării.

— Bagajele domnișoarei Gartner. Nu va pleca la Rangore.

— Da, Tuan. Foarte bine, Tuan. Făcu Chen zâmbind larg.

Nicholas o conduse pe Andrea cu mașina lui până la drumul de la râu. Se opri pe mal și stinse farurile.

— Ce-ar fi acum să încercăm să descâlcim problema?

În penumbră, tânăra nu-i distingea decât conturul capului și al umerilor și cadranul luminos al ceasului. Spuse cu o voce răgușită:

— Eu... încă nu-mi vine să cred.

El îi luă fața în mâini și o sărută foarte blând.

— Și acum? întrebă din nou, lângă buzele ei.

Tânăra rămase o clipă nemișcată, ținându-și răsuflarea. Apoi, cu un suspin tremurat, își înnodă brațele în jurul gâtului lui Nicholas și-i răspunse la sărut cu toată pasiunea de atâta vreme înăbușită.

Puțin mai târziu, el aprinse becul și o măsură cu o privire tandru amuzată.

— Ești cam ciufulită, domnișoară Gartner!

— Și tu la fel.

Andrea îi mângâie obrazul cu vârful degetelor, iar el întoarse încet capul să-i sărute ușor scobitura palmei.

— De ce am irosit atâta timp? o întrebă.
— Erai foarte brutal. Mi-era teamă de tine...
O atrase spre el.
— Și acum ți-e teamă?
— Să nu ne vadă cineva și să te denunțe pentru
conduită nedemnă de un medic, răspunse tânăra
râzând.

Bărbatul stinse lumina și o sărută până îi tăie
răsuflarea. Apoi o îndepărtă ușor și ea îl auzi
deschizându-și tabachera. Luă o țigară.

— Tot nu înțeleg cum de n-ai știut ce simțeam
pentru tine, zise Nicholas.

— Nu mai întâlнисem niciodată un bărbat ca
tine, explică ea timid. Aveai un aer atât de sever, atât
de distant...

— Distant! repetă cu un râs scurt. În unele
momente aveam poftă să te zvârl pe umărul meu și să
te car în junglă. Am fost de mai multe ori tentat să-l
ucid pe Bradley. Acum accepți să te căsătorești cu
mine?

— Dacă asta îți dorești cu adevărat...

— Ne-am putea petrece luna de miere la
Penang, dacă vrei. Unul dintre prietenii mei are acolo o
vilă cu plajă privată. Ce zici?

— Minunat! Am dorit întotdeauna să fac baie
sub clarul lunii, murmură visătoare.

— Și, după baie, te voi iubi sub palmieri. Și
acum, ce-ar fi să-i anunțăm vestea cea bună Annei?

* * *

Kara și Mike se căsătoriră câteva zile mai târziu
într-o bisericuță văruiată în alb și recepția avu loc la
Casa celor șapte fântâni. De dimineață, Andrea primi o
scrisoare de la sultanul din Rangore: își exprima

regretele, o dezlega de orice obligație și adăuga un cec pentru întreținerea orfelinatului.

Îmbrăcându-se pentru nuntă, Andrea fredona veselă. Peste o săptămână, va fi rândul ei și, când Nicholas și cu ea se vor întoarce din Penang, se vor instala în această casă minunată, pe care nu o vor mai părăsi.

Tocmai își lega sandalele când Soo-Soo și Honey, două dintre cele mai tinere orfane chinezoaice, aruncară o privire prudentă în cameră.

— Drăguț! făcu Soo-Soo, mângâind cu vârful degetelor trena roz a rochiei lui Andrea.

Tânăra făcu o piruetă în fața fetițelor, care imediat făcură la fel, bățând din palme. Toate trei plecară în căutarea domnișoarei Buxton. Dimineața devreme, toată lumea se străduise să decoreze casa cu ghirlande de flori de hârtie. În salon, mesele de bufet erau deja aranjate, tortul de nuntă la locul de frunte, în mijlocul cupelor de cristal conținând flori de migdal.

Domnișoara Buxton îl îngrijea pe Aboubakar, care își găsisese exact acest moment ca să-și zdrelească amândoi genunchii.

— Încă un minut, draga mea. Copilul acesta trebuie să aibă în vene sângele seniorilor de război. Ai mai văzut vreodată asemenea genunchi? Ce oră e? Întrebă curajoasa doamnă, terminând pansamentul pe care Aboubakar îl contempla cu oarecare mândrie.

— Doisprezece fără zece. Nicholas va fi aici dintr-o clipă în alta. Ia uite, s-ar zice că a venit.

Andrea se grăbi spre ușă, la timp ca să-l vadă pe Nicholas coborând din mașina lui decorată cu panglici albe.

— Bună! E gata toată lumea?

— Da, zise ea cu un zâmbet puțin timid. Anna

nu mai trebuie decât să-și pună pălăria.

Nicholas o trase în hol, închise ușa și o luă în brațe.

— Mi-ai lipsit, dragostea mea! spuse cu voce surdă.

O sărută pasionat, fără grijă pentru fardul ei. În ciuda protestelor... Mai întâi, buzele lui se apăsară pe ale ei, apoi limba lui gădilă mijlocul buzei superioare. În mod reflex, trupul ei se înclină înainte. Mâna lui se curbă pe ceafa ei și îi trase capul mai aproape. Sărutul lui fu moale, adânc și umed. Limba lui se cufundă în gura ei. Instinctiv, ea ridică mâinile și îi cuprinse gâtul.

— Cred că ar fi mai bine să ne oprim aici... murmură el cu privirea plină de dorință.

leșiră împreună, ținându-se de mână.

* * *

Ceremonia fu simplă și emoționantă. Când, devenită soția lui Mike, Kara își ridică voalul, ochii îi erau la fel de albaștri ca florile de nu-mă-uita care-i prindeau tulpile; scilicet de fericire și de mândrie.

— Tss, tss, ai crede că suntem la înmormântare, auzindu-i cum se smiorcăie, mârâi domnișoara Buxton.

Dar chiar și ea, cu pupilele strălucind curios, își amintea de Josh Field «Nebunul», care nu fusese niciodată pentru ea altceva decât un prieten excelent, pentru că inima acestei romantice femei era închisă într-un trup masiv, lipsit de frumusețe.

Recepția se derulă în veselie. Odată tortul tăiat și toasturile ținute, mireasa dispăru să îmbrace o ținută de călătorie. Nicholas și Andrea ieșiră în curte și se așezară pe ghizdul bazinului cu fântâni arteziene.

— Săptămâna viitoare la ora asta luăm avionul spre Penang. Te încântă ideea? întrebă el.

— Știi bine, răspunse tânăra încet. N-aș fi crezut vreodată că e posibilă o asemenea fericire. Știi, prima oară când am văzut casa asta, am avut impresia că venirea aici avea o semnificație aparte. Nu-mi imaginam că mă voi îndrăgosti... Nicholas... tu când ai știut?

— În seara în care te-am văzut singură-singurică pe aeroportul din Londra. Părai un copil pierdut și am simțit dorința să te iau în brațele mele.

— Nu te cred. Ai fost oribil cu mine săptămâni întregi.

— Pentru că bunul meu simț spunea că era o nebunie. Dar timpul a aprobat că instinctul a fost mai sigur decât convingerile, spuse zâmbind.

Andrea lăasă dâre cu degetele prin apă.

— La fel a fost și pentru mine. Multă vreme am crezut că-mi ești antipatic.

— Și când ai descoperit contrariul?

— Ți amintești noaptea când m-ai scos cu forța din *Cabaretul Celeste* și m-ai trimis în pat cu un pahar de lapte cald? După aceea...

— Nu contează când a început dragostea noastră. Știm că nu va avea sfârșit...

Cei doi se întrerupseră: Chen aducea un bilet pentru Nicholas. El îl citi și-și încreți sprâncenele.

— Sunt dezolat, draga mea. Trebuie să plec. Un bebeluș e nerăbdător să se nască. Uite un exemplu din ce va trebui să suporti.

— Nu aș fi surprinsă să nu te găsesc săptămâna viitoare, când ajung la biserică, spuse tânăra zâmbind.

— Și nu ți-ar părea rău?

— Întotdeauna...

Se aplecă spre ea s-o sărute pe frunte, apoi plecă.

Andrea își privi ceasul. Trebuia să meargă să le

ureze lui Mike și Karei călătorie plăcută. Totuși, mai întârzie o clipă lângă fântânile arteziene pe care soarele le schimba în diamante topite. Știa că va trebui, în viitor, să-și împartă soțul cu toți bolnavii care îi vor cere ajutorul și sfatul. Ca toți medicii buni, Nicholas își dedica o parte din suflet profesiei sale, iar soția lui va trebui să se mulțumească adesea cu locul doi. Dar, în alte momente, nu va fi decât al ei. Andrea zâmbi. Se întoarse și se îndreptă spre casă.

Sfârșit